

சுப்பேர்முரை

சாந்தன்

சிறுகதைகள்

சிட்டேக்குருவி

சிறுகதைத் தொகுப்பு

சாந்தன்

கிட்டுக்குருவி

முதல் முறை

சிட்டுக்குருவி

(கதைகள்)

சாந்தன் ©

முதல் பதிப்பு : மூச்சம்பார் 2014

பக்கங்கள் : 136

விலை : ரூ. 100/-

அச்சிட்டோர் : பாரதி அச்சகம், சென்னை - 600 005.

அச்சக் கோர்ப்பு : நியு பாரிஸ் டெஸ்க் டாப் பப்ளிலிங்

வெளியீடு : அன்னை இராஜேஸ்வரி பதிப்பகம்
(அறிவுலகின் திறவுகோல்)

41, கல்யாணசுந்தரம் தெரு,

பெரம்பூர், சென்னை - 600 011.

அலைபோசி : 9444640986

மின்னஞ்சல் : bookudaya@gmail.com

1. சொல்ல முடியாத பாடல்
2. போர்க் காலப் பூக்கள்
3. அர்த்தம்
4. கட்டடங்கள்
5. மயிலுச்சாமி கோயில்
6. அதிர்வு
7. சிட்டுக்குருவி
8. பறக்கும் நினைவுகள்
9. பாதை
10. கோழை
11. இருக்கிறது!
12. சுற்றிவளைப்பு
13. விழிப்பு
14. பிண்ணல்
15. கோபம்
16. மீள்தல்
17. மகள்

சாந்தன் என்கிற இலக்கிய ஆளுமை

‘கனடாவிலையிருந்து கதைக்கிறன்’ என்றொரு அலைபேசி அழைப்பு வந்தது, அதிகாலையில், 18.10.2014 அன்று.

சும்மா ஒரு பதிமுனு பதினாலு நிமிடம்.

இந்தியாவிலிருந்து கனடாவுக்கு அப்படியொரு அலைபேசி அழைப்பை எடுத்திருந்தால் மீற்றார் அறுநாறு எழுநாறைத் தாராளமாய்த் தாண்டியிருக்கும்.

அழைத்தது யாரென்று அறிந்தபோது புல்லரித்துப் போனேன்.

ஐ ம்பதுகளில் இலங்கை வானொலியின் சர்வாதிகாரியாயிருந்த வெண்கலக்குரால் வேந்தன் மயில்வாகனனைத் தொடர்ந்து, அறுபதுகளிலும், எழுபதுகளிலும், இலங்கை வானொலி, பின்னர் இலங்கை ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன வர்த்தக சேவையை ஆள வந்தது ஓர் இளைஞரணி. எண்பத்தி மூன்று இனக்கலவரம் இலங்கை வானொலியைக் காவு கொண்ட காலம் வரை தமிழ்

நேயர்களை ஒரு பரவச நிலையில் வைத்திருந்த இளைய தலைமுறை ஒலிபரப்புக் கலைஞர்கள்.

செந்திமணி மயில்வாகனன், யோகா தில்லைநாதன், விசாலாட்சி ஹமீத், சற்சொருபவதி, மனோகரி சதாசிவம், ராஜேஸ்வரி சண்முகம், ராஜகுரு சேனாதிபதி கனகரத்தினம், விவியன் நமசிவாயம், சில்வஸ்டர் பாலசுப்பிரமணியம், ஜோக்கிம் ஃபெர்னாண்டோ, நடராஜ சிவம், எஸ் கே பரராஜ சிங்கம், மயில்வாகனன் சர்வானந்தா, சரா இம்மானுவேல், ஜெய கிருஷ்ணா, கே எஸ் ராஜா, பி ஹெச் அப்துல் ஹமீத்.

எல்லோருமே ஒலிபரப்புக் கலையில் விற்பன்னர்கள். அனைவருமே ஆளுமைகள்.

சரி, அந்த ஆளுமைகளில் ஏதோ ஒரு பெயர் விடுபட்டுப் போனமாதிரி இருக்கிறதோ?

ஆமாம். இருக்கிறது.

விடுபட்டுப் போன அந்த ஆளுமை தான் கண்டாவிலிருந்து கதைத்த குரலுக்குரியவர்.

வி என் மதியழகன்.

மாம்பழச் சாலை என்கிற என்னுடைய சிறுகதைத் தொகுதியை ரொறென்றோ வைப்பற்றியில் கண்டெடுத்து வாசித்ததாய் சொன்னார்.

அற்புதமான கதைகள் என்றார், வித்தியாசமான நடை என்றார், அருமையான ஒப்ஸர்வேஷன் என்றார்.

அப்புறம் என்ன சொன்னார்?

‘கோரி, நீங்க ஒரு ஆளுமை’ என்றார்.

வி என் மதியழகனுடைய பிசிறில்லாத குரலையும் நேர்த்தியான உச்சரிப்பையும் வாளெனாலியில் கேட்டு வியந்திருக்கிறேன். பிறகு, என்னைப்போல, முக்கால்வாசி முகத்தில் sideburns வளர்த்த மதியழகனைத் தொலைக்காட்சியில் பார்த்து மகிழ்ந்திருக்கிறேன். என்பதுகளின் தொடக்கத்தில் திருநெல்வேலியிலிருந்த போது, ரூபவாஹினியில் மனோகரி சதாசிவமும் மதியழகனும் மாறி மாறி செய்தி வாசிப்பார்கள்.

இவ்வாறாக நான் கேட்டும் கண்டும் பிரமித்திருந்த ஓர் ஆளுமை, எளிமையான ஓர் எழுத்தாளனான என்னையும் ஓர் ஆளுமையாய் உயர்த்திப் பிடிப்பதை ஒப்புக்கொள்வதில் எனக்கு ஒரு தயக்கமிருப்பதை ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

ஆனால், கொஞ்சங்கூடத் தயக்கமே இல்லாமல் ‘இதோ இருக்கிறார் ஓர் இலக்கிய ஆளுமை’ என்று உரக்க நான் குரல் கொடுத்துப் பெருமை கொள்கிற எழுத்தாளர் ஒருவர் இருக்கிறார்.

சாந்தன்.

சாந்தன் ஒருவர் மட்டுமே.

2014 மே மாதம் நான் கொழும்புக்குச் சென்றிருந்தபோது, யாழ்ப்பாணத்துக்கும் சென்றுவர வாய்த்தது, மூன்று தசாப்தங்களுக்குப் பிறகு.

சாந்தனுக்கும் எனக்குமிடையே நிலவுகிற பல ஒற்றுமைகளை நான் அவதானித்திருக்கிறேன். என்னுடைய இந்த யாழ்ப்பாணப் பயணத்தின்போது, புதிதாய் ஓர் ஒற்றுமை காணக் கிடைத்தது. இங்கே சென்னையில் என் வசம் இருக்கிற பண்டைக்காலப் பச்சை மாருதி மாதிரி

சாந்தனும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வாகனமொன்று வைத்திருக்கிறார்.

அது ஓர் உலகப் புகழ் பெற்ற கார். சாந்தனைப் பேட்டி காண வந்த அமெரிக்கப் பத்திரிக்கையாளரோரானாருவரும் கண்டிய ஒலிபரப்பாளரோரானாருங்கூட அந்தக் காரைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறார்கள்.

அந்த, தன்னுடைய மஞ்சள் நிறக் காரில் யாழிப்பானத்திலிருந்து சாந்தன் என்னைப் பருத்தித் துறைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போனார். ஈழத்து எழுத்தாளர் ராகவனை அங்கே சந்தித்தோம்.

என்னைப் போலவே சாந்தனின் பால் பாசமும் சாந்தனுடைய எழுத்தின் மேலே அபிமானமும் கொண்டிருக்கிற ராகவன்.

மட்டக்களப்பிலிருந்து வெளிவருகிற ‘மகுடம்’ காலாண்டிதழுக்காக முப்பது பக்கங்களுக்கு சாந்தனை வடிவாய்ப் பேட்டி கண்டு எழுதியிருக்கிற சராகவன்.

சாந்தனுடைய சிட்டுக்குருவிக்கான இந்த முன்னுரையை நான் எழுத ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னால், சிட்டுக்குருவிச் சிறுக்கைகளை வாசிப்பது மட்டும் போதாது, அவருடைய மகுடம் பேட்டியையும் மீண்டுமொருமுறை வாசித்துவிட்டு முன்னுரை எழுதுவதுதான் முறை என்று உணர்ந்து, பேட்டியைப் படித்த நான் பிரமித்துப் போனேன்.

சாந்தனுடைய சிறுவயது அனுபவங்கள், மாறுபட்டத் துறைகளில் அவரது கல்வித் தேர்ச்சிகள், பரந்து விரிந்த இலக்கிய வாசிப்பு, ஃப்ரெஞ்சு மொழிப் பழக்கம், ரஷ்ய மொழித் தேர்ச்சி, சீன, ஆப்பிரிக்க, அமெரிக்க, ருഷ்ய இலக்கியங்களோடும் இலக்கியவாதிகளோடும் நல்லுறவு, உலக இலக்கியத்தோடு பரிச்சயம்.

பிழை. அதற்குப்பெயர் பரிச்சயமல்ல. பண்டித்தியம்.

உலக இலக்கியத்தை மனிசன் உள்ளங்கையில் வைத்திருக்கிறார் !

இத்தனையையும் தான் காதலிக்கிற, தான் வணங்குகிற யாழ் மன்னை விட்டு அகலாமலே ! மேற்படிப்பு, உத்தியோகம், குறுகிய கால வெளிநாட்டுப் பயணங்கள்-இவற்றின் போதன்றி அம் மன்னை விட்டு சாந்தன் அகலவேயில்லை. போர்க் காலம் முழுவதிலுங்கூட தன் மன்னோடும் மக்களோடுந்தான் நின்றிருக்கிறார், விட்டகல மனமின்றி.

பொறியியல், தமிழ் இலக்கியம், ஆங்கில இலக்கியம், சூழல் முகமை என்று பல துறைகளில் சாதனை படைத்திருக்கிற சாந்தனுக்கு சிறுக்கை எழுதுவதும் இலக்கியம் படைப்பதும் சிறுபிள்ளை விளையாட்டு.

ஆங்கிலத்தில் சொன்னால், to Santhan, writing fiction and creating literature is child's play.

இந்த சிட்டுக்குருவி தொகுப்பிலிருக்கிற ஒவ்வொரு சிறுக்கையும் இதை உறுதி செய்கிறது.

நுட்பமான இந்த விஷயத்தை வைத்து ஒரு கதை பண்ணக்கூட முடியுமா என்று நம்மை ஆச்சர்யங்கொள்ள வைக்கிற சிறுக்கைகள் சாந்தனுடைய இந்தத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

தாமஸ் ஹாடி என்கிற ஆங்கில நாவலாசிரியர் 'ரிட்டன் ஓஃப் த நேட்டிவ்' என்கிற தன்னுடைய நாவலில்,

இயற்கையை ஒரு கதாபாத்திரமாய்ச் சித்தரித்திருப்பார். ‘பாதை’ என்கிற சிறுக்கையில் சாந்தன், முன்னொரு காலத்தில் ஜனரஞ்சகமாயிருந்து காலமாற்றத்தால் உயிரற்றுப் போய்விட்ட ஒழுங்கையொன்றை உயிர்ப்பித்து உலாவ விட்டிருக்கிறார்.

‘ஒழுங்கைகள் மட்டுமல்ல, ஊரே யாழிப்பாணத்தின் பாதிக்கு மேற்பட்ட பரப்பே கூட இடப் பெயர்வால் ஆளில்லாப் பாலைவனமாயிற்று’ என்கிற வரிகள் நெஞ்சை நெகிழித்துகின்றன.

உயிரற்றுப்போன ஒழுங்கையைப்போல, காணாமல் போய்விட்ட காண்டையைப்பற்றி, ‘இருக்கிறது’ என்று ஒரு கதை.

“அப்போது, அந்தக் காலத்தில் மனிதர்களுக்கும் மரங்களுக்கும் உறவு நெருக்கமாயிருந்த காலத்தில் வேலிவரிச்சாயும், கோழிக்கரப்பாயும் தன் தண்டைத் தந்தது காண்டை...”

‘மனிதர்களுக்கும் மரங்களுக்கும் உறவு நெருக்கமாயிருந்த காலத்தில் !

உறவுகளை முறித்துக் கொள்வதில் குறியாயிருக்கிற மரமண்டை மனிதர்களின் முதுகுகளில் ஒரு சவுக்குச் சொடுக்கினால் வரிவரியாய்க் கோடுகளிடுகிற அற்புதமான வரிகள் !

பாளையங்கோட்டையில் (திருநெல்வேலி) நான் வாழ்ந்த காலத்தில், காலஞ்சென்ற நண்பன் ஜோதிவிநாயகம், கவிஞர் க முத்துக்கிருஷ்ணன், பேராசிரியர் சிவசு, நான் எல்லோரும் சம்மந்தப்பட்டிருந்த ‘இலக்கியத் தேடல்’ அமைப்பின் சார்பில் பதிப்பிக்கப்பட்ட சாந்தனுடைய ‘கிருஷ்ணன் தாது’ சிறுக்கைத் தொகுதிக்கு முன்னுரை

எழுதக்கூடிய வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது.

ஸமீப் போர் தொடங்குவதற்கு முந்திய காலக்கட்டம் அது.

பிறகு, நான் சென்னைக்குப் புலம் பெயர்ந்த பின்னால், 1998 இல் 'யாழ் இனிது' என்கிற தலைப்பில் சாந்தனுடைய சிறுகதைகளைப் பதிப்பிக்கிற வாய்ப்பும் எனக்குக் கிட்டியது. ஸமீபபோர் உச்சத்திலிருந்த காலம் அது என்றாலும், போரின் பின்னணியிலமைந்த சிறுகதைகள் எதுவும் யாழ் இனிது தொகுப்பில் இடம் பெற்றிருக்கவில்லை.

இந்த சிட்டுக்குருவி தொகுப்பில், போர்ப் பின்னணியில மைந்த ஐந்து கதைகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

ஆனால், இந்தக் கதைகளைல்லாமே போரின் அவைத்தைச் சொல்கிற கதைகளேயன்றி, அவைத்தைச் சொல்லி ஓலமிடுகிற கதைகள்ல மனசைப் பதறவைக்கிற கதைகள். ஆனால் உரக்கக் கதறுகிற ஒப்பாரிக் கதைகள்ல.

மிக பயங்கரமான அந்தப் போர்க்காலக் கதைகள், பற்பல இலங்கை எழுத்தாளர்களின் பேணகளிலிருந்து புறப்பட்டிருக்கின்றன.

அவையெல்லாமே யாழ் மண்ணில் நிகழ்ந்த இனப்படு கொலைகளைக் கருப்பொருளாய்க் கொண்ட கதைகள்.

ஆனால், 'அமைதிப் படை' என்கிற பெயரில் யாழ் குடா நாட்டில் புகுந்து, தமிழ் மக்களின் அமைதியைக் குலைத்த இந்திய ராணுவத்தின் அராஜகத்தை சாந்தன் அளவுக்கு வேறொன்று எழுத்து எழுத்தாளராவது பதிவு செய்திருக்கிறாரா என்று தெரியவில்லை.

இந்திய அமைதிப் படையின் அட்டேழியங்களை மையமாகக் கொண்டு 'The Whirlwind' என்கிற ஆங்கில நாவலைப் படைத்த சாந்தன், 'சுற்றி வளைப்பு' என்கிற

சிறுக்கதையில் அமைதிப்படையின் மனிதாபிமானமற்ற முரட்டுத்தனத்தை மனம் பதைக்கிற மாதிரிப் படம் பிடித்துக் காட்டியிருக்கிறார்.

‘பறக்கும் நினைவுகள்’ என்றொரு மறக்கமுடியாத சிறுக்கதை.

றோக்கற் அடிக்கிற ராணுவ விமானங்கள் நெருங்கி வருகின்றன. ‘பறக்கும் நினைவுகள்’ கதையின் நாயகன் சைக்கிளை விழுந்தடித்து உழக்குகிறான். அந்த நேரத்தில் விமானமொன்று சறுகி வருகிறது, அந்த நொடியில் கதாநாயகனின் பதற்றத்தை சாந்தன் ஒரே வரியில் ஒரு கவிதையாக்குகிறார்.

‘நொடிகள் என்பவை எவ்வளவு நீண்டவை !’

இனப்போர் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் மண்ணெண்ணெயில் ஓடின வாகனங்கள்.

“மெனிஃபோல்டுக்குள் நுழைந்திருக்கிற ஸேலைன் குழாயில் தின்னரைச் சொட்டுச் சொட்டாக விட்டு, ஸ்விச்சைப் போட்டு சோக்கை முழுதாக இழுத்து, தறோற்றிலைத் திருகி... இரண்டு உதையில் ஸ்ராட் ஆகிவிட்டது. மெல்ல நெயிஸ் பண்ணி அரைச் சோக்கைத் தள்ளி எஞ்ஜினை ஐடில் ஸ்பீடில் விட்டு... சூடாகட்டும்.”

ஒரு வாகனத்தை இயக்குவதற்கு ஈழத்தமிழர்கள் அங்கே இவ்வளவு மினக்கெட்டுக் கொண்டிருந்த கொடுமையான அந்தக் கஷ்ட காலத்தில், இந்தியத் தமிழர்களே, நாமெல்லோரும் எவ்வளவு சொகம்மாக, சொகுசாக வாழ்ந்திருந்திருக்கிறோம் !

அநேகமாக தொகுப்பிலுள்ள எல்லாக் கதைகளுமே போராலும் கால நகர்வாலும் இடம் பெற நேர்ந்த

இழப்புகளைப் பற்றிப் பேசுகின்றன. சூழல் பற்றிய பிரக்ஞாயும் சாந்தனின் இயல்பாய் அமைந்திருப்பதும் சாந்தனுடைய சிறுகதைகளில் காணக்கூடியதாய் இருக்கிறது.

சாந்தனுடைய இந்தத் தொகுப்பில், புதுமையான உத்தியிலமைந்த சிறுகதை, 'பின்னல்'. அருமை என்கிற அரசு ஊழியரிடமிருந்து புறப்படுகிற கதை, சந்திரன், அக்கா, நடா, மாஸ்ரர், தீபன், விக்ஸ், பாலா என்று பல பாத்திரங்கள் மேல் தாவித்தாவிப் பயணித்து, ஒரு வட்டமடித்துத் திரும்பவும் அருமையிடமே வந்து சங்கமிக்கிற ஒரு நூதனமான கதை. இதே யுக்தியை பாவித்து, சிற்றேரு காலாண்டிதழில் நான் கூட ஒரு கதை எழுதியிருக்கிற புதினத்தை வெளியே சொன்னால், நானுங்கூட சாந்தனுக்கு இணையாய் எழுதுகிறவன் என்று போலியாய்ப் பறைசாற்றிக் கொள்கிற மாதிரி இருக்கும். ஆகவே அது வேண்டாம்.

இந்தத் தொகுப்பின் தலைப்புக் கதையான 'சிட்டுக்குருவியின் இறுதி அத்தியாயத்தில் முகங்காட்டுகிற நவாஸ் என்கிற பாத்திரம், ஏ.ஏ.ஹெச்.கே. கோரியாகிய நானே தான் என்கிற விடயத்தை பகிரங்கப் படுத்துவதைக்கூட சாந்தன் விரும்புவாரோ மாட்டாரோ, ஆகையால் அதையும் நான் சொல்லாமல் விடுகிறேன்.

அனால் வேறொரு விடயத்தை நான் சொல்லாமல் விடவே முடியாது. அது, 'சொல்ல முடியாத பாடல்' என்கிற முதல் கதையைப் பற்றியது.

இனங்கண்டு கொள்ள முடியாத இசையொன்று தனக்குள் ஏற்படுத்திய சிலிர்ப்பை சாந்தன் இதமாய்ச் சொல்லுகிற கதை.

சாந்தனைப் போலவே எனக்குங்கூட இனிமையான பல பழைய பாடல்கள், தமிழும் சரி ஹிந்தியும் சரி, மறக்கவியலாத பல நிகழ்வுகளோடும் நினைவுகளோடும் சம்மந்தப் பட்டிருப்பதை நான் உணர்ந்திருக்கிறேன். பியார், ஸ்ரீரங், மேரே என்கிற வார்த்தைகள் இடம் பெற்ற,

சாந்தனுக்குப் பிடிபடாத அந்த பெண்குரல் ஹிந்திப் பாடல் லதா மங்கேஷ்கர் பாடியதாய்த்தானிருக்கும்.

அல்லது, சுமன் கல்யாண்ப்பூர்? ஆஷா போஸ்லே? கீதா தத்? சம்ஷாத் பேகம்? முபாரக் பேகம்?

பாடகி யாராயிருந்தாலென்ன, துப்பறிந்து பாடலைக் கண்டுபிடித்து விடலாம்.

கைவசம் ஒரு விஸ்ற் இருக்கிறது.

அடுத்த முறை சாந்தனை சந்திக்கிற போது நான் ஹம் பண்ணிக் காட்டினால், வசம்பாய் சிக்கிக் கொள்ளும் அந்த 'சொல்ல முடியாத பாடல்'

எழுத்து முன்னே பின்னே இருந்தாலும், நம்மக் குரல் சாந்தனுடையதை விட வலு ஒஸ்த்தி தானே, என்ன !

ர.ஏ.ஹெச்.கே.கோரி,

சென்னை,

22.11.2014.

A.A.H.K.Ghori,
A4, Anitech Galaxy,
Plot No. 26, Galaxy Street,
Off Vaanagaram Road,
East Ayanambakkam,
Madras 600 095,
India.

செல் : 9884117688

மின்னஞ்சல் :

ghoriaahk@yahoo.com

சொல்ல முடியாத பாடல்

அந்தப் பாட்டு, சொர்க்கத்திலிருப்பதான் அவனது உணர்வை உறுதிப் படுத்துவதாயிருந்தது. கீழே, இருள் நடுவில், கண்டிப் பெருநகர் அமைதியாகக் கிடந்தது. தன் ஆயிரமாயிரம் மின்னொளிக் கண்களை அகல விரித்தபடி. அது உறங்கிக் கொண்டே விழித்திருக்கிறதா, விழித்துக்கொண்டே உறங்குகிறதா என வியந்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான்.

மழை, சற்று முன்புதான் ஓய்ந்திருந்தது. சிலிர் நீர் சொட்டச் செய்யும் குளிர் காற்றின் மெல்லிய இரைச்சலை விட வேறொன்றுங் கேட்காத அமைதி. நேரம் பதினொன்றைத் தாண்டியாயிற்று. கரும் பட்டுத் துண்டில் வைர மணிகளைக் கொட்டிப் பரவி விட்டால் இப்படித்தானிருக்கும். இந்த உயரத்திலிருந்து இதைப் பார்த்துக் கொண்டே, இந்தக் குளிரில் சுவாசிச் சிலிர்த்தபடி, விடுதி அறையின் இந்த பல்கனியில் இப்படியே நிழலுருவாய் உறைந்து விடலாம் போலிருந்தது.

அப்போதுதான் அந்தப் பாடல் ஒலிக்கத் தொடங்கிற்று. இந்த அமைதியின் அழகைக் குலைக்கப் போகிறதே என்ற அவன் பயத்தைப் பொய்யாக்கியவாறு, தானும் இச்சூழலின் அங்கமே என்பது போல் ஒலிக்கலாயிற்று, அது. அந்த அமைதியைப் பிச்க்காத மென்மை, அதனோடினைந்த, அதற்கு உயிர் கொடுப்பதே போன்ற இசைவு.

மனதை ஊடுருவும், உயிரின் மையத்தைத் தொட முயலும் ஒரு குரல். ஒற்றைத் தனிப் பெண் குரல்.அப்படிப் பிழிவது சோகமா, விரகமா என்று புரிந்து கொள்ள இயலாதிருந்தது. இல்லை, அது ஏக்கம், ஏக்கந்தான். ஆனால், எதை நாடும் ஏக்கம்? புரியாத மொழிதான். இந்தி என்பது மட்டும் புரிந்தது. இசைக்கு மொழி உண்டா என்ன?

ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்த மலைகளிடை சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த சீதா தேவியின் குரலா இன்னமும் இங்கே இப்படி எதிரொலிக்கிறது? அல்லது, ஆண்டாண்டாய்த் தொடரும் தன் அவலமென்னி ஈழமண் எழுப்புங் குரலோ, இது? எதுவோ, சோகத்தின் பிழிவு இப்படி சொர்க்கத்தின் சாயலில் இசைவது சாத்தியமா, என்ன? அதிசயந்தான்.

சினமாப் பாடலாகத்தானிருக்கும் - வேறேதைப் போடச் சாத்தியம் இங்கே? - பின்னணி ஆர்ப்பாட்டமோ, பாடகியின் திறன் காட்டும் முனைப்போ இல்லாத இயல்பான வெளிப்பாடு, மாரி காலக் குயிலின் பாடல் போல். பாடும் அக்கணத்தின் இருப்பு வெளிப்பாடு போல். அவள் தனக்காகவேதான் பாடுகிறாள்! அதுதான் இத்தனை உயிர்ப்பு!

இல்லை, எனக்காகவும் என்று அடுத்த கணம் அவன் மனதில் பட்டது. இல்லாவிட்டால், ஏன் இந்த வேளை பார்த்து அது ஒலிக்கிறது? விடுதி அடித்தளத்தில் எங்கோ ஒரிடத்திலிருந்து அந்த ரேடியோ ஒலித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். இரவு வேலையில் ஈடுபட்டுள்ள பணியாளர் எவரோ அல்லது தூக்கம் பிடிக்காமலிருக்கிற விருந்தினர் யாரோ அதைப் போட்டிருக்கலாம். எவராயினும், இங்கிதம் தெரிந்தவர், இரவின் இதம் குறையாத மாதிரி, பாடலின் உயிர் பதறாத மாதிரி, ஒலிக்க விட்டிருந்தார் தொனியை.

யாரென்று தெரியாத அந்த ஆளுக்கு தன்னுள்ளே நன்றி சொன்னான். அப்படியே மிதந்து போவதாய் அவனை ஆக்கிக்கொண்டிருந்தது, பாடல். மழையால் அலைப்புற்ற செவ்வந்திச் செடியின் வாசனையாயிருக்க வேண்டும், மெல்ல ஒர் இழையாய் புலனிற் புகுந்தது. அவ்வேளை பார்த்து கீழே பள்ளத்தாக்கின் வலது மூலையில் விரிந்து கிடந்த வாவியின்

மேலாய் நிலவு மெல்ல வெளிப்பட்டது. பெளர்ன்மை கழித்த இரண்டாம் நாள் நிலவு. இன்னமும் முகில் திரை முழுதாய்க் கரையாததில் படர்ந்த சோகை.நிலவு எப்படித் தெரிந்தாலும் அழகுதான். சொர்க்கத்தின் ஒளியே அதுதானே.

இந்தக் கலவையை இப்படிக் கலந்தவன் யார்? இந்த இடம், இந்த அரை இருள், கசியும் இந்த ஒளி, இந்தக் காற்று, இந்தக் குளிர், இந்த உயரம், அந்த வாவி, அந்த வைரத் தூவல்கள், அந்த வான், அந்த நிலா, செவ்வந்தி வாசம்...எல்லாம் அப்படி அந்தந்த அளவிற் கலக்க நிகழ்த்தகவு தானென்ன? கோடியில் ஒன்றாய் அதைக் கலந்து அக் கலவையின் உயிராய் இப் பாடலையுமொலிக்க விட்டது? இறைவனா?

அன்று பகல் அவனுக்கு ஒரு வெற்றிகரமான நாளாய் வேறு அமைந்திருந்தது வந்த வெலையெல்லாம் வடிவாக முடித்திருந்தான். நாளைக் காலை ஊர் திரும்ப ஆயத்தம். பல்கனி மேகமாய் மாறியிருந்தது. கரைந்து கரைந்து மிதந்து கொண்டிருந்த போதில் புதிதாய் ஒரு பயம், பாட்டு முடிந்து விடுமே... மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் மூன்று நிமிஷம்! அதில் பாதி போயிருக்கும்... இன்னொன்று தொடங்கி இச் சுவையைக் குழப்ப முதல், பத்திரமாய்க் காதைப் பொத்தியவன் போல் அறையுள் நுழைந்து அதன் கதவைத் தாழிட்டான். படுக்கையில் சரிந்தது தான் தாமதம், அவன் மனதிலிருந்தே அப்பாடல் மெல்லலையாய் மீண்டும் பரவலாயிற்று அதனுள் புதைந்து அப்படியே உறங்கிப் போனான்.

* * *

பத்தாண்டுகளுக்கும் மேலே. அந்தப்பாடலை அன்று கேட்டது எவ்வளவு அதிசயமோ, அதை விட அதிசயம், அதைப்பிறகு எப்போதுமே கேட்க முடியாமல் போனது. ஆனால், அடிக்கடி மாறுகிற சூழல்களை - போர் கவிந்து, புறத் தொடர்பென்று எதுவுமே அந்று நீள்கிற வெளைகளை- வானொலி என்ன, வெளிச்சமேகூட இன்றிக் கழிக்கிற இருவகளையெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கிற போது, அப்படியொன்றும் அதிசயமாயுமில்லை, அது. அப்பாடல் மாத்திரம் அவனுள் அடிக்கடி ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. நிலவினில் நனைகிற, கூதலில் குளிர்கிற, செவ்வந்தி வாசத்தைச் சுவாசிக் கிற போதுகளில் எல்லாம். அப்படி அடிக்கடி

கேட்காமலிருப்பதுகூட நல்லதுதான் என்றுந் தோன்றும், அதன் சுவையும் அது தந்த அநுபவமும் நீர்த்து விடாமல்.

என்றாலும் ஏதோ ஒரு வடிவில் அப் பாட்டைப் பதிந்து வைத்திருக்க மனம் அவாவும், ஆண்டிற்கொரு முறையாவது அதைக் கேட்டு அதிற் சுவறி, அந்தச் சொர்க்கத்தை மீட்கலாமே... எல்லாவற்றுக்கும் மேலாய், அப் பாட்டை வைத்திருக்கும் உணர்வே எவ்வளவு பெரிதாயிருக்கும்!

* * *

போர் சற்று ஓய்ந்த ஒரு புது இடைவெளி. எவ்வளவு நாள் நீடிக்கும் என்ற பயமிருந்தாலும், கிடைத்த வெளியில் புதுக் காற்றைச் சுவாசித்து மீஞும் முனைப்பு. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஒரு படியாய்க் கொழும்பு சென்று, அங்கிருந்து அடுத்த கட்டம் சென்னை என்று, அதுவே ஒருசாதனையாய்! ஒரு வாரம் அங்கு தங்குகிற போதில் இதையும் தேடலாமேயென்பது, போகமுதல் ஒரு நாள் மனதில் பளிச்சிட்டது. நினைவாய்க் குறித்துக் கொண்டான். குறித்த பின்தான் அக் குழப்பம்!

என்னவென்று சொல்வது? பாட்டின் வரிகள் புரியாது, தொடக்கமே கூடத் தெரியாது! ஒன்றிரண்டு சொற்கள் மட்டும் உயிரைக் கொக்கி போட்டு இழுக்கிற அவற்றின் சகல உச்சரிப்பு சாத்தியங்களுடனும் அவனுள் சுழன்று கொண்டேயிருக்கிறதைத் தவிர:

‘பியார்...’

‘ஸாரஜ்...’

‘மேரே...’

எப்படித் தேடுவது? அந்த இசை, அந்த மெட்டு என்னவோ, அவனுள் இணைந்து, அவனுள் இழைந்து கொண்டேதானிருந்தது எப்போதும். என்றாலும்...?

‘ஹம்’ செய்து காட்ட முடிந்தால்?

முயன்றான், முயன்று பார்த்தான். அபசுரமாய் வந்தது!

அன்றுதான் தன் குரலிலும் ஆத்திரம் வந்தது.

-திண்ணை. 2008

வெள்ளுக்கடல் நீரிலே காத்துமிகுப்பான்பி மூலிகை
கூடிய காத்துமிகு நூற்று வீதிகளில் நீரோ உணவுக் காத்துமிகு
நூற்று வீதிகளில் காத்துமிகு நூற்று வீதிகளில் காத்துமிகு

காத்துமிகு நூற்று வீதிகளில் காத்துமிகு நூற்று வீதிகளில்

காத்துமிகு நூற்று வீதிகளில் காத்துமிகு நூற்று வீதிகளில்

போர்க் காலப் புக்கள்

1

எதிரே தோட்டவெளி விரிந்து கிடந்தது. இடையே தெரு
ஊடறுத்து ஒடியது. இந்த வெளி நீளம் அரை மைலுக்குக்
குறையாது.

“ஹெலி வந்தாலும் ஒதுங்க இடமில்லை...” என்றார்
திருநாவு.

“பார்த்துத்தான் போக வேணும்” என்ற கணேசன்,
சோழகத்தினாடாக செவிப்புலனைக் குவிக்க முயன்றான்.
எச்சரிக்கையுடன் சைக்கிளை மிதித்தார்கள் இருவரும், எதிரே
போய் வந்தவர்களை அவதானித்தான், கணேசன். ஆகாயத்தை
அண்ணாந்து பார்ப்பதிலும் எதிரே வருகிறவர்களை அவதானிப்பதில்
அதிகம் தெரியும் என்பதை அநுபவத்தால் உணர்ந்தவன் அவன்.

“பயமில்லை வாங்கோ...” இரண்டு பக்கமும் தோட்டங்கள்
விரிந்து கிடந்தன.

தரிசாக அதிகம் இல்லை. மரவள்ளிப் பாத்திகள் பல
அளவில் பரவிக்கிடந்தன. குருக்கன்... இம்முறை யாரோ கச்சான்
கூடப் போட்டிருக்கிறார்கள், பூத்தும் விட்டது...

“அந்தா, பார்... எங்கட ஆக்களைத் திருத்தேலாது..” என்றார்
திருநாவு, எதிரே சுட்டி.

தெருவோர மின்கம்பிகளிலிருந்து இரண்டு கொழுவல் வயர்கள் மெல்ல வழகி நிலத்தில் படர்ந்து மறைந்தன. அந்தத் திக்கில் தூர ஒரு தோட்டக்கிணற்றில் மின்மோட்டார் ஒன்று இறைத்துக் கொண்டிருந்தது...

“என் ன செய் யிறது... உதுகளைக் குற் றஞ் சொல்லேலாது...” என்றார் கணேசன்.

திருநாவு வியப்புடன் பார்த்தார். “உன்ற கொள்கை மாறி விட்டது போலை... முந்தி உந்தக் கொழுவல்காரரைக் கண்டால் உனக்குப் பத்திக் கொண்டு வரும்...?” கணேசன் சிரித்தான்.

“அண்ணை, அது அப்ப... இப்ப நிலைமை வேறை... பாருங் கோ, பயிர் பச்சையை வைச் சிட்டு, இறைக் க எண் ஜெய்யுமில் லாம் சனம் படுகிற பாடு... அதைக் கருகவிடலாமோ...? பிறகு சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்யிறது? இந்த நேரத்திலை இதைப் பிழையென்டு சொல்ல ஏலாது... ஏனெண்டா வேற வழியில்லை. ஆனா, இப்பவும் கொழுவிக் கறண்ட் எடுத்துக் கொண்டாட்டங்கள் நடத்திறவைக்கு நான் மாறுதான்...”

“ஓகோ...” என்றார் திருநாவு.

2

கதிரவேலு கடையில் இந்த நேரத்திலும் இன்று சனமாயிருக்கிறது. அந்தரப்பட்டு, ஏதோ கிடைத்ததை வாங்கிவிடலாமென்று தான் எல்லோரும் பறக்கிறார்கள். அரிசி, மா, சீனி, மண் ஜெண் ஜெய், தீப் பெட்டி... கதிரவேலு வைத்துக் கொண்டு இல்லையென்கிறவரோ, நெய்க்குடம் உடைந்தது நாய்க்கு வேட்டை என்று வறுகுகிறவரோ அல்ல. அவரும் முத்த மகனும் பம் பரமாய் ச் சுழன் று கொண்டிருக்கிறார்கள்... .

எவ்வளவு சனமாயிருந்தாலும் தன்னைக் கண்டால், ‘என்ன தம்பி?’ என்று முதலில் கவனித்து விடுவார். அது அவனுக்கு எப்போதுமே ஒரு கூச்சத்தைத் தந்துவிடும். கதிரவேலன்னை

கண்களிற்பாடமல் ஒதுங்கி நின்று கொண்டான். லீவாகட்டும்...

தெருவிலும் போக்குவரத்து இருந்தது. ஆனால் இது வழமையானது அல்ல, பரபரப்பிற்காட்பட்டுப் பறந்துகொண்டிருக் கிறார்கள் எல்லோரும். சைக்கிள்கள்தான். தூர் ஒரு மாட்டுவெண்டி. மோட்டார் சைக்கிள், கார், ஸ்கூட்டர் எல்லாம் எங்கு போய் விட்டன? லாண்ட் மாஸ்ரர்களும், ஓட்டோக்களும் மட்டும் அவ்வப்போது...

வருமென்று எதிர்பார்த்ததுதான்: ஆனால் இவ்வளவு விரைவாகவா? அதுவும் நல்ல முறைகளாக! இந்தமுறை இப்போதைக்குத் தணியும் என்ற எதிர்பார்ப்புகளுக்குக் கூட இடமில்லைப்போல...

இரவு முழுவதும் நடந்ததை நினைத்தால், இன்று என்னாகுமோ என்றிருக்கிறது...

“என்ன தம்பி...?”—கதிர்வேலன்னை கண்டுவிட்டார் போலும். பரவாயில்லை: இப்போ இன்னும் இரண்டு பேர்தான்.

‘சொல்லவா, விடவா?’

“...என்ன ஒழிச்ச நிக்கிறாய்?”

“அண்ணை, உங்களுக்குப் பேப்பர் வாறுதெல்லோ?”

“அது வரமுந்தியே போட்டுதே, இன்டைக்கு...”

தூரத்தில் எங்கோ ஷெல் சத்தங்கள் கேட்டன.

“இன்டையான் அல்ல, எனக்கு நாளைப் பேப்பர் ஒன்று வைக்கவேணும்...”

இதைச் சொன்னபோது உள்ளுக்குள்ளே ஒரு சிரிப்பு வந்தது. நாளை?

காற்சட்டைப் பைக்குள்ளிருந்து இரண்டு ரூபாய்க் குற்றிகள் இரண்டை எடுத்து நீட்டினான்.

“...நாளைக்கு வாரமலர்...கன விஷயங்கள் வரும். பிந்தினாக் கிடையாது. அது தான்...”

“ஓமோம்: புதினம் வாசிக்கிறவை விட்டுவையாயினம்,” என்றபடி காசை வாங்கினார்.

“...நான் எடுத்து வைக்கிறேன், பயப்பிடாதே.”

“வாறன் அண்ணே... பிந்தினாலும் வருவன்” என்றபடி சைக்கிளை எடுத்தான். தூரத்தில் இன்னும் ஷெல்சத்தங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன.

நாளை!?

மீண்டும் ஒரு முறையில் வந்தது.

3

சைக்கிளைக் கழுவிப் பூட்டுவித்து வைத்தது நல்லதாய்ப் போயிற்று...

என்றாலும், இந்தக் காற்றில் உழக்குவது கொஞ்சம் சிரமந்தான். போதாக்குறைக்கு பாதையும் இலேசான ஏற்றும்.

பழக்கமில்லையென்று சொல்ல முடியாது. என்னதான் மோட்டார் சைக்கிளோடு ஓட்டிப்பிறந்தவன் போல் காட்சி தந்தாலும், தினசரி இரண்டு கிலோ மீற்றராவது சைக்கிள் ஒடுவதை விடாதிருந்தான், பயிற்சிக்காக, இப்போது உதவியாயிருக்கிறது..

இன்னும் பார்த்தால், இதெல்லாம் புது அநுபவமுமில்லைத் தானே!

பெற்றோல் ஓரிடமும் இல்லை. பைக்கிலும் ஒரு லீற்றர் கூட இல்லை: ஏதாவது அவசர தேவைக்கு வேணும்...

நேற்றே சைக்கிளைத் தூக்கியாயிற்று...

சிவஞானம் கடையில் கிடைத்தால் இரண்டு லீற்றராவது வாங்கிவிட வேண்டும். சைக்கிள் கூடைக்குள் பிளாஸ்ரிக் கான்..

பயங்கர வேகத்தில் ஓர் ஓட்டோ, செலுத்துபவருக்கு ஹெலி அல்லது பொம்மர் நினைவு வந்திருக்கலாம்... அதன் பின்னால் இன்னொரு சைக்கிள். கைப்பிடியில் இரண்டு பக்கமும் இரண்டு கான்கள், இதே போல...

துரையன்னை! தெருவையே விலைக்கு வாங்கி விட்ட மாதிரி அந்தப் பழைய மினிவானுடன் எல்லோரையும் அலை அடித்துக் கொண்டிருந்த மனிதன்! அந்த ‘றைக்கிளஸ்’ ஒட்டத்துக்காகத்தானே ஒருநாள் இவரோடு முரண்ட நேரிட்டது. அன்றிலிருந்து கதை காரியம் தலையசைப்பு ஒன்றுமேயில்லை...

ஷசல் தேடிவிட்டு வருகிறார் போலிருக்கிறது. பாவந்தான்: பிள்ளை குட்டிக்காரன்... சைக்கிள் நெருங்கிலிட்டது. அவரும் தன்னைக் கண்டிருக்க வேணும்.

“ஆ, தம்பியே!...” கன நாட்களின் பின் துரையர் குரல்.

“ஓமண்ணை...”

“...பெற்றோலுக்கோ?”

“கானைப் பாக்கேல்லையே?...” சிரித்தான். விலகி, வேலிநிழலில் போய்க் காலுான்றி நின்றார் துரையர். அவனும் அருகில் போனான்.

“எப்படி, தம்பி... எப்படி நிலைமை?...” பெருமூச்சு வந்தது.

“...உங்காலை நல்ல பிரச்சனையாம்” என்றவர், திட்டிரென நினைவு வந்தவர்போல,

“... சிவஞானத்திட்டையோ?” என்றார்.

“ஓமண்ணை...”

“அங்கை கொஞ்சந்தான் கிடக்கு, அதுவும் முடிஞ்சிடும். நீ மினைக்கெடாமல் ஒடிப்போய்ப்பார்... நான் வாறன்,” அவர் புறப்பட்டார்.

4

நல்லூரடிதான் இப்போது சில நாட்களாக வெளியூர் பஸ்நிலையமாக மாறியிருக்கிறது. குழல்கள்தாம் எல்லாவற்றையும் நிர்ணயிக்கின்றன என்பது எவ்வளவு உண்மை...

திருக்கோணமலை, வவுனியா என்றெல்லாமிருந்து சனங்கள் அடிக்கடி வந்து இறங்குகிறார்கள். அகதிகள்... ஒவ்வொருவரும்

எவ்வளவு எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வந்து சேர்ந்தார்களோ... அவனையறியாமலே ஒரு பெருமுச்ச வந்தது...

இதோ, முன்னால் ஒரு கூட்டம் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள், கிழவர்கள்.. ஏதேதோ எடுக்க முடிந்தவற்றைத் தூக்கிக்கொண்டு, களைத்துக் காய்ந்து...

அவன் சைக்கிள் அவர்களை நெருங்கிய போது அக் குழவில் எல்லோர்க்கும் பின்னால் போய்க்கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணும் ஒரு சிறுவனுமே முதலிற் கண்ணிற்பட்டார்கள். ஒக்களையில் இன்னுமொரு கைக்குழந்தை. வலது கையில் ஒரு சூட்கேஸ்: பிடித்துக் கொண்டிருந்த மாதிரியில் வலு பாரமாக இருக்கும் போலிருந்தது. அடிக்கடி நின்று நின்று பார்த்து அழைத்துப் போய்க்கொண்டிருந்த அந்தக் தாய்க்குப் பின்னால் ஓடிக் கொண்டிருந்த இந்தக் குழந்தைக்குக் கூட, தூக்கிக் கொண்டு போகப்படவேண்டிய பருவந்தான். ஆனால், அவள்தான் என்ன செய்ய முடியும்? கூட வேறு யாருமில்லையா?

அவர்களைத் தாண்டும் சமயம், அவள் மீண்டும் திரும்பிச் சொன்னது தெளிவாய்க்கேட்டது: “இன்னுங் கொஞ்சத் தூரந்தான்.. அதுக்குப்பிற்கு பஸ்ஸில் போகலாம், வாங்கோ...”

“பஸ்ஸிலையா?..”, நம்பிக்கையோடு வந்த மழலைக்குரல், அவனை என்னவோ செய்தது. இந்த முன்னுக்குப் போகிற இருபது, இருபத்தைந்து பேரில் இவர்கள் ஆட்கள் எவருமில்லையா?

இரண்டு எட்டு மிதித்த போது அந்த யோசனை வந்தது!

அந்தக் குழந்தையை நானே சைக்கிளில் கூட்டிக் கொண்டு போய் விட்டாலென்ன? கூடவே ஒரு தயக்கம்- எப்படிக் கேட்பது? யாராவது வித்தியாசமாக நினைத்தால்? தான் வயதான ஒருவனாக இருந்தால் பரவாயில்லை...

அப்படி இவர்களோடு வேறொருவரும் வந்திருக்க மாட்டார்களா? இந்த முன்னுக்குப் போகிற இத்தனை பேரில்? அந்தா, அந்தப் பெட்டிகளைத் தூக்கிக் கொண்டு எட்டி எட்டி நடக்கிற ஆட்களில் அந்தப் பிள்ளையின் தகப்பனும் ஒருவனாக இருக்காதா? ஒரு ஆளைக் கேட்டான்:

“அண்ணை, துலையாலையே வாறியள்?...”

“மலையிலிருந்து...”

அந்த ஆளையே கூடக் கேட்டிருக்கலாம்... நான் உங்களுக்கு எதையாவது சமந்துகொண்டு வந்து பஸ் நிற்குமிடத்தில் தரட்டுமா என்று. ஆனால், இந்தக் கோலத்தில் எப்படி?

அவர் களைக் கடந்தாயிற்று: பின்னால் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். கே.கே.எஸ். வீதிச் சந்திக்கு நடக்கிறவர்களாக இருக்கலாம், அநேகமாக... இன்னும் நியாயமான தூரம்...

தடுதாலியில் அவன் வேகம் இன்னுங் குறைந்தது. எதிரே போன ஒன்றிரண்டு பேர் தலையசைத்தபோது தன்னையறியாமலே, எவரென்றுகூட அறியாமல் தலையாட்டி வந்தான்...

ஹெலியா?...

அந்தா!... கோட்டைப் பக்கம் போகிறதோ...

தெருவில் பரபரப்பு...

இன்னுமொரு சத்தம் பின்னால்...இரண்டா?

என்ன இந்தத் திமர்த்தோற்றும், இந்த நேரத்தில்? என்ன நடக்கப் போகிறது?

சத்தங்கள் பலமாய் இருந்தன. சனங்கள் ஒதுங்கத் தொடங்கினார்கள். அவசரப்பட்டு ஒடுகிறவர்கள்...மரங்களடியில் நின்று அண்ணாந்து பார்க்கிறவர்கள்...

அவனையறியாமலே ஒரு பரபரப்புக் கிளர்ந்தது. என்ன செய்ய? ஒதுங்கவா? ஓடவா? பின்னால்வந்த சனங்கள் என்ன செய்வார்கள்? இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு இந்தளவு தூரம் வந்த பிறகும் இப்படியா? அந்தப் பெண்ணும் பிள்ளைகளும்...

திரும்பலாம்.

“கண்ணா...” தெருக்கரைக் கடையொன்றின் முகப்பிலிருந்து யாரோ கூப்பிட்டார்கள். பாலா!

“உனக்கென்ன, பைத்தியமா? எங்கை போறாய்?... சுடப்போறான்கள் போல கிடக்கு... இதிலை கீழே வந்துநில்”- கடையின் கொங்கிறீந் முகப்பைக் காட்டினான். இன்னும் சிலர், ஒதுங்கி, அருகில்.

பாலா சொல்லி வாய்மூட முன், சட சடத்துக்கேட்டது. சைக்கிளை மரத்தடியில் சார்த்திவிட்டு பாலாவடிக்கு ஓடினான். இயந்திரங்களும், வேட்டொலியும்... தெரு வெளித்துப் போயிற்று. எதிர் வீட்டுத் தாழ்வாரத்திலும் ஆட்கள்...

பாலா கேட்டான்.

“எங்கை போட்டு வாறாய்? என்ன யோசினை?...”

அவன் சொன்னான்.

கால் மணித்தியாலத்துக்குக் கூடவே ஆகியிருக்கும்...

ஏதோ வந்தவேலையை முடித்ததுபோல், வடக்குப்பார்த்துத் திரும்பி, விறுவிறேன ஹெவிகள்...

கண்ணால் மறைந்த பின்னரே தெரு உயிர் பெற்றது.

பாலாவிடம் சொல்லிக் கொண்டு திரும்பினான், வந்த வழியே.

அவர்கள் எங்கே? தெருவில் இப்போது கூடுகிற சனங்களிடையே தேடியும்...

முதலில் காண நேர்ந்த இடம் மட்டும் போயும்.. அவர்களில் எவரும் இல்லை.

பலாவி வீதியால் திரும்பியிருக்கலாமென்று பட்டது.

“ஆருக்கு ஆர் உதவிசெய்ய முடியும், கண்ணா?... எங்கையாவது ஒதுங்கியிருக்குங்கள், கவலைப்படாதை, ஆண்டவனிருக்கிறான்...”

பாலா சொன்னது உபசாரத்துக்கா, உண்மையாகவா என்று தெரியவில்லை.

- 1990

அர்த்தம்

கழுதைகள் காரட்டைக் கலைக்கும்
காலங்கள் காரட்டை மாற்றும்
மாற்றுமே!

கழுதைகள் ஓயா.
கலைத்தே தீரும்.

-இதை எழுதிய பிறகும் திருப்தியாயில்லை. ஏதோ இவ்வளவு காலமும் பிடிபடாத ஒன்று இன்னமும் வழக்குகிற மாத்தி.....

பிடுபொது? பிடிபடவும் ஏதோ ஒன்று உள்ளதா, என்ன?

இப்போ இவ்வளவு தூரம் ஓடிய பிறகு, சற்றே நின்று பார்க்கையில், எல்லாமே வடிவாக விளங்குகிறது கழுதைக்கு!

காரட்டுக்கள், தான் கலைத்துக் கலைத்து, களைத்துக் களைத்து-ஓடியது, எல்லாம்.....

ஒவ்வொரு காரட்டாய் நினைத்துப் பார்த்தது....

தான் கலைத்த காரட்டுக்களைப் பற்றிக் கழுதைக்கு இப்போது கழிவிரக்கமில்லை. அந்தக் காரட்டுக்களில் எத்தனை இந்தக் கழுதையின் வாய்க்கெட்டின? எல்லாம் எட்டிவிடவுமில்லை. எல்லாம் எட்டாமலுமில்லை.....

இவ்வளவு ஒட்டத்திற்குப் பிறகு, இப்போது கழுதைக்குக் கண் ன மண் டை மயிர் களில் நரை இழை காட்டத் தொடங்கியிருக்கிறது. கண்ணாடியின் காம்புகளுக்குச் சமாந்தரமாக ஓடுகிற இழைகள்.

ஏதோ புரிகிறதுபோலப் படுகிற இந்த வேளையிலும், கழுதை கலைக்கிறதை விட்டதா என்ன, இல்லாவிட்டால், அது பேப்பரும் பேனையுமெடுத்து இதை எழுதுவானேன்?....

டக்கென்று பளிச்சிட்டது! சிரித்துவிட்டு, கழுதை மீண்டும் பேனையை எடுத்தது:

.....

கலைக்கும் வரைதானே
கழுதைக்கு வாழ்வு!
காரட் ஒன்று இல்லாது
கழுதைக்கும் அர்த்தமென்ன?

-இப்போது திருப்தியாயிருந்தது.

(கலைக்கும்-தூரத்தும்)

- யுகம் மாறும் 2000

கலைக்கும் தூரத்தும் கலைக்கும் தூரத்தும்
கலைக்கும் தூரத்தும் கலைக்கும் தூரத்தும்

கட்டாங்கள்

சரியாகப் பன்னிரண்டு மணிக்கு அடிக்கிற அந்தக் கோவில் மணிகள் ஒலிக்கத் தொடங்கின. வாசித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தை மூடிவிட்டு, கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தபடி எழுந்தான். சரி, அரைமணி நேர இடைவேளை முடிந்து விட்டது. இப்போது, முதலாம் ஆண்டு மாணவர்களுக்கு கட்டிட நிர்மாணம்.

இந்த நேரத்தில் பாடம் நடத்துவது அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமான விஷயம். காலையைப்போலவே இந்த மதியத்திலும் ஓர் அமைதி இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதிலும், மரங்கள் நிறைந்த இந்த இடத்தில், சந்தடிகள் எல்லாம் மறைந்து, பட்டனமென்பதே கூட மறந்து போகிறது. முன்றாம் வீட்டு மாடியிலிருந்து சொல்லி வைத்தாற்போல எப்போதும் இந்த நேரத்திற்கு வருகிற புல்லாங்குழலிசை, இருந்துவிட்டு இரைகிற சோழகம், இவை பின்னணியில் ஒலிக்கப் பாடம் நடத்துவது சந்தோஷமாயிருக்கும்.

வகுப்பை நோக்கி நடந்தான். புதிய பிரிவு தொடங்கி ஒரு மாதமாகப் போகிறது. இன்னமும் பாட அறிமுகம்- முன்னுரை-கூட முடிந்த பாடில்லை. இடையில் வந்த பிரச்சனையில் ஏற்பட்ட அல்லோலகல்லோலம், ஊரடக்கம், இடப்பெயர் வகுஞம், சஞ்சலங்களுமாய் இரண்டு வாரத்துக்குக் கிட்ட கல்லூரி வேலைகள் கூடக் குழம்பி விட்டன.

இன்றைக்கு எப்படியும் அறிமுகத்தை முடித்து விடவேண்டும். அடுத்த வகுப்பிலாவது மற்றுப் பாடத்தைத் தொடங்கலாம்...

வகுப்பில் நுழைந்தான். பதில் வணக்கம் கூறி விட்டுப் பார்வையைச் சமூல விட்ட போது திருப்தியாக இருந்தது. ஏறத்தாழ எல்லோருமே வந்திருந்தார்கள். பாடத்தை நடத்த முடியும். வராத சிலருக்கும் தனிப்பட்ட காரணங்கள் கூட இருக்கலாம். எல்லோரும் வரும் வரை காத்திருக்க முடியாது....

“இன்றைக்கு நாங்கள் முன்னுரையைத் தொடரலாம்... அதற்கு முதல், இவ்வளவு நாளும் படித்ததை சுருக்கமாகத் திருப்பிப்பார்ப்போம்...”

ஆர்வத்துடன் அவனை நோக்கும் விழிகள், குறிப்புப் புத்தகத்தின் முன் ஒற்றைகளைப் புரட்டும் விரல்கள்...

தொடர்ந்தான். கட்டிடம் என்றால் என்ன? நிர்மாணம் என்றால் என்ன? கட்டிட நிர்மாணத்தின் வரைவிலக்கணம்... அதுகுறிக்கும் எல்லைகள்... மாணவர்கள் அவனுடன் கூடவே விபரங்களைக் கூற முயன்றதில் பிறந்த உற்சாகம்.

முடிந் ததும், அன்றைக் கான புதிய பகுதியைத் தொடக்கினான்.

“சரி, இனி ஒரு வலு சுகமான கேள்வி: எங்களுக்கு ஏன் கட்டிடங்கள் தேவை? ஏன் நாங்கள் அவற்றைக் கட்ட வேண்டும்?”

“வசிப்பதற்கு” ஒரு அவசரக்காரன் மறு மொழி சொன்னான்.

“‘வசிப்பதற்கு’ என்றால்?... ஏன், கட்டிடங்களில்லாமல் வசிக்க முடியாதா?”

மெளனம்.

சிந்திக்கிறார்கள் போலிருந்தது. இவ்வளவு இலோசான இந்தக் கேள்வி இவ்வளவு கடுமையாகப்படுவதன் விசித்திரம், அவர்கள் முகங்களில் புன்னகைகளாகப் பிரதிபலித்தது.

சில புதில்கள் வரலாயின:

“வசதி.”

“மழை, வெய்யிலிருந்து பாதுகாப்பு...”

அரை நிமிட அவகாசத்தின் பின் அவன் தானே அவற்றை ஒழுங்கு படுத்திக் கூறத் தொடங்கினான் “இயற்கைச் சக்திகளிலிருந்து பாதுகாக்க, வசதிகளுக்காக, பிரத்தியேகத்திற்காக, ஒழுங்கமைவுகளுக்காக...”

வாசலில் நிழலாடியது. பணியாள் தின வரவுப் புத்தகத்துடன் வாயிலருகில் நின்று கொண்டிருந்தார்.

“ஒரு நிமிடம்...” மாணவர்களிடம் சொல்லிவிட்டுப் பட்டியலை வாங்கிப் பதிய ஆரம்பித்தான்.

மூன்று பேர் வரவில்லை. ஜெயந்தன் ஞாபகமிருந்தது. உயர்மான சிவலை, அடக்கமான புன்சிரிப்புக்காரன்.

“ஜீவநாயகம்?...” புருவங்கள் சுருங்கின.

“இளவாலையிலையிலிருந்து வாறவர், ஸேர்... அண்டைக்கு உங்களோட ரைம் ரேபிளைப் பற்றிக் கதைச்சவர்...”

“தாடி விட்டவர்...”

“ஆ!...”- நினைவு வந்துவிட்டது.

“...ரமேஷ்?”

“ஜீவநாயகத்தோட கூட வாறவர்தான் ஸேர்... இரண்டு பேரும் நெடுக ஒண்டாத் திரிவினம்...”

“சரி,சரி... இரண்டு பேரும் இளவாலைதானா...,” அவன் கேட்டான்,

“...மற்றவர்... ஜெயந்தன்- எந்த இடம்?”

“பண்டத்தரிப்பு ஸேர்...”

‘வரட்டும், அவர்களுக்கு இதையெல்லாம் மீண்டும் தனியாகச் சொல்லிக் கொடுத்து விடலாம்...!’ இந்த முடிவுடன் பாடத்தைத் தொடர்ந்தான்.

“...சரி, இந்த ஐந்தோடு இன்னொன்றையுஞ் சொல்லலாம்-

அது இந்த ஐந்தையும் நீண்ட காலத்திற்கு அளிக்கும் தன்மை-
அது ஆறாவது.”

“இந்தக் காரணங்களால் கட்டிடங்கள் மனித வாழ்வின் அடிப்படைத் தேவைகளிலொன்றாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. மனிதனுக்கு நினைவுட்டும் படைப்புக்களாகவும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியின் பிரதிபலிப்புக்களாகவும், பண்பாட்டின் சின்னங்களாயும் அவை அமைகின்றன...”- தன் னையறியாமல் அவன் பேசிக்கொண்டு போனான்.

“...மனித உழைப்பின் பெறுபேறுகள் என்பதால் அவை தனிப்பட்டவர்களினதும் சமூகத்தினதும் சொத்துக்களாகக் கணிக்கப்படுகின்றன. எதிர்காலத்திற்கான முதலீடு மற்றும் பாதுகாப்பு ஆக அமைந்து விடும் இத்தன்மையால், கட்டிடங்கள் மனிதர்களுக்கு வாழ்வு பற்றிய நம்பிக்கையின் குறியீடுகளாகவும் ஆகிவிடுகின்றன...”

...ஒரு விதத்தில் சொல்வதென்றால் கட்டிடங்களுக்கு மனிதர்கள் இடும் அத்திவாரங்கள் வெறுமனே அவற்றைத் தாங்குவதனுடன் நின்று விடுவதில்லை. மண்ணில் மக்கள் விழும் வேர்களிலொன்றாகவே அவை கொள்ளப்படுகின்றன....”

பின்னணியின் அமைதியைக் குலைத்து கொண்டு, அவனைக் குழப்புவது போல, தூரத்து எழுந்த இரு பேரோசைகள்.

அடுத்தடுத்து.

குண்டுகள்!

“இளவாலைப் பக்கத்திலை வீடுகள் உடைக்கிறாங்கள். ஸேர்....”

-1991

மயிலுச்சாமி கோயில்

ஆற்றைக் கண்டது அதுதான் முதல் தடவை. ஆறு அலுங்காமல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அகன்று கிடந்ததாய் அப்போதைய ஞாபகம். பிறகு, இருபது வருடங் கழித்துப் பார்த்தபோது, அந்த அகலமும் அமைதியும் ஓடுங்கி, பாறைகளில் குதித்தோடி, கிளைகள் தவழவும் தழுவவும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது, ஆறு.

அதுதானா என்று வியப்பாக இருந்தது. இடங்கள் வெவ்வேறாக இருக்கலாம். என்றாலும் இருபது வருடமென்பது இல்லை, என்ன?

இப்போது இன்னும் முப்பது வருடம்!....

அந்த -முதலிற் கண்ட -ஆற்றில் தோய்ந்து விட்டு எல்லோருமாய்க் கோவிலடி நோக்கி நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். காலையின் அமைதி. கூத்தோட விடும் குளிர்காற்றில் கலந்து பரவும் கற்புரவாசம்... இந்தப் புல்ஸிப்பெல்லாம் இல்லாதாக்குவதே போல அந்தச் சத்தம். திரும்பினார்கள்.

ஆளரவங் குறைந்த மூலை.

மல்லுக்கட்டியபடி, தாடி மீசையுந் தலைமுடியுமாய், இருவருமே சாமிக்கோலம். ஒருவனை மல்லாத்தி அவன் மேல் ஏறிக் குந்தி அவனின் தாடியைப் பிய்க்க முயன்று

கொண்டிருந்தான், மற்றவன். கீழே கிடந்தவனின் அலறலும் முக்கலும் அமைதியைக் குலைத்தன. என்ன செய்ய முடியும்? விலகி நடந்தார்கள்.

“கோவிலடியிலை இதென்ன அறியாயம்?” அம்மா சொன்னா.

“கீழே கிடந்து கத்தினது ஆர் தெரியுமோ?” திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே வந்த சோதியண்ணன், சற்றுத் தள்ளிப் போனதும் மெல்லக் கேட்டான்.

“ஆரடா? எனக்கென்னென்டு தெரியும்?”

“மயிலுச்சாமி!”

“எங்கட மயிலுச்சாமியா?”

“மயிலுச்சாமிதான்!”

“இருக்கும். மயிலுச்சாமி ஒவ்வொரு வருடமும் கதிர்காமம் வாற்றுத்தானே!”

மயிலுச்சாமியேதான் என்பது அன்று மாலை நிச்சயமாயிற்று. மடத்தடியில் ஜயாவைச் சந்திக்க நேர்ந்த சாமி, அன்று காலை தன்னை யாரோ தள்ளிவிழுத்தி அடித்தது, கிடந்த காசெல்லாம் பறித்துக்கொண்டு ஒடிவிட்டதாகச் சொல்லி அழுத்தாம். ஜயா ஏதாவது கொடுத்துவிட்டுத்தான் வந்திருப்பாரோ, தெரியவில்லை.

“சாமியின்ற கதையை நம்ப முடியாது.”

பொன்னையாம்மான் பிறகு சொன்னார்.

“ஏன்?”

“சாமிதான் அவன்ற காசை எடுத்துக்கொண்டு ஓட, அவன் கலைச்சுப் பிடிச்சு அடிச்சுப் பறிச்சானோ, ஆருக்குத் தெரியும்?”

ஒருவரும் இதற்கொன்றும் சொல்ல முடியாமலிருந்தது.

* * *

மயிலுச்சாமியிடம் ஒரு கார் கூட இருந்தது. கொஞ்சக் காலந்தான். துணிக் கூடாரம். ஒஸ்ரின். சிவப்புக்கும் பழுப்புக்கும் இடையில் என்னவென்றில்லாத ஒரு நிறம்.

அந்தக் காரில் சாமி வேட்டைக்குப் போய் வருவதாகச் சிங்கராசன் சொன்னான். வேட்டைக்குக் காடு எங்கே இருந்தது, யாழ்ப்பாணத்தில்?

“வன்னிக் காட்டுக்குத்தான்,” என்றான் சிங்கன். முனியடிச்ச சுப்பையாவின் மகன். சாமிக்குச் சொந்தக்காரன்.

மாதத்திற்கு இரண்டு தரம் முறிகண்டிக் காட்டுக்குப் போய் வந்ததாம், சாமி. ஒருக்கால் போனால் திரும்ப இரண்டு மூன்று நாளாகும்.

“காட்டுக் குள்ளை இரவிலைதான் போய் சாமி வேட்டையாடும்”

“பயமில்லையே?”

“என்ன பயம்?... ஐஞ்சாறு பேர் போவினம். துவக்குமிருக்கு! பிறகென்ன?”

“சிங்கம், புலி, கரடி எல்லாம் சடுவினமோ?” சின்னத் தம்பி கண்கள் விரியக் கேட்டான்.

“இலங்கையிலே சிங்கம் இல்லையடா!” என்றதோடு சின்னன்னை நிறுத்திக் கொண்டான். புலி, கரடி பற்றி அவனுக்கும் வடிவாகத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

“அதுகளில்லை,” சிங்கன் விளக்கினான்.

“மான், மரை, முயல், பண்டி இதுகள் தான்”

“நாரி?”

“அது ஆனைக்காடு.... ஆனைக்குத் தான் பயம்”

சிங்காராசனுக்கு வயதும் இவர்களிலும் ஏழெட்டுக் கூட.

ஒரு மத்தியானம், பள்ளியால் வரும்போது தெருக்கரையோடு அரசடி நிழலில் சாமியின் கார் தனியே நின்றது. புழுதி அப்பி. எழுதினால் கரும் பலகை தோற்கும். காரின் பின்பக்கம், கூடாரத்தோடு சேர்த்து உயரமாய், வேறேந்தக் காரிலும் காணாத விதமாய், ஒரு பெரிய விளக்கு. ஹெட் லைற் போல ஒன்று, பின்புறம் பார்க்கப் பூட்டியிருந்தது.

காரைத் தாண்டிய போது சினியடித்தது. எட்டி மெள்ள உள்ளே பார்த்தால், பின் வக்கெல்லாங் காய்ந்து கட்டியான இரத்தம். வயிற்றுக்குள் ஏதோ செய்தது. மயக்கம் வரும் போலிருந்தது.

* * *

அரவிந்தனின் சரித்திரப் புத்தகம் ‘நம் முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்’ அதிசயமாய்த் தொலைந்து போயிற்று, பள்ளியில்.

“மயிலுச்சாமி இழை கட்டுமா?” அரவி சிங்கனை விசாரித்தான்.

“அது தெரியாம?... எங்கட ஜயாவுக்கு முனியடிச்சதுக்கு, சாமி தான் பார்வை பார்த்தது. ஒரு மாதத்திலை முனி சரி”, என்ற சிங்கன் தொடர்ந்து கேட்டான்.

“உம்மைக் கூட்டிக்கொண்டு போகட்டே, சாமியிற்ற?”

அரவி ஏதோ யோசிப்பவனாய்ப் பேசாதிருந்தான்.

சாமியைப் பார்த்தாலே பயமாயிருக்கும், அதுவும் இந்தக் கதையைக் கேட்ட பிறகா?...

சாமி கட்டைதான். கறுவல் என்று சொல்ல முடியாத நிறத்தை மறைத்து மேலெல்லாம் பூசிய திருநீறு. நரைத்து வழியும் சடாமுடி, இரு பக்கத்துத் தாடி மீசையோடும் சேர்வது தெரியாமல் சேர்ந்த முகம். இடுப்பில் சிவத்த நாலு முழுத் துண்டுக்கு மேல் வரிந்த பச்சைத் துண்டு. தோளில் ஒரு துணிப்பை.

“சாமி எண்டா, சன்னியாசி தானே?” கொஞ்சம் பொறுத்து அரவி கேட்டான்.

“பின்னை?”

“ஆனா, மயிலுச்சாமிக்குப் பிள்ளையளிருக்கெல்லோ?”

இப்போது சிங்கன் பேசாதிருந்தான்.

“பெண்சாதி?”

“செத்துப் போச்சு”

“எத்தினை பிள்ளையன்?”

“இரண்டு ஆம்பிளை, இரண்டு பொம்பிளை”

“மூண்டு பொம்பிளை!” பரமலிங்கம் திருத்த முயன்றான்.

கோவில் வளவுக்கு அடுத்தாற்போல இருண்டு அடர்ந்து கிடக்கும் உடையார் வடலிக்குத் தினசரி போகிறவன் அவன்.

“மூண்டோ?” சிங்கன் சிரித்தான்:

“எடே பேயா. அது சாமின்றை பெண்சாதி!”

“செத்துப் போச்சு எண்டாய்?” எல்லோருங் கேட்டார்கள்.

“அது முதலாந் தாரம்....” சிங்கன் ஒரு நிமிடம் முச்ச இழுத்து விட்டு விட்டு, விளக்குவது போல் சொன்னான்.

“இவ, சாமீற்றை பேய் கலைக்க வந்தவ....”

* * *

மயிலுச்சாமி கோவில் மணி ஒருநாளைக்கு இரண்டு தரம் கேட்கும். புலரியில் ஒருதரம் - பறவை குருவிகளெல்லாம் பாடி ஓய்ந்து, ஊர்ச்சத்தங்கள் கிளம்ப முதல் கிடைக்கிற இடைப்போதில் அந்த நாளின் கட்டியமாய் - அது ஒலிக்கும். அநேகமாக கிணற்றுடியில் பல் துலக்குகையில், கழுகம் பூ வாசமும் காலைக் குளிரும் போல் காற்றோடு அதுவுங் கலந்து வரும்,

பொழுதுபட, வான் நீலம் சாம்பல் பூக்கும் மைம்மலில், முகம் கழுவி சாமியறையில் கை கூப்பி நிற்கையிலோ, பாடப்புத்தகங்களை மேசையில் பரவுகிற போதோ கண்ணிடும். கன சத்தமில்லை. அடக்கமாய், அந்த வட்டாரத்திற்கு உயிர்ப்பூட்டும் அளவான ஒசை, ஐந்தாறு தரம் மட்டும் அடித்தோயும். இன்னும் நாலுதரம் ஒலிக்காதா என்றிருக்கும்.

யார் மணி அடிப்பார்கள், சாமி எப்படிப் பூசை செய்தது, என்று பெடியன்கள் யாரும் போய்ப் பார்க்கத் துணிந்தது கிடையாது. வீடுகளிலும் விட்டிருக்க மாட்டார்கள். சிங்கன் பார்த்தானோ, ஒருவேளை?

கோவில் வளவு, வடிவான இடம். ஆலும் அரசுமாய் மூடிக்

கவிந்து அமைதியை அடை காக்கிற இடம். கிழக்குப் பார்த்த சின்னக்கோவில். கோவிலுக்கு முன்னால் சற்றுத் தள்ளி சாமி வீடு. இடப்பக்கம் உடையார் வடலி, பொன்னுத்துரையருக்குச் சீதனமாய் வந்த காணி. ஒரு பொல்லாப்புக்கும் போகாத அப்பாவி மனிதர். சாமியோடு எல்லை வழக்காட எத்தனையோ நாள் வீவு போட்டுவிட்டுக் கோடேறி இறங்கினார்.

சாமி கோவிலின் அமைதி குலைகிற நாள் ஒன்று ஆண்டுக்கொரு முறை வந்தது, ஆடியில். விளக்கு வைத்து ஆறாவதோ ஏழாவதோ இரவு, சாமி கோயில் சாமி தீவட்டியோடு தப்பட்டையும் குழலும் சங்குஞ் சேமக்கலமுமாய் ஊர்கோலம் வரும். அடுத்த நாள் மயிலுச்சாமி கதிர்காமம் புறப்படும். தீர்த்தத்துக்கு அங்கு நிற்கும்

* * *

படிப்பு, வேலை, என்று இருபது இருபத்தைந்து வருடம் சுற்றிவிட்டு ஊருக்கு வந்தபோது போரும் வந்து விட்டிருந்தது. சாமி கோவில் மணி கேட்பதில்லை. சாமியின் காலமும் ஆகிவிட்டிருந்தது. பிள்ளைகள் எங்கே போனார்கள், கோவிலை யார் பார்த்தார்கள், ஒன்றுமே தெரியவில்லை. கோவிலை யாரும் கவனித்ததாகவும் தெரியவில்லை.

இந்தியன் ஆமிக் காலத்தில் ஒரு மத்தியானம், ஒரு நானும் அடியாத சாமி கோவில் மணி அடித்தது. என்ன அதிசயம் என்று பார்க்கப்போன சின்னம்மாச்சியை ஒளித்திருந்த ஆமி பிடித்து ஒருநாள் முழுக்க விசாரித்தது. நல்ல காலம், வேறேவரும் போகவில்லை.

தொண்ணுறைற்றைந்தில் இடம்பெயர்ந்து, தொண்ணாற்றாறில் திரும்பியின், இலங்கை ராணுவம் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு போகிற சனத்தை இருத்த இடம் போதாதிருந்தது, ஆலுக்கும் அரசுக்கும் அடியில்.

என்றாலும் சாமி கோவிலைத் திருத்துகிற எண்ணம் எவருக்கோ வந்ததும் இந்த நாட்களில் தான். கேட்க நிறைவாய்த்தானிருந்தது.

திருப்பணிச் சபையும், திரைகட்டோடிய ஊர்ப் பெடியளும்...

* * *

கும்பாபிஷேகத்தின் பிறகு இந்த வருடம் இரண்டாவது. அலங்காரத் திருவிழாதானென்றாலும் காலையில் ஜந்துக்குத் தொடங்கினால் இரவு பதினென்று வரை ஓயாத ஒலிபெருக்கி. பதினெண்ந்து நாளுமே.

இரவு ஒன்பது மணிக்கு தொடர் பிரசங்கம்.

இந்த ஒரு கிழமைபோல, இன்னும் ஒரு கிழமை! மேசையில் ஊன்றிய கைகளைத் தலைக்கு முட்டுக் கொடுத்து, இரண்டு பெருவிரலாலும் இரு காதுகளையும் பொத்தியபடி, அடுத்தநாள் பாடத்தை ஆயத்தம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தவர், தண்ணீர் குடிக்க எழுந்தார். காவலகன்ற காதில் தாராளமாகவே நுழைந்தது பிரசங்கம்.

“மகான் மயிலுச்சாமியின் பாதார விந்தங்கள் படிந்த புண்ணிய மண் இது...”

“... அந்த அருள் வன்மை இன்னும் நின்று இங்கே அருளாட்சி புரிவது தெரிகிறது.... எத்தனையோ ஞானிகளும் சித்தர்களும்...”

-மல்லிகை ஆண்டுமெலர் - 2005

அதிர்வு

காலையில் திறந்த நேரத்திலிருந்து கடையில் வியாபாரமும் அதிகமில்லை.

வழமையிலும் பார்க்கத் தெருவில் போக்குவரத்து அதிகரித்திருந்தது. பயமும் பரபரப்பும் பத்டமுமாய்ச் சனங்கள்..

வடக் கே வெடிக் கும் குண் டுக ஞும் வானி ஸ் உறுமல்களுமாய்ய... பிறகும் பிரச்சினை! கொஞ்ச நாட்கள் நிலவியிருந்த சாதாரண நிலை மாறிவிட்டது...!

சாதாரணம்! எது சாதாரணம்? எது அசாதாரணம்? - பொன்னையருக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

போகிறபோக் கில் மத்தியானத்துடன் கடையைப் பூட்டவேண்டும் போலிருக்கிறது.

இடைக்கிடை மோட்டார் சைக்கிள்களும் போகின்றன- மண் எண்ணைப் புகை வந்து மூக்கில் படுகிறது. ஒன்றில் ஆறு பேர்குஞ்சு குழந்தைகளுடன் சேர்த்து. இதுகளைக் கண்டாலும் ஹெலிக்காரன் அடிப்பானா?

பெரிய பாதையால் போகிற வாகனங்களைக் கலைத்து, ஹெலிகள் வேட்டுக்களைப் பொழிவது வடிவாகக் கேட்கிறது. இது கொஞ்சம் அடக்கமான பாதை. என்றாலும் ஒதுக்கு என்றும் சொல்லிவிட முடியாது...

அனேகமான் சாமான்களை விசாரித்தாவது பார்க்கக் கூடியதாக எட்டுப் பத்துக் கடைகள் இந்த இடத்தில். தொங்கலில் பொன்னையரின் கடை. அயலில் ஜந்தாறு பெரு மரங்கள், தெருவோடு. அந்த மறைவு காப்பாற்றும் என்றொரு நம்பிக்கை...

ஒரு சைக்கிளில் ஓர் இளைஞனும் ஒரு சிறுவனும் வேகமாகப் போகிறார் கள். பின்னால் ஒரு பெரிய பெட்டி. கட்டுச் சரியில்லாததால் வழுகி ஒரு பக்கம் இழுவுண்டு கிடந்தது. விழுமோ?... கூப்பிட்டுச் சொல்லலாமா? சைக்கிள், கடையைத் தாண்டி விரைவாகப் போய்விட்டது.

சற்றுத்தள்ளி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்த ஹெலி இப்போகிட்ட வருவதாகப்படுகிறது...

திடீரென மோகன் எங்கிருந்தோ அவசரமாய்ச் சைக்கிளில் வந்து கடைப் படியில் கால் தேய உனன்றி நிறுத்தினான்.

“இங்க தான் வாறான்...” என்றபடி அவதியுடன் சைக்கிளைத் தூக்கி விறாந்தையில் விட்டான்.

தெருவில் போனவர்களும் சடபடவென்று பயந்து ஒதுங்கி...

ஹெலி கிட்டிப் பதிவது கேட்கிறது...

பொன்னையர், லாச்சியைப் பூட்டித் திறப்பை எடுத்தார். முக் காலியைப் பின்னால் தள் எனார். மேசையடியில் புகுந்துகொண்டால் சுட்டாலும் பயமில்லை.

“மேலை வடிவா ஏறி நில்... சைக்கிளையுந் தள்ளி விடு...”

தெருவில் இரண்டு பேர் அவசர அவசரமாக ஓடி மறைவது தெரிகிறது. எங்கே போகிறார்கள்? ஹெலி, இப்போது வலு கிட்ட.

கண்ணாடி போட்டிருக்கிற ஒரு தடியன், சைக்கிளை தெருவின் எதிர்ப்பக்க மதிலோடு சாத்தியதும் சாத்தாததுமாகப் போட்டுவிட்டுக் குதித்து, சில்லுக்கட்டி விட்டிருந்த சேனாதியின் வண்டிலுக்கும் மதிலுக்குமிடையில் அவசரமாய்க் குந்திப் பதுங்குவது தெரிகிறது. இந்த நேரத்தில் காஞ்சட்டை, சேட்டு ஊத்தையாவதைப் பார்க்க முடியாதுதான்...

சேனாதி, காலையில் வந்த கையோடு மாடுகளை இந்தக் கடை வரிசைகளுக்குப் பின்னால் தள்ளியிருக்கிற வெறும் வளவுகளுக்குள் மேய விட்டுவிட்டு, வாடிக்கை ஏதும் வரும் வரையில் தேவுவின் தேத்தண்ணிக் கடை வாங்கிலிருப்பது வழுமை.

ஹெலி விலகிப்போவது மாதிரி... ஆனால் இப்போது இதென்ன, கூட? இன்னொன்று?

திழெரன் ஒரு காக்கிநிற வாகனம் விரைந்துவந்து, சடாரென் பிழேக் பிழித்து வண்டிலின் முன்னால் வெட்டியொதுங்கி நின்றது.

பெடியன்!

பொன்னையருக்கு.....

எட, எப் பன் முன் னன பின் னன யாவது நிப்பாட்டியிருக்கலாம்...

ஹெலி, போகிறதா, வருகிறதா சத்தத்தை வைத்துக் கொண்டு சொல்லமுடியவில்லை. முக்காலியை இன்னும் தள்ளிவிட்டு மேசைக்கடியில் குந்தினார். முன்னால் நின்ற மோகன் பாண் அலுமாரிக்கும், சுவர் றாக்கைக்குமிடையில் பதுங்கியபடி கூரையைப் பார்ப்பது தெரிகிறது... ஓட்டுக் கூரை.

சத்தம் விலகிப் போகிறது. பொன்னையர், தலையை இடித்துக் கொள்ளாமல் எழுந்தார்.

அந்த வாகனத்தை ஓட்டிவந்த பெடியன் இறங்கி, அதன் முன் கதவைப் பிழித்துக்கொண்டு நிற்கிறான். அருகிலிருந்தவன் இறங்காதிருப்பது தெரிகிறது.

“தம்பி, இதிலை கொண்டந்து நிப்பாட்டினா?....”

பொன்னையர் இங்கிருந்து கேட்கிறார். குரலில் ஓலித்தது கோபமா, முறைப்பாடா?

“கோவியாதையுங்கோ, ஜயா... அவசரம்... இந்தா எடுக்கிறும்...”

ஹெலி தள்ளிப்போவது - மரங்களுக்கிடையால் தெரிகிறது. அவன் மீண்டும் ஏறுகிறான்.

இயந்திரம் இயங்க மறுக்கிறது! இதென்ன சங்கடம்?

ஹெலிக்காரன் திரும்பி வந்தால்?

வண்டியின் கீழ்ப் பதுங்கியிருந்த கண்ணாடிக்காரன் எழுந்துவந்து கைகளைத் தட்டித் துடைத்தவாயே சைக்கிளிடம் போவது தெரிகிறது. அதை வடிவாக எடுத்துவிட்டு, முன்னால் வந்து அவன் கேட்கிறான்:

“தள்ளவேணுமா, தம்பி?”

“ஓமண்ணை, தயவுசெய்து.... ஒருக்கா”

அந்தாள் வந்து வானைத் தொடவும் முன்னாலிருந்த மற்றப்பெடியனும் இறங்கி ஓடி வருகிறான். அவனது வலது கை மடித்துக் கட்டியிருக்கிறது. கட்டுத் துணி இரத்தத்தில் ஊறிக்கிடக்கிறது. இடது கையால் தள்ளுகிறான், வாகனம் மௌலிகை நகர்கிறது.

ஹெலி திரும்ப வருவதற்குள் இது போகட்டும்....

“வா, தள்ளி விடுவோம்....”— பொன்னையீர் மோகனைக் கூப்பிடுகிறார்.

கண்ணாடி ஆளுக்கும், ஒற்றைக் கையால் தள்ளும் பெடியனுக்கும் நடுவில் நின்று தள்ளும் போது பின் கண்ணாடிக்கூடாக வாகனத்தினுள் என்ன இருக்கிறதென்று தெரிகிறது!

இன்னும் முன்று பேர்! காயக்காரர், கடுங்காயம், இரண்டு பேருக்கு அறிவில்லை! பாவம், வலு இளம் பெடியள்....

அதில் ஒருவன், அந்த ஸீற்றில் கிடப்பவன்...?

-‘இல்லை, அது ஜெகனில்லை, அவன் சுவிஸில், இது யாரோ, வேறு யாரோ, அவனைப் போல, அதே மாதிரி, அதே வயது...’

காலடியில் மண் புழுதியும் மஞ்சள் வாகைப் பூக்களும் மிதிபடுகின்றன....

இயந்திரம் இயங்கத் தொடங்கி விடுகிறது பெடியன் ஏறிப்போய் ஏறிக்கொள்ள, செலுத்துபவன் பின்னால் திரும்பி,

“நன் றி அண் னை... வாறம்...ஜயா...” என் று கைகாட்டுகிறான். கண்ணாடி ஆளும் கையசைக்கிறான். வாகனம்

நகர்ந்து விரைகிறது.

பொன்னையர், மோகன் பின் தொடரக் கடைக்குள் ஏறினார்.

“அண்ணை அந்தப் பெடியளிலை ஒருதனைப் பாத்தியளே, சரியா உங்கட சின்னவன் மாதிரி...”

மோகனுக்கும் அப்படித்தான் பட்டிருக்கிறது! சுவிலிலிருந்தும் என் னவோ, இரண் டு மாதமாகத் தபாலும் இல்லை... பொன்னையரையறியாமலே பெருமுச்ச வந்தது.

முக்காலியை இழுத்துக் குந்தப் போன்போது ஹெவி மீண்டும் நெருங்குவது கேட்கிறது.

“அண்ணை, வாறான்!... கண்டிட்டான்களோ?...”

தெருவில் இப்போது கண்ணாடிக்காரனும் இல்லை.

“இனி இந்தப் பெடியள் எங்கை போய் நிப்பாட்டுவாங்கள்? உங்காலை மரங்களுமில்லை மறைவுமில்லை பாவம்....,” பொன்னையர் கேட்கிறார்,

“நிவேசிலை திரும்பி வரேலாதே?”

ஹெவி கிட்டுகிறது.

அடுத்த சந்தியில் காது செவிடுபட வெடியோசை. நிலம் அதிர்கிறது. தொடரும் குடுகள், கடவுளே....

“‘கிரனேட்’ அடிக் கிறான், அண்ணை.....இவங்கள் கண்டிட்டானோ? போன்பக்கந்தான் கேட்குது?”

இரண்டு நிமிடத்தில் அமைதி.

தன் கருமம் முடிந்த பாங்கில் ஹெவி.....

“ஒருக்கா இருந்து கொள்... என்னென்டு பாத்திட்டு இந்தா வந்திட்டன்”- என்றார், பொன்னையர், மோகனின் சைக்கிளைத் தெருவில் இறக்கியபடி.

நெஞ்சு படபடவென்றது.

- 1992 தமிழ் விழா மலர்

சிட்டுக் குருவி

1.

இளங்கோ தொண்ணாற்றைந்தில் இடப்பெயர்வோடு ஊரை விட்டுக்கிளம்பியவன்தான். சாவகச்சேரி, கிளிநொச்சி, வவுனியா, கொழும்பு, என்று கட்டங்கட்டமாக கண்டா போய்ச் சேர்ந்துவிட்டான். குடும்பத்தையும் பிறகு கூப்பிட்டாயிற்று. வயது இப்போ நாற்பதுக்கு மேலாகியிருக்கும், அவனுக்கு.

சின்ன வயதில் ஆள் நல்ல வடிவு. பெரிய தலை, பெரிய கண்கள், நல்ல சொக்கு. நல்லாய்ப்பாடுவான். குரலும் பெரிது. சில்வண்டுப்பயல். பாட்டென்றால் போதும், பார்க்கிறபோதெல்லாம் அதுதான்! தன்பாட்டில் உட்கார்ந்து, தலையையும் ஆட்டி ஆட்டி... விரும்பியவர்கள் நின்று கேட்டுக்கொள்ளலாம். எப்போதும் ஒன்றிரண்டு பேராவது நிற்பார்கள். ‘மருதமலை மாமணியே..’யை எப்படித் தான் அப்படி முச் சுப் பிடித் துப் பாடுவானோ, ‘...வேலய்யா,ஆ,ஆ,ஆ...’என்று இழக்கையில், அந்தச் சின்ன நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள்ளிருந்து இப்படி இவ்வளவு காற்று வர முடியுமா என்று வியப்பாக இருக்கும். பயமாயும். சொன்னாலுங் கேட்கான். ரேடியோவிலோ, ஒலிபெருக்கியிலோ ஒலிக்கும் பாட்டுக்களை ஒருதடவை கேட்டால் போதும்.

நல்ல சோழகம் வீசிக் கொண்டிருந்த ஒருநாள், பின் தின்னையிலிருந்து ஸயித்துப் பாடிக் கொண்டிருந்தான் :

“சிட்டுக்குருவிக்கென்ன தட்டுப்பாடு...”

தம் மையறி யாமலே வந் த சிரிப்பை,
கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்கள் அந்தக்கணமே அடக்கிக்கொண்டு
விட்டார்கள், குழந்தை மனதைக் குழப்பி விடக்கூடாதேயென்று.

அண்ணன் மட்டும் சொன்னான், “இளங்கோ, சிட்டுக்குருவிக்கு
எந்தத் தட்டுப்பாடும் இல்லை, எங்குந் தாராளமா இருக்கு.
வேணுமெண்டா வா, பட்டணம், சுண்ணாகம், சாவகச்சேரி, எந்தச்
சந்தையெண்டாலுங் கூட்டிக்கொண்டு போய்க்காட்டுறன்...!”

“டேய், அவன் சின்னப்பிள்ளையோடை உனக்கென்ன
பகிடி?”, அண்ணனைக் கண்டித்த கையுடனே அம் மா
இளங்கோவைப் பார்த்துச் சொன்னா,

“தட்டுப்பாடு இல்லையப்பு, கட்டுப்பாடா. கட்டுப்பாடு!”

அடுத்தகணமே இளங்கோ திருத்திக்கொண்டு பாடத்
தொடங்கி விட்டான்.

வேடிக் கையென் னவென் றால், அவன் முதலிற்
பாடியதிலிருந்த விழியம் உண்மையாகிவிட்டது போலிருக்கிறது,
இன்று!

என்னாயிற்று இந்தச் சிட்டுக்குருவிகளுக்கு? எங்கே போயின,
எல்லாமே? அண்ணன் சொன்ன பட்டணம், சுண்ணாகம்,
சாவகச்சேரி- ஓரிடமும் ஒன்று கூட கண்ணிற் படுவதாயில்லை!
ஏன், யாழ் குடாவில் எங்கனுமே! சிவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

2

லேகியம் மூலந்தான் சிட்டுக்குருவியோடு சின்ன வயதில்
அறிமுகம் சிவனுக்கு! சரியாகச் சொன்னால், லேகிய விளம்பரம்
மூலம்.

திண்டு திண்டாய்ப் புடைத்த தசைகளோடு, ஒரு கையைத்
தொண்ணாறு பாகையில் மடித்து உயர்த்தி, மறு கையை நாரியின்
பின்னால் வளைத்தபடி, ஒரு சின்ன ஸல்பெண்டரோடு நிற்கும்
ஒருவரின் படத்தின் கீழ், ‘யானைப் பயில்வான் சிட்டுக்குருவி
லேகியம்’ என்று, வீட்டில் வாங்கிய பத்திரிகை, சஞ்சிகை

எல்லாவற்றிலும் ஏதோ ஒரு பக்கத்தில் வெளியாகியிருக்கும் அந்த விளம்பரம். ‘பாலர் மல’ரைத் தேடிப் பக்கங்களைப் புரட்டுகிற வேளைகளில் எப்படியோ அந்த பயில்வான் சந்திப்பார். பயில்வான் என்ற பேரே முதலில் அதிசயமாய்த்தானிருந்தது.

லேகியமென்பது அந்நியமில்லை, தெரிந்த விஷயந்தான்: பாட்டனாரின் மருந்து அறை அலுமாரியில், கறுப்பு, மண்ணிறம் என்று வெவ்வேறு நிறங்களில், வெவ்வேறு போத்தல்களில் அடுக்கியிருக்கும் லேகியம். காய்ச்சும் வேளைகளில், மருந்துக் கொட்டில் மட்டுமன்றி, வீடுவளவெல்லாம் நெய்யும் மூலிகையுமாய்க் காற் றைல்லாம் கலந்து மனக்கும். ஆனால், இதென்ன, சிட்டுக்குருவி? அது எப்படியிருக்கும்? எப்படியோ, குருவிதானே? குருவியிலா, லேகியம்?

அடுத்த தடவை அப்புவிடமே கேட்டான். பாட்டன் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னார், ‘அப்பிடித்தான் ராசா சொல்றாங்கள்...’

“குருவியிலை எப்பிடி அப்பு செய்யிறது?”

“அதனுடைய இறைச்சியிலாயிருக்க வேணும்...”, அவருக்கும் லேகிய பாகம் சரியாகத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

“ச்சீ ! இறைச்சியிலையோ !”

“ஏன், கோழி இறைச்சி சாப்பிடுகிற ஆட்கள் இல்லையா?”

“சிட்டுக்குருவி எப்பிடியிருக்கும்?”

“அடைக்கலங் குருவி, பலாக்கொட்டடைக்குருவி- அதுகளைப் போல இருக்கும்... சின்னதா...”

தலையைச் சரித்துப் புருவத்தை நெரித்த பேரனைப் பார்த்து அப்பு மீண்டுங் கேட்டார்,

“சரி, ராசாக்கு கரிக்குருவி தெரியுந்தானே?”

“ஓ!”, என்றான், உற்சாகமாய். புதிதாய்க் கட்டியிருந்த ரேடியோ ஏரியல் கம்பியில் ஓவ்வொரு நாள் காலையிலும் வந்திருந்து, தன் பாட்டில் கன நேரம் பாடிக் கொண்டிருக்கும் கரிக்குருவி. பல்லுத் தீட்டுகிற போதெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்துப் பழக்கம்.

“அதைப்போலத்தான். கொஞ்சம் சின்னன். கறுப்புக்குப் பதில், மண்ணிறமாயிருக்கும்.”

3

அடுத்த சனிக்கிழமை பின்னேரம் பட்டணம் போன்போது சிவனுக்கு “சிற்றம்பலம் புத்தகசாலை”யில் வாங்க வேண்டிய “சர்க்கஸ் ராஜா” நினைவாகவே இருந்தது. ஆனால், அப்பு புத்தகசாலைக்கு நாலைந்து கடைகள் முன்னதாகவே காரை நிறுத்திவிட்டு இறங்கினார். அவர் வழக்கமாக மருந்துச் சரக்குகள் வாங்குகிற இடமுமில்லை, இது. வெள்ளை மேல் துண்டைச் சரி செய்தபடியே, “இறங்கி வா, ராசா”, என்றார்.

அது ஒரு பெரிய பலசரக்குக் கடை. அப்புவைக்கண்டதும் கடைக்காரர் எழுந்தார், “வாங்கோ, பரியாரியார்...”

“நான் இண்டைக்கு உங்களிட்ட ஒன்றும் வாங்கப் போற்றில்லை, துரையர்,”

“பரவாயில்லை, இருங்கோ,இருங்கோ”

“இல்லை, இருக்கவும் நேரம் வராது... உங்கட கடையிலை என்ற பேரனுக்கு ஒரு சாமான் காட்டிப் போட்டுப் போகப்போறன்”

கடைக்காரருக்குப் புரியவில்லை. என்றாலும், “காட்டுங்கோ, வடிவா” என்றார், சிரித்தபடியே.

பேரனுக்கும் புரியவில்லை.

“இங்க பாரய்யா...”. என்று அப்பு காட்டிய இடத்தில், கடையின் அகலமான கதவுக்கு வெளியே ஒடுங்கிய திண்ணைச் சுவரில், நிலைக்கு மேலே முட்டியொன்று மாட்டியிருந்தது

கள்ளு முட்டி மாதிரித்தான். வளம் மாறி, வாய் சுவரோடு. சுண்ணம்பால் பொட்டுப் பொட்டாய்ப் பூசியிருந்தது. வயிற்றில் ஓர் ஓட்டை. அதன் வழியே வைக்கோல் போல ஏதோ நீட்டியபடி. பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோதே ஓட்டையினுள்ளிருந்து ஏதோ எட்டிப்பார்த்தது.

குருவி! ஓட்டை விளிம்பில் தத்தி உட்கார்ந்தது.

“இதுதான் சிட்டு!” என்றார், அப்பு. கடைக்காரர் புரிந்து கொண்டவராய்ச் சிரித்தார். முட்டியினுள்ளே குஞ்சுகளோ...?

தெரிகின் றனவா என் று பார் த் தான். ஒன் றும் தெரிவதாயில்லை...

“பார்த்தாச்சா? போவமா?”

சிவன் மனமில்லாமலே தலையாட்டினான். டூர்ரென்று பறந்தது, சிட்டு. தெருவைத்தாண்டி, மிதந்தபடி ஒரு வட்டம் போட்டு, எதிர்க்கடை முற்றுத்தில் போய் இருந்தது. அங்கே இது போல் இன்னும் ஜந்தாறு. கடைக்காரரிடம் சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டார், அப்பு.

“அதிலை போய்ப் பாப்பம்”, என்றான்.

தெருவைத்தாண்டி, சிட்டுகளை மிரட்டாத தொலைவில் நின்றார்கள். அவை சுறுசுறுப்பாயிருந்தன. ஒரு நொடியேனும் ஒயாமல் குனிவதும் நிமிர்வதுமாய். சின்னச் சொண்டால் எதையெதையோ பொறுக்கியபடி, கெந்திக்கெந்தி, கீச்சுக் கீச்சென் று! பிடித்து வைத்திருக்க வேண்டும் போல் ஆசையாயிருந்தது.

“இந்தக் கடையிலை சிட்டுக்குருவி வாங்கலாமோ? தருவினமோ?” தயங்கியபடி கேட்டான்.

“அதைப் பிடிக்கவுமேலாது, வாங்கவுமேலாது”.

“அப்ப எப்பிடி இந்தக் கடையிலை வந்திருக்கு?”

“இப்பிடி ஒரு சுவரிலை, உயரமா, ஒரு ஓட்டை முட்டியை மாட்டிவிட்டமெண்டா, அதுகள் விரும்பினா வந்திருக்கும்.”

“நாங்களும் வீட்டிலை ஒரு முட்டியை மாட்டி விடுவமோ?”

“இங்கயிருந்து அவ்வளவு தூரம் வராதுகள்.”

அன்று, சர்க்கஸ் ராஜாவையும் மறந்தாயிற்று.

அடுத்தநாள் காலை, முதல் வேலையாய் வீட்டுக்கோடிச் சுவரில் களவாய் ஏனி சார்த்தி, அண்ணனும் சிவனுமாய் மாட்டி வைத்த முட்டி மட்டும், வெகு காலம் - அப்புவும் காலமாகி,

அவர்களும் படிப்புக்கென்று கொழும்பு புறப்படும் வரை - வெறுமனே கிடந்தது, பிறகு ஒரு பொங்கலுக்கு முதல் நாள் தூசு தட்டும் போது யாரோ விழுத்தி உடைக்கும் வரை.

4

அடுத்த முறையும் சிட்டுக்குருவியை அப்புதான் காட்டித் தந்தார். இந்தமுறை அது தலைவாசலிலிருந்த அவருடைய கண்ணாடி போட்ட பெரிய புத்தக அலுமாரிக்குள்ளேயே இருந்தது.

தடித்த மட்டையும் இள மஞ்சள் நிற உறையுமாய் இருந்த ஒரு மொத்தப் புத்தகத்தை எடுத்துக் கொடுத்தார், “நெடுக்க கதைப் புத்தகங்களைப் படிச்சுக் கொண்டிராமல், இதையும் படி...”

“பாரதியார் பாடல்கள், முழுத்தொகுப்பு. சென்னை அரசாங்க வெளியீடு, 1953” என்றிருந்தது.

“ஓடி விளையாடு பாப்பா” பாரதியார்தான்.

பொருளாடக் கத்தைப் புரட்டிக் கொண் டிருந் தபோது, “சிட்டுக்குருவி” என்றிருந்தது. புரட்டினான்.

“விட்டு விடுதலையாகி நிற்பாய் இந்தச் சிட்டுக்குருவியைப் போலே”, என்ற முதலிரு வரிகளும் அரை நூற்றாண்டாய் சிவன் மனதில் பொளிந்து போய்க் கிடக்கின்றன - காலத்துக்குக் காலம் பொருளையும் புரிதலையும் மாற்றிக் கொண்டு!

5

இன்னொரு சிட்டுக்குருவியும் அப்போது நெடு நாளாய் நாவில் நடமாடியது. ஏன், இருந்திருந்து விட்டு இப்போதுந்தான்!

“சிட்டுக்குருவி, சிட்டுக்குருவி, சேதி தெரியுமா?”

படம், “டவுன் பஸ்”ஸா? பாடியது ராஜேஸ்வரியா? சரியாய் நினைவில்லை. நேக்கோர்ட் கூட இருந்தது வீட்டில். இசைத்தட்டைச் சுழல விட்டு விட்டுப் பாட்டுப் பெட்டியின் முன் எல்லாம் மறந்து குந்தியிருப்பார்கள், அண்ணன், தம்பி, சிவன், எல்லாரும்.

6

உண்மையில் இவர்களை வரவேற்றவையே சிட்டுக்கள்தான்!

வெறுமையாகிக் கிடந்த வீட்டில் குரல்கள் பெரிதாய் எதிரொலிக்க, வேலையாட்கள் லொறியிலிருந்து சாமான்களை இறக்கி வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஜன் னல் மேலிருந்த சுவர் க் காற் றோட்டைக் கல்லுக்குள்ளிருந்து எட்டிப் பார்த்தபடி ஒன்று, 'வாங்கோ, வாங்கோ' என்பதே போலக் குரல் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. திறந்திருந்த கதவின் வழி லாகவமாய் வளைந்து வந்து, மின் விசிறி மேல் உட்கார்ந்த இன்னொன்று, தலையைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தபடியே, சுவரிலிருந்ததுடன் சேர்ந்து குரல் கொடுத்தது.

திருகோணமலை வீடு நகருக்குள்ளேயே இருந்தது. வலு வசதிதான்- வீட்டிற்கு முன்னால் ஆறுடி அகலத்திற்கு மட்டுமேதான் மண்ணைப்பார்க்க முடிந்தது என்பதைத் தவிர. வளவே கிடையாது, வளவெல்லாம் வீடு. முழுவதும் சீமெந்து, சிவப்பாய்.

ஜன் னல்களுக்கு இரண்டங்குல சதுரக்கம்பி வலை அடித் திருந்தது. அந் தக் கம் பிகளிலும், புதிதாய் வெள்ளையடித்திருந்த சுவர் விளிம்புகளிலும் ஆங்காங்கு, வெள்ளையும் சாம்பலுமாய் புள்ளியே போல் ஓட்டிக் காய்ந்திருந்த அவை என்ன? சிட்டுக்களின் உடனிருப்புக்கு இப்படியும் ஒரு பரிமாணமோ?

ஒரு விடுமுறை நாளன்று பிற்பகல், சாப்பாட்டின் பின் பாயைத் தட்டி போட்டு விட்டுச் சிவன் சரிந்த போது, மேலே கூரை விசிறியின் அடிக்கோப்பையில் வைக்கோல் தும்புகள் சில நீட்டிக் கொண்டிருந்தது கண்ணிற் பட்டது. எழுந்தோடி, மெல்லச்சுழன்று கொண்டிருந்த விசிறியை நிறுத்தினான். கோப்பைக்குள்ளிருந்து மெல்லிய கீச்சொலிகள் கேட்ட மாதிரி.

அதன் பிறகு அந்த விசிறியின் விசையில் கை வைத்த நினைவேயில்லை.

இவர் களுக்குச் சிட்டுக் கள் புதிதாயிருந்தாலும், அவைகளுக்கு ஆட்கள் புதிதாய்ப் பட்டதுபோல் தெரியவில்லை. வீடு முழுவதும் அப்படி ஒரு சுதந்திரம், ஒரு சுவாதீனமான புழக்கம். தங்களின் இடத்தில் இவர்களை அனுமதித்த பாங்கு.

ஒரு கணமும் ஓய்வே காட்டாத துடினம். சக்தியின் துளியாய்த் தெறித்த சின்னச் சீவன்கள்.

“இதுகள் சரியான அரிகண்டம் உங்களுக்கு?..” ஊரிலிருந்து வந்திருந்த யாரோ சொன்னார்கள், ஒரு தடவை. “சீ, பாவம்!...” அம்மா சொன்னா, “குழந்தைகள் மாதிரி, நல்ல பய்ம்பல். வீட்டுக்கும் ஒரு கலகலப்புத்தானே...”

வேலை இடமாற்றம் ஊரோடு என்றிருந்திருந்தால், ஒரு பெட்டிக்குள் நாலைந்தை எப்படியோ பத்திரமாய்க் கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கலாந்தான் ஆனால், மீண்டும் கொழும்பிற்கே திரும்பவேண்டியிருந்தது.

7

நாலாண் டு முடிய, எப்படியோ ஒரு படியாய், யாழ்ப்பாணத்தோடு வந்த போது போருங் கூடவே வந்திருந்தது.

மெல்ல மெல்லத் தொடங்கி, குண்டும் தெல்லுமென்று அது மூர்க்கங் கொண்ட வேளையில், இருப்பு என்பதே நாளாந்தப் பிரச்சினையாகி விட்டிருக்கும் காலத்தில், வேறேந்தச் சிந்தனைதான் இருந்திருக்க முடியும்?

வெறிச்சிட்டுப் போய்க் கிடந்த பட்டணத்தில், ஏதோ வேலையாய், வேர்க்க விறுவிறுக்க சைக்கிளை மிதித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு பகல் போதில், முன்னர் ‘சிற்றம்பலம் புத்தகசாலை’ இருந்த இடத்தைத் தாண்ட நேர்ந்த வேளையில்தான், சிட்டுக்கள் மீண்டும் சிவன் மனதில் சிறகடித்தன.

கண்டே கனகாலம் என்பதும் நினைவில் உறைத்தது.

இல்லாமல் போய்விட்ட இந்தக் கட்டடங்களோடு, இல்லாமலாகினவோ, அவையும்?

சரி, பட்டணந்தான் போகட்டும், ஊரோடு, ஊர்மனைகளோடு ஏன் வரவில்லை? சிட்டுக்கள் - குறைந்த பட்சம், அநேகமாக - நகர வாசிகள் என்ற தன் ஊகம் சரிதானோ?

என்றாலும், நினைவு வரும்போதெல்லாம், போய்வருகிற இடங்களிலெல்லாம், நோட்டம் விட்டான்.

மஹாம், இல்லை, ஓரிடமுமே. எங்கேதான் போயிருக்கும், எல்லாம்?

இருந்தாற் போல ஒரு நாள் தோன்றிற்று : மைல் கணக்கில் கூரைகளையும் சுவர் களையுமே குலுங்க வைக்கும் இந்த அதிர்வுகளைத் தாங்காது அழிந்து பட்டிருக்க வேண்டும், அவை!

அப்படித்தானிருக்கும்! ஜந்தாறு ஆண்டு கால அவதானிப்பில், வேறேந்த சாத்தியமும் விளங்கியதாயில்லை.

8

அதைப் படித்தபோது அதிசயமாயிருந்தது. “எங்கே போயின, இந்தச் சிட்டுக்கள்?” என்ற தலைப்புடன், “ஆசிரியருக்குக் கடிதம்” பகுதியில், “டெய்லி நியூ”சில் பிரசுரமாகியிருந்தது அந்தக் கடிதம்.

அதே வேளை ஒரு ஆறுதலும். “என்னைப் போன்ற அந்த மற்ற மடையன் யார்?” என்ற நினைவுடன் படித்தார் சிவன். “முன்பெல்லாம் வீட்டுக்கு வீடு காண முடிந்தவற்றை இப்போது எங்குமே காண முடியவில்லையே, என்னாயிற்று?” என்று அதிசயமும் ஆதங்கமுமாய் இருந்தது, அந்தக் கொழும்பு வாசியின் கடிதம் முழுவதும்.

படித்த பின், குண்டும் ஷெல்லும் சண்டையுந் தந்த சத்ததையும் அதிர்வையுந் தாங்காது, அழிந்தோ, புலம் பெயர்ந்தோ போய் விட்டன என்ற தனது ஊகம் தவறேன்று பட்டது. சிட்டுக்களை இல்லாமலாக்கி விடுகிற அளவுக்கு கொழும்பிலும் அதன் அயலிலும் சத்தங்கள் கேட்டிருக்கவில்லையே?...

இரண்டு வாரங்களாகியிராது, பதில் போல ஒரு கடிதம். நியூஸீலந்திலிருந்து ஒருவர் எழுதியிருந்தார். யாரோ, பெரோ. இலங்கையிலிருந்து புலம் பெயர்ந்தவர் என்று தெரிந்தது. “அந்தச் சிட்டுக்கள் வேறேங்கும் போகவில்லை, இங்கு வந்திருக்கின்றன”, என்றார் பெரோ. இலங்கையின் சூழலுங் கால நிலையும் அவற்றிற்கு ஒத்துக்கொள்ளாது போய் விட்டிருக்கலாம் என்ற தனது ஊகத்தையுங் குறிப்பிட பெரோ மறக்கவில்லை.

ஒப்புக்கொள்ள முடியாமலிருந்தது, இலங்கையிலிருந்துதான் சிட்டுக்கள் நியூஸீலந்திற்குப் போயிருக்க வேண்டுமென்பதில்லை.

“அவை உலகளாவியவை, ஜோப்பாவிலும் ஆசியாவிலும் பெரும்பகுதி அவற்றின் இயல்பான வாழ்விடங்கள்” என்று செந்தூரன் முன்பொருமுறை சிவனுக்குச் சொல்லியிருந்தார், “அமெரிக்கா, ஆப்பிரிக்கா, அவஸ்திரேலியா, எங்கும், அவை பரவியோ, பரப்பப்பட்டோ இருந்தன...அமெரிக்காவில் ஒரு பீடை கொல்லியாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சிட்டு, பிறகு அதுவே ஒரு பீடை என்று சில மாநிலங்களில் அழிக்கப்பட்டது, தெரியுமா, உனக்கு?”

செந்தூரன் இந்தச் சிட்டுக்கதையை அப்போது சொல்ல வேண்டி வந்தது அந்தப் புகைப்படத்தைப் பார்த்த பிறகு. எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வெளி நாட்டிலிருந்து விடுமுறையில் வந்தவரிடம் ஆல்பங்களைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தபோது, இருபதாண்டுகளுக்கு முந்திய அந்தப் படமும் அவர் பார்வையில் பட்டது.

9.

அந்தப்படத்தை யூசு.ப் எடுத்தார்.

லெனின்கிராத் சிட்டுக்கள் எப்படி அந்தப் படத்தில் தெளிவாக இருக்கின்றனவோ, அதை விடத் தெளிவாக சிவன் மனதிலும் இன்னமும் அவை இருக்கின்றன.

மீண்டும் சென்.பீற்னேர்ஸ்பேர்க் ஆகிவிட்ட லெனின்கிராத், இவர்கள் போன வேளையில் லெனின்கிராத் ஆகவே இருந்தது. இரண்டானுயரச் சிங்கங்களிரண்டு இரு புறமும் கம்பீரமாக நிற்கிற வாசலோடு அரண் மனை போலிருந்த அந்த ருஷ் ய மியூஸியமென்கிற கலைக் கூடத்தைப் பார்த்துவிட்டு, தங்கமுலாமிட்ட வேலிகளுக்கப்பால் பூஞ் செடிகளும் பசுமரங்களுமாய்ப் பொலிந்து கிடந்த புஷ்கின் சதுக்கத்தில் வரிசையாய்க் கிடந்த வாங்குகளை நில் போய் உட்கார்ந்தார்கள். மற்ற நண்பர்கள் வர வேண்டும்.

கலைக் கூடத்திற்குப் புறங்காட்டி நின்ற அழகான புஷ்கின் சிலை. முன்னால் நீண்ட பாதை. கோடை கால இளம் பகல். நிலவாய் ஏறித்த வெய்யில்.

“என்ன அற்புதமான இடம்! வாழ்நாள் முழுதும் இப்படியே உட்கார்ந்து விடலாம்!” என்றார், யூசு.ப்.

“அங்கே பார்த்தீர்களா?”

மற்ற இருக்கைகளில் உட்கார்ந்திருக்கிறவர்களைச் சுற்றிச் சிட்டுக்களும் புறாக்களுமாய்ச் சிறகடித்துக்கொண்டிருந்தன.

“நாங்களும் வாங்கலாம்.”

பறவைத் தீனிப் பொட்டலத்தை வாங்கி வரும்போதே சடபட ஒலியுடன் காற்று முகத்தில் மோதச் சூழ்ந்து கொண்டன புறாக்கள்.

ஒன்று தோளிற் கூட உட்காரப் பார்த்தது, துணிந்து.

தானியத்தை விசிறிய பிறகுதான் எட்டியிருந்த சிட்டுக்கள் கிட்ட வந்தன. புறாக்கள் போலன்றி - என்னதான் உணவுக்கும் உறையுளுக்கும் மனிதனில் ஓரளவு தங்கியிருந்தாலும் - அவனோடு உறவு பாராட்டாது, சிட்டுக்கள் விலகியிருப்பதாகவே பட்டது. பிடிப் பிடியாய் வீசினான்...

அதே துள்ளல், அதே துடிப்பு !

எந்த வித்தியாசமுமில்லை எங்களுர் சிட்டுக்கள் போல் அதே அளவு, அதே நிறம்...

“அப்படியே இருங்கள் சிவா, “ என்று சொல்லி விட்டு யூசு.ப் அந்தப் படத்தை எடுத்தார்.

அங்காவது இப்போது சிட்டுக்களிருக்குமா?

10

அதிர்வுகள் கொஞ்சம் அடங்கிய காலம் வந்தது, அதிசயம் போல. ஏதோ கனவாய் ஒர் இடைவெளி. ஏ 9 பாதை திறந்தது. எந்தத் தடங்கலுமின்றி, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்பிற்கு வேணிலோயே போய் வர முடிந்தது! கிட்டத் தட்டப் பதினெண்ண்து ஆண்டுகளின் பின்னர்!

ஆக, போக வர இவ்விரண்டு இடங்களில் செக்கிங் என்று இறங்கி ஏற வேண்டும். இவ்வளவு நாளும் கப்பலென்றும் பிளேனென்றும் பட்ட பாட்டோடு பார்க்கையில் இறங்கி ஏறுவது

பெரிதா, என்ன?

அப்படிப் போய்த் திரும்பிய முதல் பயணத்தில், ஓமந்தையில் சோதனைக்காக இறங்கி, வரிசையில் நின்ற வேளையில்தான் சிவன் அவற்றைக் கண்டார்.

பயணிகளின் பொதிகள், பெட்டிகளை வைத்துச் சோதிக்கிற கொட்டிலில், கூரையோடு, அங்கங்கே சின்னன் சின்னனாய்க் கடதாசிப் பெட்டிகள். ரோர்ச் பற்றறிப் பெட்டிகள் போல இருந்தது. ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு விரற்கடை ஓட்டை. நூலாலோ, கயிற்றாலோ வளையோடு சேர்த்துப் பெட்டிகளைக் கட்டியிருந்தது.

அவை ஒவ்வொன்றின் மேலும், உள்ளும் இருந்து பறக்கிற சிட்டுக்கள்! அந்தச் சூழலின் இறுக்கத்தையே இல்லாமலாக்கிக் கொண்டிருந்த சிட்டுக்கள்... அங்கு நிற்க வேண்டியிருந்த வேளை முழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“இங்கே இருந்திராத குண்டும் தெல்லுமா?...”

இவர்களிடம் எப்படிக் கேட்பது? என்ற தயக்கம் மட்டும் இல்லாமலிருந்திருந்தால், எப்படியோ ஒரு பெட்டியைக் கேட்டு வாங்கி வந்திருக்கலாம்...

11

‘அங்கு கேட்டுப் பார்க்கலாம்!’ -இருந்தாற்போல் அந்த யோசனை வந்தது.

படிக்கிற காலத்தில் பட்டணம் போகிற வேளைகளில், அந்த இடத்தில் ஒரு பெரிய அரசமரம் நின்றது. தெருக்கரையிலிருந்து நாலடி தள்ளி. அடி மரத்தில் ஆளுயரத்தில், வெள்ளைத் தீந்தையால் ஒரு பஸ் படமும், பஸ்ஸின் முன்னால் ஒரு பெரிய ஆச்சரியக் குறியும் வரைந்திருந்த ஒன்றை அடிக்கு ஒரு அடி கறுப்புத் தகரம் ஆணியால் அடித்திருந்தது.

அரசின் கீழேயிருந்த ஒரேயோரு ஓட்டுக்கட்டிடத்தில் இரண்டு கடைகள். பட்டணப் பயணத்தைச் சைக் கிளில் மேற் கொள்ளும்போது அநேகமாய் ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக அல்லது இரண்டிற்காகவுமே இறங்கவேண்டியிருந்த கடைகள் அவை. முன்னால் பித்தளை பொய்லரும் அதன் கீழ் மறைத்த அடுப்பும்,

அருகில் வடை, வாய்ப்பன், சூசியம் அடுக்கிய கண்ணாடிப் பெட்டியுமாய் இருந்த தேநீர்க்கடை ஒன்று. அடுத்தது, சரஞ்சரமாய் பழைய ரயர்களைக் கட்டித் தொங்கவிட்டு, கீழே தகரப் பீப்பாயோன்றில் அழுக்குத்தண்ணீரோடு இருந்த சைக்கிள் கடை.

பதினெண்து ஆண்டு கால வெளியூர் வாழ்வின் பின்னர் திரும்பிய போது, இரண்டு கடைகளுமே பூட்டப்பட்டுக் கிடந்தன. அடித்திருந்த தகரம் பிடுங்கப்பட்ட அரசு நின்றது.

இன்னும் இரண்டு வருடப் போரின் பின், அந்த அரசுமில்லை. கடைகள் இருந்த இடத்தில் மட்டும் ஒரு பெரிய கற் குவியல். கற் குவியல் மட்டும் கன நாளாய்க் கிடந்தது, அதன் மேல் பூண்டுங் கொடியுமாய்ப் படர்ந்து மூடி.

கனவு போல் வந்த அந்த இடை வெளிக் காலத் தொடக்கத்தில் ஒரு நாள், குவியலாய்க் கிடந்த கல் லொறியில் ஏறிக் கொண்டிருந்தது. யாரோ இடத்தைத் துப்புரவு செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு மாதமாகியிராது, வெளித்துச் சுத்தமாய்க் கிடந்த காணிக்கு அழகாய்க் கம்பி வேலி போட்டு, அருகோடு, ‘பூஞ்சோலை’ என்றோரு பெயர்ப்பலகை. உள்ளே, காணியின் நீளப்பாட்டில், ஒரு புறமாய், பத்துப் பன்னிரண்டு அடி அகலத்தில் ஒரு பச்சை வீடு! மீதி இடமெல்லாம், சட்டிகளில், நிற நிறமாய்க் குரோட்டன்களும், கடதாசிப் பூஞ் செடிகளும்.

“பச்சை வீட்டில், நிச்சயம் வெளியூர்த்தாவரங்கள் தானிருக்கும்” என நினைத்தபடி தாண்டிப்போனார்.

அடுத்த வாரம் அந்த வழியாய்ப் போனபோது, “பூஞ்சோலை” பெயர் ப்பலகையோடு அருகில் இன் னொரு பலகை. “வளர்ப்புப்பறவைகள் விற்கப்படும்”.

வேலியினுள்ளே வீடு போலக் கூரை அடித்து, உள்ளே தேங்காய் மட்டைப் பொந்துகளுமாயிருந்த ஒரு பெரிய வலைக்கூண்டில், பச்சை, மஞ்சள், நீலமென்று சிறுகடிக்கும் லவ் பேட்ஸ் வடிவாய்த் தெரிந்தன. வேலி, வாசலெல்லாந் தாண்டிக் காதில் தொடர்ந்த கலகலப்பொலிகள்...

‘அங்கு கேட்டுப் பார்க்கலாம்!’

12

பைக்கை ஒரமாய் விட்டுக் கைப்பிடிப்பூட்டைப்பூட்டிக்கொண்டு சிவன் உள்ளே போனார்.

“வாங்கோ, ஜயா...” என்ற இளம் பெண்ணிடம் லவ் பேட்ஸ் கூண்டைக் காட்டினார்.

“இதுகளை விட வேறேன்ன பறவைகள் இருக்கு?”

இரண்டு எட்டு உள்ளே போய். “அண்ணை...,” என்றாள்.

“சொல்லுங்கோ?...” என்றபடி வந்தவனிடமும் அதே கேள்வியை முன்வைத்தார்.

“உள்ள வாங்கோ”, பச்சை வீட்டினுள்ளே போனான்.

“இது, கன்றீஸ்...”

கன்றீஸ்?..

சீவியத்தில் கண்டேயிராத பறவைகள்! செத்தேன் சிவனே என்றிருந்தன.

“...இது, ஆபிரிக்கன் லவ் பேட்ஸ்”, மற்றுக் கூண்டின்முன்னே போய் நின்று ஒரு முலையில் முடங்கியிருந்தவற்றைக் காட்டினான்.

ஏதாவது கேட்கவேண்டுமே என்பதற்காக, “சோடி என்ன விலை?” என்றார்.

“கன்றீஸ், நாலு..., ஆபிரிக்கன் பதினெஞ்சு...” சிவனுக்குத் தலை விறைத்தது அது யாருக்குப் பிழை என்ற கேள்வியும் கூடவே.

“நாலாயிரம், பதினெண்யாயிரம்?...” இயல்பாகக் கேட்பவர் போலக் கேட்டார்.

“பாத்துக் குறைச்சுப் போடலாம்...” என்றான்.

“வேறை ஏதாவது வகை இருக்கா?”

“இல்லை, இதுகளுக்குத்தான் இப்ப டிமாண்ட்...”

இவற்றை வாங்குகிறவர்களைப் பார்த்தால் அடிக்கலாமா,
சிரிக்கலாமா என்கிற அடுத்த குழப்பம்!

இதுதான் மாற்றமா? இது வளர்ச்சியா, வீக்கமா? வெளிநாட்டுப்
பண வரத்து நன்றாய்த்தான் வேலை செய்கிறது...

“அப்பிடியா?...” என்று ஆர்வந் ததும்பக் காட்டும் ஒரு
கேள்வியுடன் தொடர்ந்து,

“உங்களிட்ட சிட்டுக்கள் இருக்குமா?” என்றார்.

“என்ன?” கடைக்காரனின் புருவங்கள் நெரிந்தன.

“சிட்டு, சிட்டுக்குருவி?...”

“.....!”

இந்தத் தோற்றமும் அந்த பைக்கும் இல்லாதிருந்தால் அந்த
மாதிரி வாயை முடிக்கொண்டு சிவனை அவன் விட்டிருப்பானா,
தெரியவில்லை.

13

செல்வாவை சிவன் ஒரே ஒரு தடவைதான் கென்யாவுக்கு
அழைத்துப்போனார், இரண்டு பேருக்குக்கிடைத்த பயண வாய்ப்பு
வீணாகி விடக்கூடாதே என்பதற்காகவும், காடுமேடெல்லாம்
சுற்றுப்போகிற ஆப்பிரிக்க பயணத்தின்போது நம்பிக்கையான நல்ல
துணையொன்று வேண்டுமென்பதற்காகவும்.

ஆனால் அதன் பிறகு செல்வா எத்தனையோ தடவைகள்
சிவனை அங்கு அழைத்துப்போய் வந்தது மட்டுமல்ல: எப்போ
வேண்டுமானாலும் சட்டென்று போய் வந்துவிடக் கூடியதாயும்
செய்திருக்கிறார்!

பயணக் களைப்புத் தீர்க் குளித்து சாப்பிட்டு விட்டு, காத்து
நின்ற வேணில் ஏறி போன வேலையைப் பார்க்கப் பறப்பட்ட
போதே செல்வா அதைச் சொல்லி விட்டார்

“வீடியோக் கமெரா வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டு
போகவேண்டும்!”

அப்படி யாராவது தருவார்களா என்பதே சிவனுக்கு

சந்தேகமாக இருந்தது.

ஆனால், ‘எடுக்கலாம்,’ என்றார் அவிஸ், இவர்களை அழைத்திருந்த நிறுவனத்தின் பிரதிநிதி.

நெரோபி நகர மையத்தில் அவிஸின் அலுவலகத்திற்கு அருகிலேயே அப்படி ஒரு கடை இருந்தது! பிரிட்டிஷ் காலனி ஆட்சிக்காலக் கட்டிடமொன்றிலிருந்த அக்கடை உரிமையாளர்கூட பிரிட்டிஷ் காரர்களின் வழித்தோன்றலாய்த்தானிருந்தார். அந்தக் காமெராவை எப்படி இயக்குவது என்பது பற்றி அரைமணிக்கு மேலாய் ஒரு பாடம் வேறு அவர் செல்வாவுக்கு நடத்தினார். உள்ளே இருக்கப் பொறுமையின்றித் தெருவுக்கு வந்து வேடிக்கை பார்க்கலானார் சிவன், செல்வாவுக்கு ஏன் இந்த முட்டாள்தனம் என்று புறுபுறுத்தபடி! அந்தக் கமெராவுக்கு வாடகை கூட எத்தனையோ கென்ய டொலர்! அத்தோடு அவிஸ் வேறு பின்ன நிற்கவேண்டியிருந்தது...

ஆனால் செல்வாவின் கமெரா உண்மையாகவே அற்புதமான விஷயங்கான் என்பது ஊர் திரும்பிப் படமெல்லாம் பதிவு செய்து ஓடவிட்டுப் பார்த்தபோது தான் சிவனுக்குப் புரிந்தது. ஸ்.பாரி முழுவதையுமே படமாக்கியிருந்தார், செல்வா. எட்ட செய்த பிறகும் ஒரு மணி நேரத்திற்கும் மேல் ஓடிய படம். விரும்பிய வேளையெல்லாம் போட்டுப் பார்க்கையில் கென்யாவுக்குப் போய் வருவது மாதிரியே இருந்தது-

நெடுநெடுவென்று வளர்ந்து, செவ்வாடை தாரிகளாய் நிற்கும் மாஸாய்கள், அவர்கள் குடியிருப்புகள், சாணி வீடுகள், காட்டுவெளியில் சுற்றித்திரியும் வரிக்குதிரை மந்தைகள், கமெரா ஓலிக்கே காதுகளை நிமிர்த்தும் மான் கூட்டங்கள், தின்று விட்டுத் தினவெடுத்துப் புரஞம் சிங்கங்கள், பெரிய கருவேல மரங்களின் மேலால் உயர்ந்த தலைகளைத் திருப்பி இவர்களைப் பார்க்கும் ஓட்டகச்சிவிங்கிகள், நக்குறு வாவியின் நாரைக்கூட்டம்...

இவையெல்லாம் மட்டுமல்ல, சிட்டுக்குருவிகளும் கூட இருந்தன!

நக்குறுக் காட்டின் நடுவில் தென்பட்ட வெளியொன்றில் சிறிய யுத்த டாங்கிகளின் படையேபோல மேய்ந்தபடி மெல்ல

வந்துகொண்டிருக்கும் காண்டாமிருகக் கூட்டம்... அவற்றின் தலையிலும் தோளிலும் பறந்து வந்தமர்கிற சிட்டுக்கள்!...

‘மாறா ஸோப்பா’ காட்டுவிடுதியின் நீச்சல் தடாகத்தருகில் சாய்வு நாற்காலியில் சிவன். எதிரே தடாகத்து கைப்பிடிக்கம்பியில் உட்கார்ந்து குரல் கொடுக்கும் சிட்டுக்கள்!...

எல்லாமே செல்வாவின் படத்தில் வலுதெளிவாய், வடிவாய்த் தெரிந்தன! கென்யா போய் வந்து ஒரு வருஷந்தான் ஆகியிருக்கிறது.

இங்கு மட்டும் என்னதான் ஆயிற்று, இந்தச் சிட்டுக்களுக்கு?

14

மின்னஞ்சலைத் திறக்கையில்தான் அந்தச் செய்தித்தலைப்பு அவர் கண்ணில் பட்டது அண்மையில்:

“செல்பேசிகளின் அலை வீச்சுப் பாதிப்பால், அமெரிக்காவில் சில பகுதிகளில் தேனீக்கள் அற்றுப்போய் விட்டன”.

ஓகோ!... சிட்டுக்களும் அப்படியிருக்குமோ?

கேள்வி எழு முன்னரே, இருக்க முடியாது என்ற மறுப்பும் கூடவே சிவன் மனதில் எழுந்தது:

யாழ்ப்பாணத்திலும் ஏனைய வடக்கிலும் செல்பேசி புழக்கத்திற்கு வர ஆயேழு ஆண்டுகள் முன்னரே சிட்டுக்கள் மறைந்தாயிற்று, அது ஒன்று. இலங்கைத்தீவு முழுவதிலுமே செல்பேசி பரவலாகி விட்ட பின்னும் ஓமந்தையில் சிட்டுக்களை அவர் கண்டிருக்கிறார் என்பது மற்றது.

இது எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, நியூஸீலந்தில் இருந்திருக்காத செல்லா?...

இல்லை, காரணம் அதுவல்ல ...

எதுதான், பின்னே?

15.

வேறு யாருக்கு என்றாலும் இப்படி ஒரு குறுஞ் செய்தியை சிவனால் அனுப்பியிருக்க முடியாது, நவாஸைத்தவிர!

“சென்னையிலோ, தமிழ் நாட்டில் வேறொங்குமோ அண்மைக் காலத்தில் சிட்டுக்களைக் கண்டதுண்டா?”

ஜந்து நிமிடமாகியிராது, கீச்சொலி கேட்டது. அழுத்தி விட்டுப் பார்த்தார் :

“இல்லை, செல்பேசித் தொடர்புகளால் பாதிப்புற்று அவை அழிந்து விட்டன என்று சொல்கிறார்கள்.”

அதை மறுதலிக்கக் கூடியதாய் சிவன் நினைக்கிற வாதங்களை தபாலிலோ, பேச்சிலோதான் முன் வைக்க முடியும்...

என்னதானிருந்தாலும் எஸ் எம் எஸ் அனுப்பியதற்கும் அதற்குப் பதில் வந்ததற்குமிடையில் ஜந்து நிமிடங் கூட இராது.

- யுகமாயினி 2007

பறக்கும் நினைவுகள்

1

விமானங்கள் எப்போதும் கனவில் வந்தன. சின்ன வயதில் அல்ல. பிறகுதான். உண்மையில் ஏழெட்டு தடவை விமானப் பயணங்கள் செய்ததன் பிறகுதான் அவை கனவில் வர ஆரம்பித்தன. இன்னும் சரியாகச் சொன்னால், விமானங்களின் அட்ரேஸியங்களை அறிய நேர்ந்ததன் பிறகுதான் அவை வந்தன. ஆனால் எல் லாம் சந் தோஷமான கனவுகள். வியப்பாகத்தானிருந்தது.

கனவுகளில், கடல் அலைகள், வண்ண மீன்கள் இவைகளும் முன்னர் அடிக்கடி வந்தன. பிறகு, இந்த விமானங்களும். அது ஒர் ஆச்சரியங்கதான். அப்படி அதிகமாக வந்தன. நித்திரை சுகமாக இருந்தது. விழிக்கிற போதுகளில் லேசான ஏக்கம் வரும். அந்தக் கனவுகளை யாருக்கும் சொல்வதில்லை. புளுகுவதாக நினைப்பார்கள். அதோடு, ஏன் சொல்லவும் வேண்டும்? கனவுப் பலன்களிலும் நம்பிக்கை கிடையாது. அது எங்களது பழைய பலன்களோ, அல்லது :.பிராய்டின் வாரிசுகள் கூறுகிற விளக்கங்களோ- எதுவானாலும், தன்னைப் பொறுத்தவரை கனவின் பலன், ஒன்றில் நித்திரையைச் சந்தோஷமாக்குவது அல்லது குழப்புவது. அவ்வளவுதான், இந்தக் கனவுகளோல்லாம் நித்திரையைச் சந்தோஷமானதாக்கின...

கடல் அலைகள், சிலிர்க்கப் பண்ணுவனவாயிருந்தன. பயமே தரவில்லை. எந்தளவு பெரிய அலைகள்! நடுக்கடல், சமுத்திரம். கரையே தெரியாமல் வானமுங் கடலும் கலந்த மாதிரி-நடுவில் ஒரு பெரிய கோவில். கற்றளி, இலங்கையில் அந்தமாதிரி இல்லை. மகாபலிபுரம் போன்போது பார்த்த மாதிரி இருந்தது. ஆனால் அதுவல்ல. அதனிலும் வலு பெரியது. கோபுரம் உயரம். கோபுர வாசல் வரை அலைகள் அடித்தபடி இருக்கின்றன. கலசங்களை நனைக்கிற மாதிரி அவை வளைந்து எழுகின்றன. தூவானமாய்த் தெறிக்கிற துமிகள். மிதக்கிற மாதிரி அந்தப்பெரிய கோவில் மட்டும் கடல் நடுவில். வேறு நிலம் கிடையாது. பிரகார மதில்களையும் கடல் ஓயாது வருகூகிறது. கோபுர வாசலைக் கடந்து உள்ளே போவது வரைதான் கனவு, நனைந்து சிலிர்த்தபடி பார்த்தால் விசாலமாய் இருக்கிறது. ஆட்களில்லை, ஓங்கார இரைச்சல் மட்டும் உள்ளே. அந்தப் பிரமாண்டத்தைப் பார்க்கிற பிரமிப்புடன் கனவு முடிந் து விடுகிறது. காணுகிற வேளைகளிலெல்லாமே அதே மாதிரித்தான்...

மற்றக்கனவிலும் அலை வந்தது. கைதடிப் பாலத்தருகில் நடுத்தெருவில் ஆளுயர அலை வந்து வந்து மோதிற்று, ஓயாமல் அடிக்கிற அலை ஆனால், போக முடிகிறது. அலை நனைக்கும்: அவ்வளவுதான். நனைய நனைய சந்தோஷம்.

விமானக் கனவுகள் தான் விசித்திரமானவை. எத்தனை விதமான விமானங்கள், எத்தனை விதமான பறப்புக்கள். அநேகமாய் எல்லாமே தரையிலிருந்து எழும்புகிற மாதிரி அல்லது இறங்கப்போகிற மாதிரி, நிலத்திற்கு வலுகிட்ட. ஒரு பனை, இரண்டு பனை உயர மட்டில் தெரிகிற விமானங்கள். உள்ளே இருப்பவர்களையெல்லாம் வடிவாகத் தெரியும். ஆட்களை நன்றாகப் பார்க்க முடிந்தது. அடையாளந் தெரிந்தது. இறங்கத் தயாராய் வட்டமிடுகிற விமானங் கள், அதிலிருக் கிறபோது நிலத்திலிருப்பவர்கள் அப்போதே கையசைக்கக் கூடாதங்கள் விடுவார்கள். உண்மையான விமானங்களிலும் பார்க்க, இந்தக் கனவு விமானங்களின் உள்ளே இன்னமும் விசாலமாயிருந்தது. இயந்திர இரைச்சல்கள் பெரிதாக இருப்பதில்லை. சில சமயங்களில் கேட்பது கூட இல்லை. கிளைடர்கள் மாதிரியோ...

இப்படி எத்தனை வந்தன! கார் போல இருக்கும். ஆனால் பறக்கும். ஒரு முறை, ஒரு வெறும் பெட்டி, பெண்ணம் பெரிது. மரந்தான்- தொட்டி போலிருந்தது. உள்ளே ஆட்கள் நின்று நெஞ்சளவு தடுப்புக்களைக் கையால் பற்றியவாறு வெளியே வடிவாகப் பார்த்தபடி நிற்கிறார்கள். பல்கனி மாதிரி. மேலே ஒன்றுமில்லை. திறந்த பெட்டி, அது எழும்பிப் பறக்கத் தொடங்கிற்று. தானும் அதில் சுவரைப் பற்றியவாறு...

கொழும்புப் பயணம் முன்பு கொஞ்சக் காலம் பஸ்களில் நடந்தது. ரயில் போக்குவரத்து இல்லாமற்போய் பஸ் ஓடிற்று. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வவுனியா வரை பஸ்ஸில் போய், பிறகு அங்கிருந்து ரயிலில் போனார்கள். ஆனால் நேரே ஒரேயடியாக பஸ்ஸில் போவது வசதியாயிருந்தது. சந்தோஷமாயும். ரயிலிலும் பார்க்க பஸ்ஸை அனுபவிக்க முடிந்தது. ரயில், 'மு' டையே குழப்பி விடுகிறது. பஸ் அப்படிச் செய்வதில்லை. ரயில், ஊரிலிருந்து விலகி விடுகிறது. பஸ் ஊருக்குள்ளே போகிறது.

ஒரு மாலையில் கொழும்பிற்குப் புறப்பட்டு அடுத்தநாள் விடிய அங்கே போய், அலுவல்களை முடித்துக்கொண்டு அன்றிரவே அங்கிருந்து திரும்பிய போது அது நடந்தது. ஒன்பது மணிக்கு வெள்ளவத்தையிலிருந்து வெளிக்கிட்ட பஸ், ஆறுதலாக, நிதானமாக கோட்டை வரை வரும். நெருக்கடியில்லாத சுத்தமான சூழல் உள்ளே நிலவியிருக்கும். தலையைச் சரித்து சாய்த்து கொள்ள முடிகிற புத்துணர்வு கெடாத வேளை. உற்சாகமாகக் காலிமுகக் கடலையும் உப்புக்காற்றையும் எதிர் கொண்டு தாண்டி வருகிற போதில், தூரத்தூரப் பொட்டுகளாய்த் தெரிகிற கப்பல்களைல்லாம் ஐன்னலால் மறைந்து பிறகு சீற்றில் தலையைச் சரித்த படியே அண்ணாந்து நோக்குகிற கண்களுக்கு, அந்தப் பிரமாண்டமான கட்டிடங்கள் தெரிய ஆரம்பித்தன. ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டல்கள். அவற்றின் மாடிகளில் ஆங்காங்கும் அடுத்தடுத்தும் தெரிகிற வெளிச்சங்கள் மட்டும் கண்ணோடு வந்தன. பஸ்ஸோடு கூட ஓடி வருகிற மாதிரி. தெரு வளைந்து மீண்டும் ஹோட்டல் அருகோடு எதிர்த்திசையில் போயிற்று. ஒரு வழிப் பாதைகளும் வட்டச் சுற்று வழிகளும் செய்கிற கோலம். மற்றெல்லாம் மறைந்துபோய், சற்று உயர், சற்றுத் தொலைவில் கூடவே வந்து

கொண்டிருக்கிற அந்த வெளிச்சங்கள் மட்டும் முதன்மை கொண்டு, துண்டு துண்டாய் அருகோடு கூட வானத்தில் மிதக்கிற மாதிரி இருந்தது. வேறொன்றுமில்லாத வெளி உலகு.

ஹோட்டல் பின்னால் நின்றுவிட்ட அந்தக் கணத்திலேயே, அந்த வியப்பும் வந்தது. இது எப்போதோ எங்கேயோ கண்ட மாதிரி... எப்போதோ எங்கேயோ இதே மாதிரிப் போனது போல!... எப்போ? எங்கே?

ஒரு விமானத்தில் பறந்து கொண்டிருந்த போது, பக்கத்தில் சற்று உயரே சற்றுத் தூரத்தில் சமாந்தரமாகவே இன்னொரு விமானம் வந்து கொண்டிருந்தது, வழி நெடுக, கனநேரமாக. சாதாரண விமான ஜன்னல்களிலும் பார்க்க அதற்குப் பெரிய ஜன்னல்கள், உள்ளே நடப்பவற்றை வெளியே காட்டக்கூடிய அளவான ஜன்னல்கள். அந்த மற்ற விமானத்தில் இப்படித்தான் உள்ளே பிரகாசமாக விளக்குகள் ஏறிந்து கொண்டிருந்தன! இந்தக் கனவு நினைவில் பிடிப்பட்டபோது, பஸ் கோட்டை ஸ்ரேஷன் முன்னால் நின்றுவிட்டுப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

2.

முதலில் பினேன் ஏறியபோது ஒன்பதாம் வகுப்போ, பத்தாம் வகுப்போ, ஒரு வருஷத்து ரயில்வே வாரண்டுகள் எல்லாவற்றையும் பினேன் ரிக்கற்றுகளாக மாற்றி, ஜயா எல்லோரையும் கொழும்புக்குக் கூட்டிப்போன சித்திரை விடுமுறை. பலாலியிலிருந்து இரத்மலானை. பிற்பகல் பயணம், சரியாக ஒரு மணித்தியாலயம் பறக்க வேண்டும். எயர்போட் முழுவதும் ஸினியாஸ் பூத்துக் கிடந்தது. நல்ல வெய்யில். விமானம் போட்டுக் கொண்டிருந்த சத் தத் திற்கு ஏறவே பயமாயிருந்தது. பரவாயில் ஸல எல்லோரும்தானே, காதில் பஞ்செல்லாம் அடைத்து, விமானம் மேலே எழுந் த போது மடியிலிருந் த இரண்டாவது தங்கை,”அண்ணை, அண்ணை, காதைப் பொத்து.... காதைப் பொத்து....” என்று கத்தினாள்.

போன களைப்புக்கூடத் தெரியாமல் ஆச்சி வீட்டில் போய் இறங்கிய போதும் வெய்யில் உக்கிரம் குறையாமல் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆச்சி வீட்டுக்காரர் அப்போது பம்பலப்பிட்டியில்

இருந்தார்கள். இப்போது எல்லோரும் வெளிநாட்டில், இந்தப் பயணம் நினைவில் பதிந்த மாதிரி, திரும்பி வந்த பயணம் நினைவிலேயே இல்லை. ஒரு சொட்டும். ஸினியாஸ், வெய்யில், ஹோஸ்ரஸ் தந்த ஜஸ் கோப்பி, தங்கையின் பயம் - இதுபோல ஒன்று கூட எப்படி மனதில் நில்லாமல் போனது, அந்தத் திரும்பிய பயணத்தை நினைவு படுத்துவதற்கு? கன காலத்துக்குப் பிறகு. ஒரு பத்துப் பதினைந்து வருடத்திற்குப் பிறகு, அம்மாவைக் கேட்டான். “உனக்கென்ன மறந்தா போச்ச? எய்ர்போட்டுக்குப் போற வழியிலை தெஹிவளையிலை வாங்கினதுதானே அது?” - ஹோவில் ரீபோவில் நீண்ட காலமாகவே நிறுங்குன்றாமலிருக்கிற பிளாஸ்ரிக் பூங்கொத்தைக் காட்டினா. அம்மாவுக்கு இதெல்லாம் வலு ஞாபகம்.

அடுத்த நாலு பயணங்களும் தானே வேலையில் சேர்ந்த பிறகு. சொந்த வாரண்டிலேயே, கொழும்பு - யாழ்ப்பாணந்தான். வாரண்ட் கூட மிஞ்சியிராது. மாதமொரு முறை ஊருக்கு வந்து போகிறவனுக்கு மூன்று ஸெற் வாரண்டே போதாது. ஆனால், வேலை நிரந்தரமாகியது ஒரு அக்டோபரிலோ, நவம்பரிலோ, அதன் பிறகுதான் அந்த வருடத்து வாரண்ட் முழுவதுமே கிடைத்தது. அதை வைத்து என்ன செய்வது? முழுவதையும் மாற்ற முடிந்தது. பிறகு, புரோமோஷன் ஒன்று கிடைத்த வேளையிலும் இப்படித்தான்.

சொந்த வாரண்டில் முதல்தரம் வந்தபோது, ஊரில் மைத்துனனின் கல்யாணம் நடந்தது. அந்த வேளைக்கு நடப்பாக வந்து திரும்பக் கூடியதாக எல்லாம் வாய்த்தது. அந்த முறை, நடேஸ்வரன் கூட வந்தான். அவனும் இதே மாதிரித்தான். ஒன்றாக வேலைக்குச் சேர்ந்தவன். வருட முடிவோடு வந்த அந்த அன்றைக்கு முக்கால்வாசி இந்த வாரண்ட்காரர்கள் தான். நடேஸ், சரியான முசுப்பாத்திக் கட்டை.

“அந்தா பார், மச்சான்...இந்தக் கிழவனுக்கு பெண்சாதி எவ்வளவு இளமையா இருக்கென்டு...” முன்னாலிருந்தவர்களைக் காட்டி, குரலை இறக்காமலே சொன்னான். அவர்களுக்குத் தமிழ் விளங்காது என்பது வடிவாகத் தெரிந்தது. என்றாலும் அந்தரமாயிருந்தது.

பலாலியிலிறங்கி விமான சேவையின் பஸ்ஸில் யாழ்ப்பாணம் வருவதற்குள்ளாகவே, நடேஸ்வரன் அவர்களுடன் பழக்கம் பிடித்துக் கொண்டான். அவர்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக செயற்பட அவன் ஒப்புக்கொண்டு விட்ட மாதிரி இருந்தது. பட்டணத்திலிறங்கி, வீட்டுக்குப் போகிற பஸ்ஸைத் தேடியபோது, நடேஸ் மறித்தான்.

“ வா, ரீ குடிச்சிட்டுப் போகலாம்.” காலையில் சாப்பிட்டுத்தான் புறப்பட்டது. வழியில் சிற்றுண்டி. பதினொன்றுகூட ஆகவில்லை. அதற்குள் என்ன ரீ? வேண்டாமென்றாலும் விடுவதாயில்லை, நடேஸ். எவ்வளவு குறைந்த நேரத்தில் வீட்டுக்குப் போய் விடலாமென்று பார்த்துவிட வேண்டுமென்பதை அவன் குழப்பினான். கொழும்பிலிருந்து இங்கு வர ஒரு மணித்தியாலயம். ஆனால், இங்கே இறங்கி வீட்டுக்குப்போக இரண்டு மணித்தியாலமா? வேறு வழியில்லை, ரீ குடிக்கப்போய்த்தான் ஆக வேண்டியிருந்தது. நடேஸ் தனியாக வரவில்லை. வழிகாட்டப்பட வேண்டியவர்களையும் கூட்டி வந்தான். அவனோடு வெளிக்கிட்டாலே இப்படித்தான், எப்போதும்.

‘..பமிலி ரூ’ மில் போய் இருந்து நாலுபேருக்கும் வடை ஒடர் கொடுத்தான் நடேஸ். “யாழ்ப்பாணத்து வடையை ‘ரேஸ்ற்’ பண்ணிப் பாருங்கோ...” என்று அவர்களுக்கு அறிமுகம் வேறு. அந்த ஆள், சுகாதாரத் திணைக்களத்தில் வேலை செய்வதாகச் சொன்னார். கொழும்புதான் சொந்த ஊர். ஒவ்வொரு வருட முடிவோடும் ஒவ்வொரு ஊர் போய் வருவார். இந்தமுறை யாழ்ப்பாணம், நாளை திரும்புகிறார்கள். இன்றைக்கு ‘றெஸ்ட் ஹவு’ சில் தங்கிவிட்டு.

இலை ஏறிய அந்தப் பெண்ணைக் கூட்டிப்போனான் நடேஸ். கன நேரமாயிற்று. யாழ்ப்பாணத்து சாப்பாட்டுக்கடைகளின் உட்புற அமைப்புகளை விளக்கினானோ, ஒரு வேளை? தங்கள் கந்தோரில் வேலை செய்கிற - விரைவில் ஓய்வுபெறப்போகிற - தங்களால் ‘டபாரே’ என்று அழைக்கப்படுகிற - டாபரேயை நினைவு படுத்துகிற அந்த மனிதரிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கலாம் போலிருந்தது.

வெளியே வந்து அவர்களிடமும் பிறகு நடேசிடம் தனியாகவும் விடைபெற்ற போது, நடேஸ் சொன்னான்.

“மச்சான் அது அந்தாளினர் மனுசியில்லை!...”

எக்கோடாவது கெட்டுப்போ என்று சொல்லிவிட்டுக் கழன்று கொண்டாயிற்று, அன்றைக்கு. பிறகு, கொழும்பு திரும்பியதன் பின் - தேவதாவோ, ஏதோ என்கிற - அந்த நேர்சிடமிருந்து நடேசிற்கு நெடுக :போன் கோல்கள் வந்தபடி இருந்தன...

திரும்பிப் போன்போது நல்ல காலம், நடேஸ் கூட வரவில்லை.

கொழும்பு - யாழ்ப்பாணம் பிளேன்களைல்லாம் நினைவு தெரிந்த நாட்களிலிருந்து ஒரே நேரசூசிப்பாடுதான் பறந்திருக்க வேண்டும் என்று படுகிறது. ஆகச் சின்ன வயதில் - ஐந்தாம் வகுப்பு வரை - ஊர் ப் பள்ளிக் கூடத் தில் படித்த காலங்களில், ‘எட்டுமணிப் பிளேன் போட்டுதா?’ என்று ஒவ்வொரு நாளும் பார்த்துப் பார்த்துக் காதைத் தீட்டிக் கொண்டு பள்ளிக்கு ஓடியது நல்ல நினைவு.

திரும்பிய அன்றைக்கு மத்தியானம் சாப்பாடெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு, இரவுக்கென்று அம்மா கட்டித் தந்த இடியப்பப் பார்சலுடன் ஆறுதலாகப் பலாலிக்குப் போக முடிந்தது. அப்போதெல்லாம் என்ன, கார்க்காசு ஜம்பது ரூபா கூட வராது. அது ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை. தினசரியின் வாரமலரில் நெல்லை குபேரனின் சிறுகதையொன்று அன்றைக்கு வெளியாகியிருந்தது. குபேரன், எவ்வளவு நல்ல நண்பன், குழந்தை மாதிரி! ஆனால், அவனுக்கு நேர்ந்த முடிவு? கடவுளோ... குடிமனைகள் மீது கண்மூடித்தனமாக நடத்தப்பட்ட ஷெல் தாக்குதலொன்றில், ஒரு நள்ளிரவு, தூக்கத்திலிருந்த குபேரனும் பெண்சாதி பிள்ளைகளும் ஒன்றாக அப்படியே...

குபேரன், கல்யாணத்திற்கும் வந்திருந்தான். தன் கையால் எழுதி, கண்ணாடி போட்டுச் சட்டபிட்ட பெரிய வாழ்த்துப்பா ஒன்றைப் பாடிப் பரிசளித்தான். கல்யாணம் முடிந்த கொஞ்ச நாளில் தான் புரோமோஷன் கிடைத்தது. இரட்டை வாரண்ட் ஆயிற்று. அதுகூட ஒரு நல் வாய்ப்புத்தான் - கல்யாணமான புதிதில் மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு விமானத்தில் போய்வர முடிந்தது.

அந்தமுறை திரும்பிய போது, நேரே இரத்மலானைக்குப் போகாமல், பினேன் மட்டக்களப்பிலும் இறங்கி ஏறியது. இதனால் கூடுதலாக ஓர் இறக்கமும் ஏற்றமும். விமானப்பயணத்தில் கூடுதல் ‘தறில்’ லைத் தருகிற விஷயங்களே தன்னைப் பொறுத்தளவில் இந்த இறக்கமும் ஏற்றமுந்தான்.

பலாலிக்கு ஒவ்வொரு முறை போன்போதும் ஒரு ஏக்கமிருந்தது: என்ன செய்யலாம். அங்கிருந்து நேரே திருச்சிக்குப் போய்வர ஒரு தரமும் வாய்க்கவில்லை. பலாலியை நினைத்தவுடன் நினைவுக்கு வருகிறதே, திருச்சிதான். அக்கா – பெரியம்மாவின் மகள் - இந்தியாவில் படித்த காலங்களில் பலாலி – திருச்சி விமானக் கட்டணமே ஜம்பது ரூபா சொச்சந்தான்! ஆனால் அது நாற்பது வருஷங்களுக்கு முந்தி!

3

விமானம் பற்றிய சந்தோஷமான அனுபவங்கள் கிட்டுவது நின்றபிறகு - இன்னும் வடிவாகச் சென்னால், விமானந் தருகிற பயமான, பயங்கரமான அனுபவங்களை அறிய நேர்ந்த பிறகு-தான், பறக்கும் கனவுகள் வர ஆரம்பித்தன. இரண்டு வெளிநாட்டுப் பயணங்களுக்கும் இடைப்பட்ட அந்த நாலாண்டுகளுக்குள்ளே முதன்முதலாய் விமானம் புதுக்கோலம் காட்டிற்று.

வகுப்பு முடிந் து லைப் றஜிப் பக் கம் போய்க்கொண்டிருந்தபோது, விஜயகுமார் துரத்தியபடி பின்னால் ஒடி வந்தான். “இதைக் கொண்டு போய்ப் படிச்சிட்டு தாங்கோ, ஸேர்...” விஜயகுமார் கடைசி ஆண்டு மாணவன். இப்படி விஷயங்களில் ஒரு சகா ஆகிவிட்டவன்.

குண்டு வீச்சிலிருந்து பாதுகாப்பு! நிறைய விளக்கப் படங்களுடன் சிறிய புத்தகம். பயமாயிருந்தது, “இது எதுக்கு?... இதுவும் வரப்போகுதா?...”

அன்று, அதன்பிறகு, மனம் லேசாகக் குழம்பிவிட்ட மாதிரி இருந்தது. சொந்த எல்லைக்குள்ளேயே குண்டு வீச்சுமா? இருக்காது... ஆறுதல் கொள்ள முயன்றான்.

மாலை, வீட்டுக்குப்போய், அன்றைய களைப்பெல்லாந் தீர் ஆறுதலாகத் தோய்ந்து கொண்டிருந்தபோது, செவரின்

இரைச்சலையும் மீறி இன்னொன்று லேசாக... குளியலறையின் மேற்புற :பான்லைற் உட்டாக நழுவிக் கொண்டிருந்த நாலு விமானங்கள். வலு உயரே, வண்டுகள் போல.

சவர்க்காரம் போட்டுக் கொண்டிருந்தவன் திடுக்கிட்டான், கட்டி கை நழுவி விழுந்தது. என்ன சத்தம் அது? இடி இப்படியா இருக்கும்? பெரிய தகர ஷீர் ஒன்று அதிர்ந்தபடி விரைந்து விழுகின்றதான் காற்றின் நடுக்கம், அது. கேட்டதும் கேளாததுமாய்க் காதைச் செவிடு படுத்துகிற முழுக்கம்... குளியலறைச் சுவர்கள் அதிர்ந்தன. கதவு கிடூகிடுத்தது. மேலெங்கும் நுரையோடு, துண்டைச் சுற்றிக் கொண்டு வெளியே பாய்ந்தான். சத்தங்கள் தூரத்தின, கிட்டத்தில்தான், என்ன செய்வது? ஷெல் என்றாலாவது கொங்கிறீர் கூரைக்குள் ஓண்டலாம். குண்டுக்கு என்ன செய்வது? வீட்டில் எல்லோருமாய் முன் அறைக்குள் ஒடி அலுமாரியின் பின்னால் இடம் தேடினார்கள். அந்த அறைக்கு நல்ல காலம் கொங்கிறீர் கூரை போட்டிருந்தது, காற்றில் கந்தக மணம் கலந்து வரலாயிற்று. அந்த மணம் கரைவதற்குள் பயப்பிரமை தெளிவதற்குள் சேதிகள் தொடர்ந்தன... எத்தனை பேர், என்ன மாதிரி...

அன்றுதான் அரங்கேற்றம். அதன் பிறகு எத்தனை! வீடு, வாசல், பள்ளி, கோயில் குளம் என்று பார்த்துப் பாராமல் எத்தனை உயிர்களை இந்தப் பறவைகள் காவு கொண்டன...

விஜயகுமார் தந்த புத்தகத்தில் மேலிருந்து பார்க்கும் போது மனித முகங்கள் வடிவாகத் தெரியும் என்றும், ஆதலால் அன்னாந்து ஒருபோதும் பார்க்காதீர்கள் என்றும், தெளிவாகவே போட்டிருந்தது.

4

அன்றைக்கு நோக்கற் அடித்த பிளேனில் வந்தவனுக்கு என்னை எவ்வளவு நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கும்? அந்த நிர்வாண நெடும் வெளியில் நான் நிலத்தில் விழுந்து உருண்ட போது சிரித் திருப்பானா? ஒருவன் குறிதே அடித் ததில் முனைந்திருந்தாலும் மற்றவன் கண்ணிலாவது பட்டிருக்காதா? அந்த வெற்று வெளியில்? நேரே முன்னால்? தனியொரு ஆளை

விமானம் குறிபாராது என்று வடிவாகத் தெரிந்திருந்தும் அந்தச் சத்தங்கள் எப்படிக் கிலி கொண்டு புரள வைத்தன அன்று? அவர்கள் தன்னைக் கண்டிருந்தால்? ஆத்திரம் வந்தது, தன்மேலும்.

கல்லூரி தாக்குதலுக்கு இலக்காகலாம் என்ற கதை இரண்டு வாரங்களுக்கு மேலாக இருந்தது. எந்த நேரமும் குண்டுவீச்சை எதிர்பார்க்கலாம். இப்படிக் கதை பரவி நடக்காமலும் போகலாம். என்ன செய்வது? இந்த இடம் ஆயத்து என்பது சரிதான். எந்த இடம் ஆயத்தில்லை? வரட்டும், பார்க்கலாம்.... சத்தங்கேட்டாலே வெளியே ஓடிவிட வேண்டும்! வெட்டிய பங்கரெல்லாம் தூர்ந்து போயின. எத்தனை தடவைகள்! கல்லூப் பாங்கான ஓர் இடத்தில் குளம் போல் நீர் இன்னும் நிற்கிறது. நூளம்பு வருகிறதென்று யாரோ சொன்னதில், நாகு கிணற்று மீன்களைப் பிடித்து விட்டான். அது குளமாகவே ஆகிவிட்டது.

பங்கர் இல்லாவிட்டால் என்ன? நிலத்தில் படுத்துக் கொள்ளவேண்டியது. இப்படித்தான் அன்றைக்கும் நடந்தது...

காலையில் வந்து கையெழுத்து வைத்து விட்டு உள்ளே திரும்பும் போது, இவ்வளவு நாளாய் எதிர்பார்த்திருந்த அந்த இரைச்சல் கேட்டது. விழுந்தடித்து வெளியே வந்தார்கள் எல்லோருமாய்.

“இங்கதான்!.....”

“நிற்கிறது பிழை....” சைக்கிளை எடுக்க ஓடினார்கள்.

கல்லூரி வளாகம் தனியாயிருந்தது. ஊருக்கு வெளியே பரந்து கிடந்த வயல் நடுவில் ஒரு தீவு போல். விமானங்கள் தலைக்கு மேல் வட்டமிட ஆரம்பித்திருந்தன. அந்த உறுமல்கள்! எத்தனை தரம் கேட்டாலும் இன்னமும் பரபரக்க வைக்கிற உறுமல்கள்! எந்த நேரம் எங்கே விழும் என்பது தெரியாததில் வருகிற பரபரப்பு.

“கூட்டமாய் சைக்கிள்கள் போறது ஆயத்து” வயல் நடுவில் நாடாவாய் ஓடுகிற பெருந்தெரு கூட வெளித்துப் போயிருந்தது: ஆளாளாயப் பிரிந்தார்கள், வரம்பாலும் வழியாலும். விமானங்கள் இன்னும் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. கூடியும், குறைந்தும்

வெருட்டுகிற உறுமல்.

“இன்னுங் கொஞ்சம் தள்ளிப் போவம், ஸேர்” என்றான், தயா. அவன் மட்டுந்தான் இப்போது கூட வந்தான்.

பஸ் நிறுத்தத்துக் கொட்டகை தாண்டி, பெருந்தெருவில் ஏறினார்கள். காற்றுக் கூட அடங்கிப்போயிருந்தது. விமான இரைச்சல்களின் வியாபகம்... அவை வெய்யிலில் மினுங்கின. தள்ளிப் போனதும் தனியே, தெருக்கரையில் ‘ஆட்டிறைச்சி விற்குமிடம்’ என்ற மங்கிய எழுத்தில் பலகை மாட்டியிருந்த கொட்டிலருகில் காலுான்றி நின்றான், தயா. கடை பூட்டியிருந்தது. கன நாட்களாகவே அப்படித்தானிருந்தது. இறங்கி, தாழ்வார விளிம்போடு அண்டினார்கள். சைக்கிளையும் அருகோடு இழுத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்த போது திடுக்கென்றது. கல்லூரிக் கட்டிடம் வலு கிட்டத் தெரிந்தது. இவ்வளவு நாளும் நினைத்தது போல இது பெரும் தொலைவு அல்ல. தப்பித் தவறித் தள்ளி விழுந்தாலும்? அப்படி விழுவதற்கே சாத்தியம் அதிகம்.....

“தள்ளிப் போவம் இன்னும்....”

“ஓம் ஸேர்..... இது சரிவராது.”

உந்தி ஏறிய போது, ஒரு விமானம் சறுகி வந்தது, இரைச்சலே இவர்களை அமுக்கி விடும் போல. வேறு வழியில்லை, விழுந்தடித்து உழக்கினான். அது நெருங்கி வந்தது. நொடிகள் என்பவை எவ்வளவு நீண்டவை! தங்களைக் கண்டு விட்டதோ? தங்களை ஏன் குறிபார்த்திருக்கக் கூடாது? வானமும் பூமியும் ஒன்றாயிருக்கிற இந்த வெளியில் எங்கே மறைவது? வயல்கள் கூட வெட்டு முடிந்து வெறுமையாகக் கிடந்தன.

சத்தம் ஆனை அமுக்கியது. சைக்கிளைப் போட்டதும், போடாததுமாய்க் குதித்தான். தூர்ந்து கொண்டிருந்த கேணி, தெருக்கரையோடு கிடந்தது. தெருவினிம்போடு தொடங்கி நிலம் சரிந்து நடுவிற்குப் போனது, அந்த இடம் துப்புரவாயுந் தெரிந்தது. சடாரென்று விழுந்து படுத்தான். கட்டின் கறுத்துப்போன கற்கள், விமானம் தாண்டிப் போயிற்று, அவசரமென்றால் நடுவிற்கும் போகலாம். அந்த இடத்தில் ஒரு ஆளுயரத்திற்கு ஆழமாயிருந்தது, நடுக்கொள்ள நீர் கொஞ்சம் நிற்கிற இடத்தில் யாரோ முட்களை

வெட்டிக் குவித்திருந்தார்கள். பழந் தகரம், பிசங்கான்! தண்ணீர் கறுப்பாய்க் கிடந்தது.

தயா எங்கே? தலையைத் தாக்கிப்பார்த்தான். ஆட்டிறைச்சிக் கொட்டில் வரை ஆளரவமேயில்லை. அங்கேயே நின்றுவிட்டானா?... விமானம் மீண்டும் இருந்தாற்போல எதிர்ப்புறத்தில் இருந்து நெருங்கியது. ஜந்தோ, ஆன்றோ... எது, எந்தப்பக்கமிருந்து வருமென்றாந் தெரியாது. அது உறுமிக்கொண்டு நேரே இங்கே வருகிறது. இயந்திர இரைச்சலும், அதனோடு சேர்ந்தொலிக்கிற ‘கீய்...’ சத்தமும் விழுங்குவதேபோல் நெருங்கி வந்தன.

குப்புறப்படுத்து, நெஞ்சை மெல்ல உயர்த்தி, கைகளை முட்டுக்கொடுத்துத் தலையைத் தாங்கி, விரல்களால் காதுகளைப் பொத்தி நிமிர்ந்தான். நுளம்புகள் மொய்த்து முகத்திலும் குத்தின. விமானம் விரைந்து சறுகிவருகிறது. அசையாது கிடந்தான். கண்களை உயர்த்தி மேலே பார்த்தான், வெயிலில் விமானம் பளிச்சிட்டது. எழுதியிருந்த எழுத்துக்கள் தெளிவாக, அதனாடே முகமொன்று கூடத் தெரிந்தது போலிருந்தது! இந்த நேரந்தான் அந்த ஆத்திரம் வந்தது, இந்த அசுரப்பறவையை அடிக்கிற அம்பு மட்டும் இருந்தால்... சத்தம் தலையைப்பிளந்தது. இன்னும் குனிந்து கண்களை இறுக்க முடினான். ஏதோ ஒன்று காற்றைக் கிழித்துப் பாய்கிறது. இதோடு சரி.

இடியாய் எழுந்த முழக்கம் கேட்டது.

விமானம் தாண்டிப் போகிற சத்தம் மங்கிக் கொண்டே போனது, நம்ப முடியவில்லை, தாரத்தூர் மற்றவற்றின் உறுமல் மட்டும். திறந்த கண் எதிரே, சற்றுத் தொலைவில் கல்லூரிக் கட்டிடம் பத்திரமாயிருந்தது, புகை, புழுதி, ஒன்றும் தெரிவதாயில்லை. வயல்வெளி கூட வித்தியாசமில்லாமல் விரிந்து கிடந்தது. பிறகு...?

வேறு எங்கே அடிக்கிறான்கள்?

மரங்கள் வளர்ந்து அடர்ந்து கிடந்த வடக்குப் புறம், ஊர் அங்கே தொடங்கிற்று. மரங்களுக்கு அந்தப்பக்கந்தான் அடிக்கிறான்களா? இல்லை தெற்கேதான், கல்லூரிக்குப் பின்னால் தான் எங்கோ அந்தச்சத்தம் கேட்டமாதிரி இருந்தது...

அடுத்ததரம் வருவதற்குள் ஊருக்குள் ஒடி விடவேண்டும். எழுந்தான், சட்டையைக் கூடத் தட்டாமல் சைக்கிளைத் தூக்கினான். அது சரியாகவே இருந்தது. தள்ளிக்கொண்டே தெருவிற்கு ஒடி ஏறி...

முசி முசி... இரைச்சல்கள் மீண்டும் நெருங்கின. இந்தமாதிரி சீவியத்தில் ஒரு போதும் ஒடியதில்லை... இரைச்சல்கள், உறுமல்கள்... அந்தா, சந்தி!

மரங்களும், ஊரும் அதிலிருந்து தொடங்கின. இனி மறைந்து கொள்ளலாம்...

வந்த வேகத்தில் வடக்கே வெட்டினான், எதிரே ஒரு சைக்கிள், நெற்றி முட்டாக வந்தது. ஒரு கிழவர், இந்த வயதிற்கு இவ்வளவு வேகமா? மோதாமல் விலகினான். கிழவர் இவனைக் கோபமாய்ப் பார்த்தார். தான் வந்து திரும்பிய விதம் பிழைதான்: இந்த நேரத்தில் எவர் வரப்போகிறார்களென்று! என்றாலும் இப்படித் திரும்பியிருக்கக் கூடாது.

“மடையா!...”, கிழவர் கத்தினார்.

“...அங்கை நோக்கற் அடிக்கிறாங்கள்! அதுக்குள்ளை ஒடுநியா!...”

அவர் சொன்னது மண்டையில் உறைக்க இரண்டு கணங்கள் பிடித்தது. கையாலும், காலாலும் பிரேக் பிடித்து, சட்டென்று அரைவட்டமாய்ச் சைக்கிளைத் திருப்பித் தெற்கே போகிற தெருவில் விட்டான். “மெத்தப் பெரிய உபகாரம், பெரியவர்!” குரல் வெளியே வந்தபோது, அவர் நியாயமான தூரம் போய் விட்டிருந்தார்.

விட்டுக் கலைத்தான்.

5

வெள்ளிக்கிழமை பின்னேரம், கோயிலுக்குப் போய் விட்டு வந்த சங்கர் சொன்னான்.

“அண்ணை, இப்ப கொஞ்சம் முந்தி பிளேன் ஒண்டு புகை கக்கிக்கொண்டு போனதாம் சனமெல்லாம் கண்டதாம்!”

“உனக்கு ஆர் சொன்னது?”

“தம்பி... தானும் வடிவாப் பார்த்தவனாம்.”

இரவு ரேடியோக்களிலெல்லாம் இதே செய்தி சொன்னார்கள்.

“விமானமொன்று இயந்திரக் கோளாறு காரணமாக வெடித்துச் சிதறி” ஏதோ நெருடியது. என்ன இயந்திரக் கோளாறு? எப்படி வரும் அது? ஆறுதலாக நின்று எல்லாம் சரி பார்த்து மேலெழுகிற போது?...

இரவெல்லாம் இந்த விமான நினைவுகள்... கனவுகள் வரலாமென்றும் நினைவு. ஆனால் வரவில்லை.

காலையில் எழுந்ததுமே அன்றைய வேலைகள் ஞாபகம் வந்தன. அரை நாள், அதற்குள் எல்லாம் முடிக்க வேண்டும். மோட்டார் சைக்கிள்தான் சரி.

மெனி.போல்ட்டுக்குள் நுழைந்திருக்கிற ஸேலைன் குழாயில் தின்னரைச் சொட்டுச் சொட்டாக விட்டு, ஸ்விச்சைப்போட்டு சோக்கை முழுதாக இழுத்து, த்ரோற்றிலைத் திருகி... இரண்டு உதையில் ஸ்ராட் ஆகிவிட்டது. மெல்ல நேயில் பண்ணி அரைச் சோக்கைத் தள்ளி என்ஜினை ஜிடில் ஸ்பீஷில் விட்டு.. சூடாக்ட்டும்.

வெளிக்கிட்டு வந்து என்ஜினை நிறுத்தி பைக்கை ஸ்ராண்டிலிருந்து இறக்கிய போதே வித்தியாசம் தெரிந்தது, தட்டென்றது. பார்க்காமலே பின் சில்லு காற்றுப் போய் விட்ட தென்று புரிந்தது. அரியண்டந்தான்... எப்படி? எங்கு? நேற்றுப் பின்னேரம் சரியாக இருந்ததே? திரும்பவும் ஸ்ராண்டில் விட்டுவிட்டு, பம்ப்பை எடுத்தான். எப்படியோ ரியூப் ஓட்டுகிற இடத்திற்குப் போய் விட்டால் சரி. காற்றுடிப்பதற்குள் என்ஜின் குடு ஆறி விடாமலிருக்க வேணும்... மண்ணெண்ணெயில் ஓடுவதில் இதுதான் சிக்கல். புத்துணர்வு கெடாமல் போட்டிருந்த சட்டையில் வியர்வை மெல்ல ஊறியது.

சைக்கிள் கடை கண்ணில் படுகிறபோதே பின் சில்லுமீண்டும் மெல்ல இடிப்பது போலிருந்தது. நிறுத்தி இரங்கி உருட்டலானான். கடையை அப்போதுதான் திறந்து கொண்டிருந்தார்கள். கடைக்காரர் இன்னும் வரவில்லை. மகன்தான் நின்றான். தானே வல்கனைஸ் செய்துவிடுவேன் என்று சொன்னான்.

“செய், தம்பி. அவசரம், ஆனால் கவனம்...” என்றபடி மணிக் கூட்டைப் பார்த்தபோது, சரியாக எட்டு இருபத்தைந்து, பெடியன், சாவிப் பெட்டியுடன் வந்து குந்தினான்.

வானம் மந்தாரம் போட்டுக் கிடந்தது. மழை மெல்லிய துமியாய் விழுந்தது. நேற்றிரவு பெய்த மழையின் ஈரமே இன்னுங் காயவில்லை.

“ஏப்ரல் இருபத்தைந்தாம் திகதியும் ஆச்சு... இந்த மழை இப்படிப் பெய்யுது!”

பெடியன் சில்லைக் கழற்றி உருட்டிக்கொண்டு போனபோது அந்தச் சத்தங் கேட்டது கிழக்கே.

“கோடை இடி எண்டு சும்மாவா சொன்னது!...” தொடர்ந்து ஒடி ஒடி இடித்தது.

“இல்லை, சுடுறமாதிரியும் இருக்கு... வெடிச்சத்தமும் போலை...”

“இடி, வெடி, செல், சூடு, எல்லாம் ஒண்டு மண்டடியாய்ப் போச்சு...”

நன்றாகக் கதைக்கக் கூடிய பெடியன்தான் என்றாலும் கைகள் வேலையைக் கவனித்தன.

வல்கனைஸ் செய்து முடித்து திரும்பவுங் காற்றுடித்து, சரி பார்ப்பதற்காக மீண்டும் தண்ணீரில் அமிழ்த்திய போது நவரத்தினம் வந்து காலுான்றி நின்றார். சந்தையால் வருகிற கோலம். கடைக்கு வாங்கிய சாமான்கள் கரியரில் கட்டியிருந்தன.

“தெரியுமோ?... அடுத்ததும் விழுந்திட்டுதாம!...”

“பகிடி விடாதையுங்கோ...!” என்றான் பெடியன்.

“சத்தியமா!... இப்ப தான், உதிலை நிலாவரையிலை...”

“அந்தச் சத்தம் அது தானோ?”

“உதுகும் இயந்திரக் கோளாறோ?...” பெடியன் ஈரக்கையை உதறியபடி எழுந்தான்.

சில்லைப் பூட்டி, பைக்கை மீண்டும் ஸ்ராட் செய்த போது,

பெருந்துமியாய் விழுகிற மழையையும் பொருட்படுத்தாமல், சைக்கிள்கள் நிரை நிரையாய் நிலாவரையின் திசை பார்த்துப் பறந்து கொண்டிருந்தன.

நிலாவரை... நிலாவரைக் கேணி...

தான் விழுந்துருண்ட கேணி நினைவு வந்தது.

அந்த வெளி... ‘கீய்...’ சத்தம் ... அம்பு என்ற சொல்...

உயிரை ஏதோ கூடுதல் வாய்வைப்படி வேறு

-1995

முயற்சையில் இருந்திருப்பது விழும் குறைவீடு நிலாவரை
விரிவும் இருந்து நிலாவரை கேணி வேறு
அந்த வெளி... ‘கீய்...’ சத்தம் ... அம்பு என்ற சொல்...
உயிரை ஏதோ கூடுதல் வாய்வைப்படி வேறு
உயிரை ஏதோ கூடுதல் வாய்வைப்படி வேறு

பாதை

சைக்கிளிலேயே போவது என்று தீர்மானித்தார். போதுமான நேரம் இருந்தது மட்டுமென்றி ஆறுதலாக அனுபவித்து ஒட்டுகிற சைக்கிள் சவாரிக்கு ஆசையாயுமிருந்தது. அந்தப் பாதையில் பயணிக்கிற நினைவே அவருக்கு மகிழ்வு தருவது.

எப் போதுமே அமைதியும் தனிமையும் வாய்ந்த பாதையாயிருந்தது, அந்த ஒழுங்கை. ஒடுங்கி, மணல் நிறைந்த பாதை. ஒரு கார் அதனுள் பயணிப்பது சிரமம். அப்படிப் போனாலும் ஒரு பாதசாரியோ சைக்கிள்காரரோ எதிர்ப்பட்டால், ஒட்டுநேர் பாடு கஷ்டமாகிவிடும். சாய்ந்து புழுதிபடிந்து சரசரக்கிற பக்கத்துப் பணையோலை வேலிகளில் உராய்ந்தபடி நிறுத்த வேண்டியிருக்கும். இதனால் அந்த வட்டாரத்திலிருந்த மிகச்சில கார்கள் கூட அந்த ஒழுங்கையை எப் போதாவது இருந்துவிட்டுத்தான் பயன்படுத்தின.

ஆனால் அவருக்குத் தெரிந்த காலத்திலிருந்து அந்த ஒழுங்கை நடந்து செல்கிறவர்களின் விருப்புக்குரிய ஒரு பாதையாக இருந்தது. மேலே நிழல் கவிந்து, கீழே பாதத்திற்கிதமான பழுப்பும் வெண்மையுமான மெத்தென்ற மணல் பரந்திருந்த பாதை அது. யாழ்ப்பாணத்தின் ஒழுங்கைகளைல்லாம் ஒரு காலத்தில் வெள்ள வாய்க்கால்களாக இருந்தவைதாம் என்று அவர் சிறுவனாக இருந்த போது யாரோ சொல்லக் கேட்டிருக்கிறார். குடித்தொகைப்

பெருக்கமும் அதன் விளைவாகத் தொடர்ந்த காணிப் பங்கீடுகளும் அந்த வாய்க்கால்களையெல்லாம் பாதைகளாக மாற்றிவிட்டனவாம். ஏன், இப்போது கூட நல்ல அடைமழை நாட்களில் அந்தப் பாதையால் செல்ல நேர்கிறவர்கள் ஒடும் வெள்ளத்தில் நடக்க இயலாது தத்தளிப்பார்கள். எப்படியோ, ஆறுகளையே அறிந்திராத அந்த யாழ்ப்பாண வாசிகளுக்கு ஒடையொன்றில் எதிர்நடை போடுகிற ஓர் அனுபவத்தை அவை அளிக்கும்.

புரட்டாதியில் முதல் மழை கண்ட சில நாட்களில் இரு புறத்து வேலிக்கதிகால்களும் புத்துயிர் பெறும் கோலங்காட்டும். புதிய துளிர்கள் தோன்றி, வளர்ந்து ஐப்பசிக்கெல்லாம் இருபுறக் கொப்புகளும் மேலே இணைந்து ஒழுங்கையை மூடும் ஒரு பசங்கூரையாகிவிடும்.

கீழே, வேலியடியில் கருகி நீண்ட கோடையால் வறண்டு கிடக்கும் புற்களும், பழுப்பு நீங்கிப் பசுமை தொடங்க, முழு ஒழுங்கையுமே பச்சைக் குகைப் பாதை ஒன்றே போலாகிவிடும். ஆங்காங்கே முடக்குகளும் வளைவுகளும் வருகிற நீண்ட குகை.

தை முடியுமட்டும் நிலைக்கும் இந்தக் குகை. மாசியோடு மீண்டும் வெய்யில் கிளம்ப அதுவும் மெல்ல மறைய ஆரம்பிக்கும். என்னதான் குகை மறைந்தாலும், கடுங்கோடையிலுங்கூட ஒழுங்கையின் குளிர்நிழல் மறையாது. பாதையில் மதிய வழி போகிறவருக்குக் கூட குடையே தேவைப்படாது.

வீசி எறியப்பட்ட பொற்காசுகள் போல வெய்யில் பொட்டுகள் பாதசாரிகளின் முன்னே ஒளித்து விளையாடும். அடர்ந்து மூடியிருந்த குழைக்கூடாரங்களை ஊடறுப்பதில் வெய்யிலுக்கு எப்போதும் தோல்வியே ஏற்பட்டது.

அஞ்சு மாமா, ஒரு உறவினர், அந்த ஒழுங்கையின் குடியிருப்பாளர், ஓய்வுபெற்ற ஆசிரியர். அஞ்சு மாமாவுக்கு அந்தப் பெயரை சின்னவயதில் இவர்தான் வைத்தார்.

அஞ்சு மாமாவுக்கு ஒரு தம்பி இருந்தார்: ஆறுமுகம். ஆறு மாமா. “ஆறுக்கு முந்தினது என்ன?” என்று அப்பு ஒருநாள் பகிடியாய்க் கேட்கப் போனதிலிருந்து வெறும் மாமா அஞ்சு மாமா ஆனார்.

அஞ்சு மாமா ஒருமுறை அவரைக் கேட்டார்: “யாழ்ப் பாணத்தில் இந்தப் பகுதியின் குறுக்கே ஒடுங்கிய ஒரு நீண்ட பசுமை வலயம் படந் திருப்பதை நீ எப்போதாவது கவனித்திருக்கிறாயா?”

அந்த முதியவரின் அவதானிப்பு அவரை வியப்புக் குள்ளாக்கியது. அஞ்சு மாமா சொன்னது சரியாய்த்தான் பட்டது. யாழ்ப்பாணத்திற்குரிய வறண்ட மண்ணிறும் மேலோங்கும் பின்னணியிலிருந்து அவர் குறிப்பிட்ட இந்த நீண்ட ஒரு மைல் அகலமான நிலக்கீற்று உண்மையிலேயே வேறுபட்ட ஒரு தோற்றுத்தைக் கொண்டிருந்தது. என்ன காரணமாய் இருக்குமென்று அவர் யோசிப்பதுண்டு. ஒரு நல்ல மண்படை அல்லது அதிகரித்திருக்கக்கூடிய நிலக்கீழ் நீர் இவை காரணமாய் இருக்குமோ?

ஓழுங்கையின் இருபுறமும் சிக்காராய் வேலிகள் அடைக்கப்பட்டிருந்த வளவுகளில் மா, பலா, வேம்பு, இலுப்பை என்று பெரும் மரங்கள் படந்திருக்கும். ஆங்காங்கே ஒரிரு புளிய மரங்களும். இவற்றுக்கும் மேலுயர்ந்து வானளாவ நிற்கும் பனை, தென்னைகளை குறிப்பிடவே வேண்டியதில்லை.

எப்படியிருந்தாலும் வருடத்தின் ஒரு மாதத்தில் ஓழுங்கை பிரச்சினை தருகிற ஒர் இடமாய் இருந்தது. அனேகமாக மாசி, பங்குனிக் காலங்களில், அந்த நாலு நிற வண்ணத்துப்பூச்சி பரவலாகத் தென்பட முன்னர், மெல்லிய செம்மஞ்சள் பழுப்பாய் நெளிந்து ஊரும் அந்த மென்மையான- ஆனால் வெள்ளை நிற நச்ச மயிர் படர்ந்த- மயிர்க்கொட்டிப் புழுக்கள் நீண்டுயர்ந்த கதிகால்களின் மேலிருந்து கண்ணுக்குப் புலப்படாத நூல்களில் ஊசலாடி இறங்கும் காலமது. மேலில் பட்டால் அவ்வளவுதான். பட்ட இடம் தடித்து வீங்கி இரண்டு நாளைக்கு சொறியும் வலியுமாய்த் தாங்க முடியாது. காற்றில் பறக்கும் மயிர் பட்டாலே போதும்.

இது ஒரு மாதத்துக்குத்தான். அதன்பிறகு ஓழுங்கை மாறி வழமைபோல அழகும் அமைதியும் நிரம்பிய இடமாகிவிடும். இருந்திருந்து விட்டு ஒரு மஞ்சள் சாரையோ புடையனோ ஓழுங்கையின் ஒரு பக்க வேலியின் கீழிருந்து வெளிப்பட்டு

மறுபக்க வேலியின் கீழ் மறையும் தான். சிலசமயம் ஒழுங்கை மணலில் பதிந்திருக்கும் நெளித்தடங்களோ அல்லது கட்டம் போட்ட கண்ணாடிச் சருகாய் வேலி அருகில் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கும் செட்டைகளோ தெரியும். இன்னும் சில வேளைகளில் காற்றில் ஆடும் பச்சைக்கொடிபோல் நளினமாய் நெளிந்து இருந்தால் போல் தலைநீட்டும் பெருவிரல் தடிப்புள்ள கோடாலிப் பாம்பொன்று பாதையால் போகிறவர்களைப் பார்த்து வியந்து அவர்களையும் பயமுறுத்தி மறையும்.

ஆனால் பயமோ களவோ என்று ஒரு விசயம் அங்கு ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. ஒழுங்கை அடங்கி ஒடுங்கிக் கிடந்தாலும் பக்கத்துப் பெரும் வளவுகளில் எல்லாம் மரங்களின் பின் மறைந்து தெரியும் வீடுகள் இருந்தன. தென்னங்கிடுகோ, பனை ஒலையோ வேய்ந்த பெரிய மண்வீடுகளில் வாழ்ந்த மக்கள் படிப்படியாய் சிவந்த ஒடு வேய்ந்த சண்ணச்சாந்து வீடுகளுக்கு மாற்ற தொடங்கியிருந்தார்கள். வளவுகளில் குளை வைத்து சுட்டெடுத்த சண்ணம். வீடுகளில் சில, சீமெந்துக் கட்டிடங்களாகக் கூட அப்போதே மாறியிருந்தன.

எல்லா வீடுகளிலும் நாய்கள் நின்றன. இருந்திருந்து விட்டுக் குரைக்கும். இரவில் மட்டுமே அவிழ்த்து விடப்பட்டிருந்தாலும் கூட வெளியே வர பொட்டுமின்றி வரிந்த வேலிகள். எப்படியோ எந்தவொரு வித்தியாசமான அசமாத்தம் கண்டாலும் இடைவிடாமல் உள்ளிருந்தே குரைத்துத் தீர்க்கும் நாய்கள்.

இந்த வீடுகளில் பல பழங்காலக் கதையாய் போயின. கட்டிடங்கள் இருந்தாலும் கூட குடியிருப்பாரின்றி வெறுங் கோதாய்ப்போன கட்டிடங்கள்.

ஒழுங்கை எப்போதுமே பழைய நினைவுகள் நிறைந்ததொன்றாகவே இருந்தது. வளைவுகளும் முடக்குகளும் நிறைந்த ஒழுங்கை. நாலாவது முடக்குத் திரும்பியதுமே அந்த அழகான சிறிய வைரவர்கோயில் இருந்தது. ஊரவரின் பயபக்திக்குரிய பெரும்சக்திவாய்ந்த காவல்தெய்வம். எப்போதும் மலர்ந்து மணம்பரப்பும் பவளமல்லி, நொச்சி, அரளிச்செடிகள் குழந்த கோயில். முன்னால் ஒரு மண்டபம். மண்டபத்தின் முன்னே

ஜம்பதிக்கு ஜம்பதி சதுரமாய் முற்றம்போல ஒரு வெறும் வெளி.

பள்ளிக்காலத்தின் தொடக்க ஆண்டுகளில் அவரும் கூட்டாளிகளும் எட்டுப்பத்துக்கு அந்த இடத்துக்கு வந்துவிடுவதை கவனமாகக் கடைப்பிடித்தார்கள். எட்டரைக்குத் தொடங்கும் பள்ளிக்கு நேரத்துக்குப் போய்ச் சேர இது தோதாய் அமைந்தது. அதிலும்பார்க்க தலைக்குமேலே வெகு உயரத்தில் நேரந்தவற்றாமல் காலை வெயிலில் பளபளத்துப் ரீங்கரித்து நழுவி மறையும். எட்டுப்பத்து ஏரோப்பிளேனைக் கழுத்துவலிக்க கண்கொட்டாமல் பார்த்து மகிழும் கிளர்ச்சியையும் அது தந்தது. அப்போது விமானங்கள் ஒழுங்காய்ப் பறந்தன. இரத்மலானையிலிருந்து பலாலிக்குப் போகிற பயணிகள் விமானங்கள். நானுக்கு இரண்டுதரம். பிளேன் வடக்கே போய் மறைவதுதான் தாமதம் வைரவர் முன் போய்நின்று அவசர அவசரமாய் முன்று தோப்புக்கரணம் போட்டுவிட்டு மண்டபத்தூணில் கட்டித்தொங்கும் பெரிய சங்கிலிருந்து திருநீற்றை அள்ளி நெற்றியில் அப்பிக்கொண்டு விரைந்தால் பள்ளியில் முதல் மணியடிக்கச் சரியாய் இருக்கும்.

அதெல்லாம் ஜம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னே.

எப்படியிருந்தாலும் பள்ளியால் திரும்பும் பொழுது இந்த அவசரத்துக்கு அவசியம் இருப்பதில்லை. ஆறுதலாய் பற்றை பறுகெல்லாம் வறுகி கொய்யா மற்றும் காண்டைப்பழங்களைத் தேட வசதியாய் வாய்த்த நேரம்.

* * *

பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மயிர்கொட்டிகளைப்போல மொய்த்துப் பரவிய இன்னொன்று வந்தது. ஆனால் வெறும் சொறியுடன் நில்லாது உயிர்களையும் உடைமைகளையும் காவுகொண்டது அது.

சனங்கள் இந்த ஒழுங்கையைத் தவிர்த்தார்கள். இந்த ஒழுங்கையை என்றில்லை. எல்லா ஒழுங்கைகளையும் ஏன் ஆளரவங்குறைந் த எந் தப் பாதையையுமே தவிர்க்கத் தொடங்கினார்கள், அப்போது.

எண்பதுகளில் பிற்பகுதியில் வந்த அமைதிப் படைக்கு யாழ்ப்பாணத்தின் ஒழுங்கைகள் எக்கச்சக்கமான சிக்கல்களாகவும், சவால்களாகவும் அமைந்தன என்று சனங்கள் பொதுவாகவே நம்பினார்கள். உண்மைதான், அந்த ஒழுங்கைகளின் அமைப்பு அப்படி! உள்ளே நுழைந்தால் திக்குத்திசை தெரியாமலாக்கிவிடும் மாயம் நிறைந்தவையாக இருந்தன அவை. எத்தனை வளைவு, எத்தனை முடக்கு, எங்கெங்கு சந்தி, எதெது குச்சொழுங்கை, எதெது பெரிய ஒழுங்கை, எதைப்பிடித்தால் தார்ஜோட்டில் போய் மிதக்கும்- இதெல்லாம் அந்தந்தப் பகுதி ஆட்களுக்கு மட்டுந்தான் தெரியும்.

ஒரு ஊரிலிருந்து வருகிறவர்களுக்கே கூட இன்னொரு ஊர் ஒழுங்கை வலையமைப்பு சிதம்பரசக்கரமாய்த் தலை சுற்று வைக்கும். போதாக்குறைக்கு வேற்றார் மணங்கண்டால் துரத்திக் குரைத்து ஊரையே கலக்கும் நாய்கள்.

இன்னொரு நாட்டிலிருந்து வந்தவர்களுக்கென்றால், கேட்கவே தேவையில்லை. அவர்கள் வரவால் அரவமின்றி வெறிச்சோடி ஆளாளுக்கு வீடுகளிலும், வளவுகளிலும் சனங்கள் முடங்கி, வழிவிசாரிக்கக்கூட எவருமின்றி இருந்தபோது!

பிறகு மளமளவென்று மாறிக் கொண் டேயிருந்த நிலைமைகள்! இன்னொரு பத்தாண்டுகள் கூட ஆவதற்குள்ளாகவே ஒழுங்கைகள் எல்லாம் வெளித்துப் போகநேர்ந்தது.

ஒழுங்கைகள் மட்டுமல்ல, ஊரே யாழ்ப்பாணத்தின் பாதிக்கு மேற்பட்ட பரப்பே கூட இடப்பெயர்வால் ஆளில்லாப் பாலைவனமாயிற்று!

ஒழுங்கைக்குத்திலிருந்து முதலாவதாக வருகிற வீட்டுக்கு நாறு வயதாவது இருக்கும், அப்போதே. வலது பக்கத்திலிருந்த பெரிய வீடு. தலைமை வாத்தியாராயிருந்த சிவம் மாஸ்ரரின் வீடு அது. மாஸ்ரரின் தகப்பன், மலாயாவில் வேலை பார்த்து வந்தவர், கட்டிய வீடாம் அது. சிவம் மாஸ்ரர் ஒய்வு பெறும் வரை ஊர்ப்பள்ளிக்கூடத்திலேயே வேலைபார்த்தார். அவருக்கு இரண்டு மகன்மார். ஒருவன் எனஜினியர், மற்றவன் டொக்டர். இருவருமே அரசாங்க வேலைகளில் எங்கோ கொழும்புப்

பக்கத்தில் இருந்தார்கள். மாஸ்ரரும் மனைவியும் மட்டும் ஓய்வுக்குப் பின்னும் யாழ்ப்பாணத்திலேயே தங்கியிருந்தார்கள்.

1983 ல் தமிழனத்துக்தெரிரான தாக்குதலின் பிறகு இரண்டு மகன்மாருமே வேலைகளை விட்டு வெளிநாடுகளுக்குப் போனார்கள். போனது மட்டுமென்றி, பெற்றோரையும் தங்களுடனே வந்து விடும்படி வற்புறுத்திக்கொண்டும் இருந்தார்கள். அதற்கு அசைந்து கொடாமல் ஒரு பத்து வருடம் பிடிவாதமாயிருந்த மாஸ்ரரும் மனைவியும் பின்னர் விட்டுக்கொடுக்க வேண்டித்தான் வந்தது. 1995 இடம்பெயர்வுடன்!

இப்போது, செல்லையா,- மாஸ்ரர் வீட்டோடு நீண்டகாலம் பழகி ஒரு உதவியாள் போல இருந்தவர்,-தான் அந்த வீட்டையும் வளவையும் பார்த்துக்கொள்கிறார்.

அதற்கடுத்த வீடு நமசியருக்குரியது. தன்னுடைய இளம்வயதிலிருந்த பெயர்பெற்ற விவசாயி. அப்போதைய அரசு ஒன்றிடமிருந்து ‘விவசாய மன்னன்’ பட்டம் கூட வென்றவர். நிலத்திலிருந்து பேர் புகழை மட்டுமென்றி பணத்தையும் பெற்றார் நமசியர். அறுபதுகளில் கட்டிய இந்த வீடே இதற்குச் சான்று. யாழ்ப்பாணத்துக் கமக்காரர்களின் பொற்காலமாக இருந்த காலமது. இப்போது கூட வயதான நமசியரும் அவர் மனைவியும் அந்த வீட்டில்தான் வாழ்கிறார்கள். ஒரே மகன். அவனுங்கூட வெளிநாட்டில்தான். பக்கத்து வீட்டைப் பார்த்துக்கொள்கிற செல்லையாதான் என்பது வயதை அண்மிக்கிற இவர்களுக்கும் துணையாயிருக்கிறார்.

பண்டிதரின் வீடு அடுத்ததாக இருந்தது. எதிர்ப்புறத்தில். தமிழில் மிகப்பெரிய அறிவாளி என்று சொன்னார்கள். பண்டிதர் பண்டிதர் என்று எல்லோரும் பேசிப் பேசி அவருடைய உண்மையான பெயர்கூட எவருக்கும் நினைவிருக்கவில்லை. பண்டிதருக்கும் இரண்டு பிள்ளைகள். முத்தது மகள், நல்லூரில் கல்யாணம் முடித்து அங்கேயே இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். மாதத்தில் ஒரு தடவையாவது தாய்த்தகப்பனை வந்து பார்த்துப் போகிற மகளும் குடும்பமும் கனகாலமாக வந்ததாய்த் தெரியவில்லை. இடப்பெயர்வோடு அவர்களும் எங்காவது போயிருக்கலாம். இரண்டாவது, மகன். எப்போதோ கப்பலில் வேலை

என்று போனவன், பிறகு ஸண்டனில் குடியேறிவிட்டதாகச் சொன்னார்கள்.

இதன் பிறகு ஒழுங்கை இடதுபுறம் செங்கோணமாக திரும்பியது. அந்த முடக்கோடு இருந்த காணி அஞ்ச மாமாவினுடையது. நாலு புறமும் காவோலை வேலி. வடக்குப்பார்த்த பெரிய இரட்டைப்படலை. மரச்சட்டங்களில் ஈட்டி ஈட்டியாய்ப் பொருத்திய கேற். நினைவுதெரிந்த நாளிலிருந்து நீலப்பெயின்ற அடித்திருந்தது. படலைக்குமேலாக பெரிய கூரை, கொட்டில்போல. கிடுகு வேய்ந்து. இருபுறமும் உயர்ந்த மண்திண்ணனைகளோடிருந்த கொட்டில் அது. அந்தப் பெரிய வளவு முழுவதும் பழமரங்களாய் நிறைந்திருந்தன. யாழ்ப்பாணத்திற் கேயுரிய ஒரு பெரிய நாற்சார் வீடு, வளவின் நடுவிலிருந்தது.

படலைக்கொட்டிலோ, படலையோ கூட இப்போதில்லை. ஏன், வேலிகூடக் காணாமல் போயிருந்தது.

வீடுந்தான்.

அஞ்ச மாமா வீட்டிற்கு அவர் பலமுறை போயிருக்கிறார். கடைசியாகப் போனது மாமாவின் கடைசி மகனின் திருமணத்திற்கென்று நினைவு. அஞ்ச மாமாவின் குடும்பமும் பெரிதுதான். முன்று மகன்களும் இரண்டு மகள்களும். எல்லோருமே படிப்பில் கெட்டிக்காரர்களாயிருந்தார்கள். யாழ்ப்பாணத்து மாணவர்களின் பல்கலைக்கழக நுழைவை மட்டுப்படுத்தவென்றே அரசு கொண்டு வந்த தரப்படுத்தல் நடைமுறைக்கு வந்த அந்த நாட்களிலேயே அவர்கள் எல்லோரும் ஓவ்வொருவராக நுழைவு பெற்றுவிடக்கூடிய அளவிற்குக் கெட்டிக்காரர்களாயிருந்தார்கள். அதேபோல, பின்னர் ஓவ்வொருவராக வெளிநாட்டிற்குப் குடி பெயர்ந்தும் விட்டார்கள். அதிலும் முதலிரண்டு பேரும் கண்டாவுக்கான குடிப்பெயர்வு பரவலாக முன்பே - என்பதுகளின் தொடக்கத்திலேயே - அங்கு போன முன்னோடிகளாயும் இருந்தார்கள். ஓவ்வொரு பிள்ளையாகக் குடிபெயர்ந்து விட்டதன் விளைவாக கடைசியில் அஞ்ச மாமாவும் அவர் மனைவியுங் கூட, என்னவோ விரும்பா மனதுடன் தான் என்றாலும், புறப்படவேண்டியதாய் ஆனது. பிறகு ஓரிரு ஆண்டுகள் கழித்து

நடந் தவற் றைப் பார்த் த போது, மாமாவின் முடிவு புத்திசாலித்தனமாகத் தோன்றிற்று.

அஞ்சு மாமா புத்திசாலித்தனமாக இன்னுமொரு வேலையும் செய்தார். கொஞ்சம் முட்டுப்பட்டுப்போயிருந்த தனது தூரத்து உறவினர் ஒருவருக்கு முழு வீடுவளவுகளையும் எழுதிக்கொடுத்து விட்டுத்தான் புறப்பட்டார். அந்த உறவினரும் குடும்பமும் மாமா வீட்டுக்கே குடி வந்து விட்டதில் வீடு, வேலி எல்லாம் இருந்த மாதிரியே இருந்து கொண்டிருந்தன.

ஆனால் தொண்ணுாற்றைந்தின் பெரும் இடப்பெயர்வின் பிறகு, அடுத்த சித்திரையில் ஊர்ச்சனங்கள் எங்கெங்கிருந்தோ ஓவ்வொரு குடும்பமாய்த் திரும்பி வந்த வேளையில், அஞ்சு மாமாவின் உறவினர் குடும்பம் வரவில்லை. அவர்கள் மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் வர மனமின்றி வன்னிக்குப் போய்விட்டதாய்ப் பேசிக்கொண்டார்கள்.

மாமாவின் வீடு, குடியிருக்க ஆளின்றி வெறித்துக் கிடந்தது. அந்த ஒரிரு ஆண்டுகள் அனேக வீடுகள் இவ்வாறே பேய்மனைகளாய் மாறிப் புழக்கமின்றி இருண்டு கிடந்தன. யாழ் குடாநாட்டின் குடித்தொகை பாதியாய்க் கூட இல்லாது குறைந்திருந்த வேளை அது.

வேலிதான் முதலில் மறையத்தொடங்கிற்று. வெகுவிரைவில் ஒன்று ஒன்றாக, இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவே வீடிருந்த இடத்தில் வெறும் மண்ணும் கல்லுமான சில மேடுகளே மிஞ்சித்தெரிந்தன. பிறகு வளவில் எஞ்சியிருந்தது கிணறு மட்டுந்தான். அதுவும், கப்பி, தூண்கள் எதுவுமின்றி. அதன்பின்னர் மரங்களின் முறை. தொடர்ந்து ஓவ்வொன்றாக மறைய ஆரம்பித்தன. இதெல்லாவற்றையும் யார் இடித்தார்கள், வெட்டினார்கள், கொண்டு போனார்கள் என்பது தெரியாது. தெரிந்துகொள்வதற்கான தேவையும், ஏன், துணிவுங்கூடைவருக்கும் இருக்கவில்லை.

கடந்த தடவை இந்த வழியாகப்போனபோது, காணியின் அச்சொட்டான செவ்வக வடிவம் தெரிந்தது. ஆங்காங்கே ஒன்றிரண்டு பனைகளும் அப்போதுதான் தலை தூக்கிக்கொண்டிருந்த அணிஞ்சில் புதர்களும் தென்பட்டன.

வளவின் குறுக்கே மூலைவிட்டம் போல ஒர் ஒற்றையடிப்பாதை ஒழுங்கையின் வடக்கு மேற்குப் பகுதிகளை இணைப்பதாக தோன்றுத் தொடங்கியிருந்தது.

கைவிடப் பட்டதன் அடையாளமாகக் கஞ் சலும் குப்பையுமாயிருந்த வழமையான முடக்குத்திரும்பிப் போவதா, புதிதாக முளைத்திருக்கிற குறுக்குப்பாதையில் போவதா என்று தயங்கியது ஒரு கணங்கூட இராது. ஊன்றிய காலை எடுத்துவிட்டு சைக்கிளை மிதித்தார். எப்போதும் போல நேரே போய் இடது புறம் திரும்பினார். ஊரார் வீட்டுக் காணியை இப்படிக் குறுக்கறுத்துப் போவதால் இவர்கள் எத்தனை மீற்றார் தூரத்தைச் சுருக்கிக் கொள்ள முடியும் என லேசான கோபம் வந்தது. வளவின் பணையொன்றிலிருந்து இறங்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு மனிதன் வியப்பும், கேலியுமாய்ப் பார்த்ததை இலகுவில் புறந்தள்ளி விட முடிந்தது.

சற்றுத் தூரம் போனதுமே முன் சில்லு இடிக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

* * *

இன்று இப்பாதையால் வருவதென்று தீர்மானித்த போதே அந்த முடக்கில் இறங்கி நடக்கத் தயாராய் செருப்புகளை அணிந்து வந்திருந்தார்.

அஞ்ச மாமாவின் காணியை நெருங்கும்போது வேகத்தைக் குறைத்தார். குறுக்குப்பாதை இன்னும் வளர்ச்சி கண்டிருந்தது. அகன்று, பெரிய வாகனங்களும் போய் வருவதற்கடையாளமாக இரட்டைத் தடங்களுடன், இன்னொரு சூச்சொழுங்கையே போல. எதிர்முனையில் ஒரு லாண்ட் மாஸ்ர் தோன்றி புகை தள்ளியவாறே மெல்ல வரலாயிற்று.

முடக்கில் நடந்து திரும்பவென்று இறங்கினார். பார்த்தபோதுதான் தெரிந்தது. எதிரே ஒழுங்கையுமில்லை, முடக்குமில்லை! செங்கோணமாய்த்திரும்பி ஒழுங்கையாயிருந்த இடம் காண்டைப் புதர் மண்டியிருந்தது. யார் யாரோ வீசியெறிந்த குப்பைகளும், புதர்களில் சிக்கி காற்றில் அசைகின்ற பல நிறத்துப் பொலித்தின் பைகளுமாய் இருந்தது அந்த இடம். பிளாஸ்ரிக்

உடைசல்கள் துருத்திய ஓர் உரச்சாக்கும், கோழிச்சிறகுகள் வெளித்தள்ளிய ஒரு பெரிய பையும் கூடவே கிடந்தன. வயிற்றைப் புரட்டும் நாற்றும் வேறு வருவதாயிருந்தது.

இல்லாமலே ஆகிவிட்ட அந்தப்பாதையை ஒரு தடவை பார்த்தார். வெற்றுப்பார்வை. பெருமூச்சுக்கூட வரவில்லை.

பிறகு, குறுக்குப்பாதையால் சைக்கிளைத்தள்ளி, உந்தி ஏறினார்.

-2006

(தனது ஆங்கில மூலத்திலிருந்து
ஆசிரியர் தமிழாக்கியது.)

கோழை

அசாதாரணமாக ஒன்றும் இல்லாவிட்டாலும் கூட அந்த இடமே மற்றுமுழுதாய்ப் புதிது போலத் தோன்றியது. பார்த்து இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாகப் போகின்றன. முன்னர் எப்போதையும் போலவே இப்போதும் அது அமைதியான குடியிருப்புப் பிரதேசமாய்த்தான் தெரிந்தது. வெற்றுக்காணிகளாக இருந்த இடங்களில் வீடுகள் எழுந்திருந்தன. தெருவின் இரு புறத்தையும் ஆர்வத்துடன் பார்த்தவாறிருந்தன அவர் கண்கள்.

மிக வேகமாய் வளர்ந்து வரும் தலைநகரின் அருகான இந்த இடத்தில் அந்த நீண்டொடுங்கிய சிறிய வயல் காணி இன்னமுந்தானிருந்தது அதிசயமின்றி வேறேன்ன? இளம் பச்சை விரிப்பு புத்துணர்வூட்டுவதாயிருந்தது.

முன்னால் சற்றுக் குனிந்து,”தயவு செய்து இன்னுஞ் சற்று ஆறுதலாகப் போக முடியுமா?” என்று ஓட்டுநரிடம் கேட்டுக்கொண்டார்.

தெருக்கரை மதகின் கீழ், முற்பகல் மஞ்சள் வெயிலில் மின்னியவாரே முன்னரைப்போலவே ஓடிக்கொண்டிருந்த தண்ணீர்.

வண்டியை நிறுத்தச்சொல்லி இறங்கி அந்த மதகில் சற்று நேரம் உட்கார முடியாது போகிற இயலாமைக்கு ஒரு காரணம் மட்டுந்தானில்லை என்று மனதை ஆற்றிக்கொண்டார்.

அந்த மாணவப்பருவத்து மாலை நேரங்கள் பல இந்தக் கல்லிற் தான் கழிந்திருக்கின்றன, அவருக்கும் அவர் நண்பர்களுக்கும் நிலவெறிக்கும் முன்னிரவுகளில் நேரம் போவதே தெரியாதிருக்கும், பூச்சிகளின் மெல்லிய இரைச்சலும், என்னவென்றநியாத ஒரு செடியின் இதமான மணமும் படர்ந்த அமைதியில்.

பாதை இப்போது மெல்ல மேட்டில் ஏறியது. கல்லுாரிக்குப் போகும்போது மூச்ச வாங்க வாங்க சைக்கிளை மிதிக்கிறதும் திரும்பும்போது சர்வரன்று சறுகி வருவதும் இந்த இடத்தில்தான். அவர் கண்கள் இடப்புறத்தில் எதையோ தேடின. அந்த இப்பாதை! அந்த கறள் பிடித்த மூளைக்கம்பி வேலிதான் இப்போ, மஞ்சள் மதில்சுவராய் மாறியிருக்கிறது. அன்று காலை யாரோ தூரத்தியதால் வெருண்டோடி வந்த அந்த எருமைக்கண்று, விரிவுரைகளுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த இளைஞரை மோதி வீழ்த்திய இடம் அதுதான். சைக்கிளோடு வேலியின் மேல் விழுந்தவன் எழுந்தபோது இடது கை மணிக்கட்டுக்கு மேல் முன்றங்குலத்திற்குக் கம்பி கிழித்திருந்தது.

மாலையில் வகுப்புகள் முடிந்து வாடகை அறைக்குத் திரும்பியபோது அவன் பகல் போட்டுக்கொண்டிருந்த ரெந்றனஸ் தடுப்புசி மேல் அவளுக்கு நம்பிக்கையிருக்கவில்லை. தகப்பனாரை அவசரமாய்க் கடைக்கு அனுப்பி ஏதோ வாங்கி வரச்சொன்னாள். அவர் திரும்பியதும் பத்தே நிமிடத்தில் ஒரு கிளாஸ் நிறைய மஞ்சளாய்க் கொண்டுவந்து வைத்தாள்,

“குடியுங்கள், இப்படியான காயங்களுக்கு இதுதான் சரியான மருந்து.”

“படு கைச்சலாயிருக்குமே?”

“தெரியுமா?” என்றாள், வியப்போடு.

“நீங்கள் சிங்களத்தில் ‘வெனிவல்கட்ட’ என்கிறீர்கள், நாங்கள் தமிழில் ‘மரமஞ்சள்’ என்கிறோம், அவ்வளவுதான்” என்றபடி, வாங்கி மளமளவென்று குடித்தான். பரிதாபமாக அவன் முகத்தையே பார்த்தபடி நின்றவளிடம் வெற்றுக்கிளாசை நீட்டியவாரே “நீ தந்தால் எதுவும் குடிப்பேன்” என்று சீண்டியபோது,

“ஆளைப்பார்,” என்று பொய்க்கோபத்துடன் உள்ளே போகிறாள் அவள்.

இரவு சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு வெந்நீர்ப் பாத்திரத்துடன், பின்னால் கையில் ஒரு துணியுடன் அவள் தம்பி பின் தொடர, மீண்டும்.

“இஞ் ஜெக் ஷன் போட்ட இடத் தில் லேசாய் அதைத் திருக்கிறது. அதற்கு ஒத்தடம் கொடுக்காமல் விடக்கூடாது!”...

எதிரே வந்த லொறியொன்றுக்கு இடங்கொடுப்பதற்காகக் கார் மெல்ல ஒதுங்கிற்று. இடது கையை மணிக் கட்டுக்கு மேலே தடவிப்பார்த்துக் கொண்டார். அவரறியாமலே கிளர்ந்த பெருமுச்சொன்று.

அவளுக்கு இப்போ வளர்ந்த பிள்ளைகள் இருப்பார்கள். அந்தக் கல்லூரியிலேயே கூடப் படித்துக்கொண்டிருக்கலாம். சிலவேளை எங்காவது வேலை பார்த்துக்கொண்டு கூட....

‘எவ்வளவு முட்டாள் நான், அவர்கள் இன்னும் இதே இடத்தில் தானிருப்பார்களா என்று கூடத்தெரியாமல்....’

வலி விரவிய புன்னகையொன்று அவர் முகத்தில் படர்ந்தது.

அது அவர்களின் சொந்த வீடுதான் என்றாலும் இந்த இடைக்காலத்தில் என்னென்னவெல்லாமோ நடந்திருக்கலாம்....

அவரைப்போலவே அவர்களுங் கூட வெளி நாட்டிற்கோ அல்லது அவள் கணவரின் வேலை காரணமாக வேறு ஊருக்கோ சென்றிருக்கலாம்.

அவருள் எழுகிற அந்த இயலாமை உணர்வு இப்போதும் மேவியது.

அவள் பெற்றோர் இன்னமும் உயிருடனிருப்பதற்கான சாத்தியங்கள் அனேகமாய் இல்லை. தங்களுடைய ஒரே மகளின் ஆழ்ந்த விருப்பத்திற்கு எதிராக அந்தப் பிடிவாதமான நிலைப்பாட்டை அவர்கள் எடுப்பார்கள் என்று எப்போதாவது நினைக்க முடிந்திருக்குமா?

அதுவும் அவர்கள் அவன்மீது வைத்திருந்த அந்த அவ்வளவு அன்போடும் மதிப்போடும்? அந்த இளைஞரும் அதேயளவு அன்பையும் மதிப்பையும் அவர்களிடம் வைத்திருந்தான் என்பதற்கு மேல் தன் பெற்றோரே போல அவர்கள் பால் பயபக்தியும் கொண்டிருந்தான்.

ஒவ்வொரு விடுமுறைக்கும் யாழ்ப்பாணத்தில் வீட்டிற்குப் போய்த் திரும்பும்போது, அந்தந்தக் காலத்தைப் பொறுத்து அவர்களுக்கு ஏதாவது கொண்டுவராமல் இருந்ததில்லை. கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழம், ராசவள்ளிக்கிழங்கு, பனங்கிழங்கு, முருங்கைக்காய். அவளின் அப்பாவுக்காக, கோடா போட்ட சுருட்டு....

ஒரு நாள் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்த வேளையில், பனம்பழத்தைத் தான் ஒரு நாளும் பார்த்ததேகூட இல்லை என்று வியப்போடு அவள் சொன்னாள். “அது நல்ல ருசிதானா?”

அடுத்த தடவை அவன் விடுமுறையிலிருந்து திரும்பியபோது கனமான ஒரு பெரிய அட்டைப் பெட்டியைப் பத்திர்மாகக் காவிக்கொண்டு வந்தான்.

“இந்தாருங்கள், எங்கள் ஊரின் அடையாளம்.”

அவள் திறந்து பார்த்தபோது தங்கமும் கறுப்புமாய் மின்னிய தலையளவு பழங்கள் நிறைந்திருந்தன...

நேரத்தைப் பார்த்தார். கருத்தரங்கு தொடங்குவதற்குப் போதிய அவகாசமிருந்தது. அவருக்கு ஏற்கனவே நன்கு பழக்கமான இடம் என்பதில் ஏற்பாட்டாளர்களுக்குத் திருப்தி. நானாகவே வந்துகொள்கிறேன் என்று சொல்லியிருந்தும் காரை அனுப்பியிருந்தார்கள்.

அவன் அறையை விட்டுப் போகிறேன் என்ற போது அவள் அழுத அழுகை அவர் நினைவில் மின்னி மறைந்தது. அவளுடைய வீட்டாருக்கு அவன்மீது எள்ளளவேனும் கோபமோ அதிருப்தியோ கூட இல்லை.

“நாங்கள் எப்படியான ஒரு சமுகத்தில் வாழ்கிறோமென்பதை இளம் பிள்ளைகளான நீங்கள் அறிந்துகொள்ளவேண்டும்,”

என்றுதான் திரும்பத்திரும்பக் கூறினார்கள். “இந்த இலட்சியம் அது இது எல்லாவற்றையும் அது கண்டுகொள்வதேயில்லை,” என்று தகப்பன் சொன்னதில் மனமார்ந்த கவலை தெரிந்தது.

அவன் அந்த வீட்டை விட்ட பிறகுங்கூட ஒருவருக்காக ஒருவர் காத்திருப்போமென்ற உறுதியுடன்தான் இருவரும் இருந்தார்கள். ஆனால் வேகமாக மாறிக்கொண்டு வந்த நாட்டின் சூழல் ஓரிரு ஆண்டுகளுக்கு மேல் அனுமதிப்பதாயில்லை...

தப்பித்தவறி இங்கே எங்காவது அந்த முகம் தன் கண்ணிற் படாதா என்ற எதிர்பார்ப்போ நப்பாசையோ தானறியாமலே தன்னுள் எருந்திராது என்பதை அவரால் நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியாது.

நெஞ்சுப் பதைப்பு அதிகமாகிற்று, வீடு இருக்குமிடம் இனி வந்து விடும். தன் படபடப்பை ஒட்டுநீர் கவனித்துவிடக்கூடாதே என்ற கவலைகூட அவருக்கிருந்தாகத் தெரியவில்லை.

“அதோ, அந்த வளைவு தாண்டியதும்....”

நெற்றியைக் கைக்குட்டையால் ஒற்றிக்கொண்டார்.

நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து, காரின் கண்ணாடி மறைப்பை பதற்றத்துடன் சற்று இறக்கினார்.

அந்தக் கடை-அப்படியேதானிருக்கிறது. பலகைச்சவர்களோடு பெட்டிக்கடையாயிருந்தது, இப்போ விசாலமான கொங்கிறீர் கட்டமாக.

கடையிலிருந்து மூன்றாவது வீடு. பார்வை தீவிரம் கொள்ள, முன் இருக்கைகளைப் பற்றியிருந்த கைகள் நடுங்குவதாய் உணர்ந்தார்.

அதுதான்! இங்கிருந்தே அடையாளம் தெரிந்தது. அப்போது புது மினுக்கோடு செம்மண் நிறத்திலிருந்த ஒடுகள் இப்போ பாசிக் கருமை படர்ந்திருந்தன. இளங் சிவப்புப்பூக்கள் கொத்தாய்ச் சிலிர்த்திருக்கும் அந்தப்பெயர் தெரியாக் கொடி படர்ந்திருந்த வேலி மதிலாய் மாறியிருக்கிறது...

கேற்றின் இரு புறமும் கருந்தூண்களே போல் கம்பீரமாய் இரண்டு இளம் பனைகள்!

* * *

அன் றிரவு ஒட்டல் அறையில் அயர் ந் து தூங்கிக்கொண்டிருந்தவர், இருந்தாற் போல் திடுக்கிட்டு விழித்தார்.

தண்ணீரை ஊற்றிக் குடித்துவிட்டு வந்தபோது, இரண்டு குழந்தைகள் தன் காலைக் கட்டிக் கொண்டு அண்ணாந்து பார்த்து அழைப்பதாய்க் கண்ட கனவு திடீரென நினைவுக்கு வரவும், அடுத்த கணமே அடி வயிற்றிலிருந்து விம்மல் கிளம்பிற்று.

-அகநாழிகை மார்ச்-2010

(தனது ஆங்கில மூலத்திலிருந்து ஆசிரியர் தமிழாக்கியது.)

இருக்கிறது!

யாரும் நம்பாவிட்டலென்ன? சிரித்தாலென்ன? இந்த மனிதர் ஜம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கொழும்பிலிருந்து காண்டைச் செடியொன்றைக் கொண்டுவந்தார்: வலு பத்திரமாகக் கொண்டு வந்து நட்டார். அப்போது பத்து வயதுக்குட் நிரம்பாத பெடியன்.

காண்டை என்றால், அந்தக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் எங்குமே மண்டிக் கிடந்த செம்மஞ்சள் பூ சிலிர்த்த காண்டை அல்ல, இளம் சிவப்பு, இளம் சிவப்பு அப்போது எங்குமே இல்லாதிருந்தது. அப்புவோடு காரில் ஊரூராய்ப் போன ஓரிடத்திலும், புங்குடுதீவு, பூநகரி என்று போன இடங்களிலும்கூட, கண்ணில் பட்டதே கிடையாது, அது.

இப்போதும் யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் மண்டித்தான் கிடக்கிறது காண்டை, முன்னாரிலும் நாலு பங்காகவும்.. அப்போது வேலி அடைத் த வெறு வளவுகளில் சிக் காரன் வரிச்சுக்களுக்கப்பாலும் வடலி வெட்டைகளுக்குள்ளும் காடு பற்றியிருந்தது அது. இப்போதோ குண்டாலும் செல்லாலும் இடிந்தழிந்து கிடக்கும் வீடுகளையும், வேலியும் மதிலும் மறைந்துபோன வளவுகளையும் மறைத்து மூடி மதாளித்துக் கிடக்கிறது. ‘கவனம் மிதிவெடி’ பலகை மாட்டிய முள்ளுக்கம்பி வரிகளுக்குப் பின்னாலும், காடுகாடாய் அதன் ராச்சியந்தான். ஏன் செய்கையே மறந்துபோன தோட்டக் காணிகள் பாடுதான்

என்ன? அங்குந்தான். அடிமரங்களிற் சிக்கி, காற்றில் எழும்பும் முனைப்பில் கண்ணராவியாய் அலையும் பல நிறத்துப் பொலித்தீன் பைக் குப்பைகளுடன்! முன்பு வெங்காயம், மரவள்ளி, மிளகாய், குரக்கன் என்று போகம் போகமாய்ப் புதுப்பிறவி கொண்ட செம்பாடுகள், இப்போது கரடு பற்றிய காண்டைக் காடுகள்.

ஆனால் வேடிக்கை என்னவென்றால், இந்த இவை எல்லாமே, இந்த மனிதர் ஜம்பதாண்டுகளுக்கு முன்னர் ஆசையோடு கொண்டு வந்து நட்ட அந்த இளஞ்சிவப்பு வகைதான்! இந்த ஆள் நட்டதுதான் இப்படிப் பரவியது என்ன மாமா? அப்படியுமாயிருக்கும், இல்லாமலுமிருக்கும். எத்தனை வழி இருந்திருக்கும், அதற்கு வருவதற்கு?

இன்னும் விசித்திரம் அந்தச் செம்மஞ்சள் இப்போ கண்ணிலேயே படுவதாயில்லை! எங்கே தேடலாம், அதை?

* * *

மாரியோ, கோடையோ, பனியோ, மழையோ, எப்போதுமே சிலிரத்துச் சிரிக்கும் காண்டையை அவர் ஒருமுறை ‘நித்திய கல்யாணி’ என்று குறிப்பிட்டபோது உண்மையிலேயே அதற்கு அப்படியுமொரு பெயரிருப்பதாகக் கூறினார், கமலநாதன்.

செம்மஞ்சள் வகைக்கு, செவ்விளாந் நிற வரிசை குழநடுவில் இளமஞ்சள் வட்டம். இந்த இளஞ்சிவப்புக்கு உள் வட்டம் அதே போல் தானென்றாலும், வெளி வரிசை இளஞ்சிவப்பு...என்னதானிருந்தாலும் முந்தியதுதான் செந்தளிப்பு. அந்தளவிற்கு வராது, இது.

என்ன நிறமெனினும், ‘நாயுண்ணி’ என்பதுதான் காண்டையின் வெகுசனப் பெயராக இருந்தது. பொருத்தமான பெயர்தான். கருநீலம் பளபளக்கும் அந்தக் கரியமணிப் பழங்கள் அச்சொட்டாய் அப்படித்தானிருந்தன. நாய்களின் கழுத்திலோ காதிலோ குத்தியபடியே குருதி குடித்துப் பருகும் அந்த உயிருக்கும் காண்டைப் பழமணிக்கும் அப்படி ஓர் ஒற்றுமை! பழங்களை உதிர்த்துப் புல்லிப்பூ போக ஊதிவிட்டு வாயிலிடுகையில் வலு பாடுபட்டு நீக்க வேண்டியிருக்கும் அந்த நினைவை, அந்தக் காலத்தில்!

காண்டைப் பழத் தைப் பெரிய ருசி என் று சொல்லிவிடமுடியாது, அதைத் தேடிப்போனதுங் கிடையாது. தேடிப்போவதெல்லாம் என்னவோ கொய்யாப்பழங்களைத்தான், கொய்யாப் பற்றையெல்லாங் கூடவே குலவியபடி தானிருக்கும். காண்டை இல்லாத கொய்யா வளவைக் கண்ட நினைவில்லை. கொய்யாப்பழம் கிடைத்தாலுஞ் சரி, கிடைக்கா விட்டாலுஞ் சரி, கொத்துகளாய்க் கண் சிமிட்டும் காண்டைப் பழங்கள், பெரிதாய் ஒன்றுஞ் சுவைக்காது. ஆனால், கண்டால் ஏன் விடுவான், என்று கை படரும். அவ்வளவுதான்.

ஆனால் அந்தப் பூவில் ஓர் ஈப்பு இருந்தது. இலையுதிர்ந்த தண்டின் இரத்த நிற அழகால் மைனாக்களையும் மயக்கும் மூள்முருக்கம்பூ, இலை கொழுவும் கொடிகளின் மேல் தலையுயர்த்தி நளினங் காட்டும் தூதுவளம் பூவின் நீலம், காலை இளங் காற்றில் நீர்ப்பரப்பில் நடனமிடும் ஆம்பல், சூழலெல்லாம் சொக்கவைக்கும் மணம் பரப்பும் செவ்வரளி-இவற்றையெல்லாங் காண்கிறபோது சின்னவயதிலிருந்தே அவருக்கு வருமே ஒரு பரவசம், அதில் ஒரு கால் பங்காவது காண்டைப் பூவைக் காண்கிற போதிலும் வந்தது. காரணந்தான் தெரியாது. இதற்கெல்லாங் காரணங்கூட இருக்க, முடியுமா, என்ன?

காண்டைப் பூவில் மணங்கூட இல்லை. ஆனால் அந்த இலைகள்! ஆடுமாடு புகுந்தால் அல்லது ஆட்கள் உரசினால் மணம் பரப்பித் தகவல் தரும். வெட்டினால், முறிந்தாலோ, கேட்கவே வேண்டியதில்லை.

காண்டைக்கும் கொய்யாவுக்கும் இன்னுமொரு ஒற்றுமை இருந்ததை கமலநாதன் சொன்னார். இரண்டுமே வந்தேறு செடிகள், என்று! மரவள்ளி, மிளகாய், தக்காளி, கரட், பீட்றூட், உருளைக்கிழங்கு, திராட்சை, புகையிலை, சீர்மைக் கிழுவை என்று வந்து வேர்விட்டு இந்த மண்ணின் மரங்களாகிப்போனவற்றின் நீண்டதொரு பட்டியலில் புது இணைப்பு, இப்பில் மரமா?

“வந்துவேர் கொண்ட செடிகள்’ பற்றி, தமிழ் இலக்கியமும் தாவரவியலும் கற்ற யாராவது ஆய்வு செய்தாலென்ன?” என்று சொன்ன போது, “அஸ்பிறினெச் சூரணமாக்கி சித்தமாக்கும் போக்கில் மூலிகைகளையே மறந்துவிட்ட எங்களுக்கு இந்த

ஆய்வு ஒரு கேடா? என்ன ஆசை உங்களுக்கு!” என்று சிரித்தார் கமலநாதன்.

வெள்ளைக்காரர் காலத்தில் பூஞ்செடியாய்க் கொண்டு வந்து பேணப்பட்ட செடியாம், ‘லன்றனா’ என்கிற காண்டை. சட்டிகளிலும் முற்றங்களிலும் வைத்து அழகுபார்க்கப்பட்ட ஒரு வம்சத்தின் வழித்தோன்றல், அது. இன்று கேட்பாரில்லாமல் மண்டிப் பெருகி.. அருந்தலாயிருந்தால்தான் எதுவும் அழகோ? கொத்துச் செவ்வந்தியின் சுகமும் அழகும் ரோசாவுக்கு என்ன விதத்தில் குறைவு?

காண் டையும் இப் படி அடியுந் தலையின் றிப் பெருகாமலிருந்திருந்தால் தன் மதிப்பைப் பேணியிருக்கலாமோ என்று படுகிறது. எப்படியோ, பூவுக்கப்பாலும் ஒரு விதத்தில் பயன் தந்தது அது, அப்போது அந்தக் காலத்தில் மனிதர்களுக்கும் மரங்களுக்கும் உறவு நெருக்கமாயிருந்த காலத்தில், வேலிவரிச்சாயும், கோழிக்கரப்பாயும் தன் தண்டைத் தந்தது, காண்டை,

அப்போது அரை நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு, பத்துக்குங் குறைந்த வயதில், பள்ளி விடுமுறைக்கு கொழும்பிற்குப் போன ஒரு பொழுதில்தான், முதன் முதலில் இளஞ்சிவப்பு காண்டையைக் காண நேரிட்டது. வருடத்தில் ஒரு தவணை விடுமுறை கொழும்புப் பயணத்தில் கழியும்.

போய்ச்சேர முழுதாய் ஒரு பகல் எடுக்கிற ரயில்கள், அல்லது, ஓரிரவு. ‘தேவி’கள் எவையும் அறிமுகமாயிராத தண்டவாளங்கள், பெட்டிக்குள்ளிருந்து எட்டிப்பார்த்தால் கண்ணிற் கரித்துகள் விழும் பயணம். இடைக்கிடை நின்று கரி சாப்பிட்டு, தண்ணீர் குடித்து தெழுப் பெற்றோடும் என்ஜின்கள்.

மாமாவுக்கு ரத்மலானையில் வேலை. அந்தவருடம் மாமா குடும்பம் தெஹிவளை கவுடானா ரோட்டிற்கு வீடு மாறியிருந்தார்கள். அப்போது அமைதியான இடம் அது. தெருவின் ஒருக்கரை நீளத்திற்குக் கானுங் கூட வரும். கானோடு ஒட்டி வளர்ந்திருந்த காட்டாமணக்கஞ் செடிகள். இனக்கலவரத்துக்கு அன்றி ஆனைக்கால் நோய்க்கு மட்டுமே பயப்பட்ட ஜம்பத்தெட்டுக்கு

முந்திய காலம், அது, வீடுகளுக்கு வாளிக் கக்கூசுகள்தான். காலையில் ‘கடகடா’ வென்ற வண்டியின் கட்டியத்துடன் ‘கறுப்பன்’ வந்து போகும் வேளை, வீட்டில் சாம்பிராணி போடுவார்கள்.

வீட்டுச் சொந்தக்காரர் சில்வாவும் அதே வளவில் இன்னொரு வீட்டில் குடியிருந்தார். ‘சைட்கார்’ பூட்டிய சிவத்த மோட்டார் சைக்கிள் வைத்திருந்த, செம்பட்டைச் சுருள் முடித் தலை மனிதர் சில்வா. காணுகிற வேளைகளில் ‘ஹலோ, தம்பி’ சொல்கிற சில்வா மாமா. அவர் வளவில் கண்ட விணோதங்களில் முதலாவது அவர் சம்பந்தப்பட்டதாகவே இருந்தது. நாற்பது வயதிலும் கட்டைக் கழுசான் போடுகிற மனிதர்! தன் மனைவியை சைட்காரில் ஏற்றியபடி படபடவென்று கேற்றைத் தாண்டித் தெருவில் இறங்குகையில், பெற்றோல் புகை காற்றில் மிதந்து வரும்.

இந்த மோட்டார் சைக்கிளை விணோதம் என் இரண்டு என்று கொண்டால், என் மூன்று என வந்தவை அவர்கள் வீட்டு வான்கோழிகள், செந்தாடி தொங்கத் தொங்க தன் பொல்லாச் சிறுகை விரித்தாடிய ஓர் ஆணும் அதன் பேடும். சிலவேளைகளில் இவர்களைப் போன்ற சிறுவர்களைத் துரத்திக் கொத்தவும் முனைந்தவை என்பதால் எட்டவே நிற்கவும் நேர்ந்தது. என்றாலும் பள்ளியில் படித்த-இப்போது படு அபத்தமாகத் தெரிகிற-‘கானமயிலாட்’ பாடலை மறக்கவே முடியாது செய்த பறவைகள், அவை. ஊரில் போய் வகுப்பு சகாக்களுக்கு விபரித்துச் சொல்லத்தக்க தகைமையைத் தந்தவை. பெடியன்கள்-அதுவும் பாதிப்பேர்-மயிலை மட்டும்தான் கண்டிருந்தார்கள்.

என் நான்கு, இந்த வான்கோழிகளுக்கு உணவாய் அவ்வப்போது சில்வா வீட்டுக்காரர்கள் போட்ட அகத்தி. ஆழங்குறைந்த கிணற்றின் அருகோடு நின்ற பெரியமரம். பிறைப் பிறையாய் நிறைந்திருந்த வெண் பூக்கொத்துக்களை ஒடித்துப் போட்டார்கள். அகத்தியைக் கண்டதும் அப்படிப் பூத்துப் பொலிந்ததைக் கண்டதும் அங்கேதான் என்றாலும், காண்டையைப் போல அது ஒன்றும் கவரவில்லை, மனதைப் பெரிதாய்.

ஜந்தாவது-இரவில் இருந்திருந்து விட்டுக் கேட்ட மிருகங்களின் குரல்கள், உறுமல்கள், ஊளைகள், கர்ஜுனைகள்,

பிறிளால்கள் என்று ஊரடங்கிய வேளையில் ஓலிகள் கேட்குந் தொலைவில்தான் மிருகக்காட்சிச்சாலை இருந்தது. இப்போதும் அப்படிக் கேட்கிறதா தெரியவில்லை. பிறகு ஒரு பதினெண்து வருடம், பொரளை, மொரட்டுவெ, பம்பலப்பிட்டி, என்றெல்லாம் வாழ நேர்ந்த காலங்களில் ஒரு தடைவ கூட கவுடானாப் பக்கம் போக நேரவில்லை.

மாமா வீட்டில் கண்ட வியப்பூட்டும் விழயங்கள் எல்லாவற்றிலும் மேலாய் இந்தக் காண்டை! சில்வா வளவுப் பின் எல்லை முன்னுக்கம்பி வேலிநீளம் இலையே தெரியாமல் படர்ந்திருந்த பூ. காண்டையிலும் இப்படி ஒரு கலர் உண்டா?

“நாங்கள் போகும் போது அதில் ஒரு கண்று பிடுங்கித் தாரும்,” என்று தர்முவிடம் சொன்னபோது அதிசயமாகப் பார்த்தான் அவன். என்றாலும் போகிற அன்றைக்கு ஞாபகமாக அவனும் அவன் கூட்டாளி சங்கருமாக வேலியடியெல்லாம் துழாவி, இரண்டு கண்று பிடுங்கித் தந்தார்கள். தண்ணீர் தெளித்த மாட்டுத்தாள் கடதாசிப்பையில் கவனமாகச்சுற்றி வந்து –நல்ல காலம், இரவு ரயில்- நட்டதுதான் தாமதம். முற்றத்திற்கே ஒர் அழகாயும், பார்ப்பவர் கண்களில் வியப்பாயும் வளர்ந்தது, அது. அப்படிப் பல காலம்.

மேற்படிப்பு, வேலை என்று ஒடிமறைந்த ஆண்டுகளின் பின், எண்பத்து மூன்றில் எட்டிய ஞானத்துடன் ஊரோடு மீண்டும் வேருண்றியபோது காண்டையை அறவே மறந்து விட்டாயிற்று.

இந்தியன் ஆமிக்காலத்தில் தினசரி சைக்கிள் உழக்கி வட்டுக்கோட்டைக்குப் போய் வருகிற ஒரு நாளில்தான், ‘இப்போ அந்த இளங்சிவப்பு எங்கும் வந்திருக்கிறதே’ என்பது கண்ணிற்பட்டுக் கருத்திற் படிந்தது.

நாளாக ஆக, இளங்சிவப்புத்தான் எங்குந் தென்படுவதாய்த் தோன்றிற்று, இரண்டுங் கலந்திருந்தால் நல்லாயிருக்குமே என்ற நினைவில் செம்மஞ்சளைத் தேடலாயின, கண்கள். தென்படாது போனதில் வந்த வியப்பு. என்ன ஆயிருக்கும், அதற்கு? படிப்படியாய், செம்மஞ்சள் தெரிகிறதா, என்று வழியெல்லாம் விழி ஏறிவதே தன்னையறியாத பழக்கமாயிற்று. கண்டதாயில்லை

ஓரிடமும் அதை, அதிசயந்தான்.

இயற்கைச் சமநிலையில் உயிரினமொன்று அற்றோ, அழிந்தோ போக, இன்னொன்று மேம்படுவதற்கு ஏதுக்களிருந்தன. ஆனால் இவ்விரண்டுமே ஓரினம். அப்படியிருக்கையில் இது எப்படி?

இதிலும் அதிசயம் இன்னுமொன்றிருந்தது. சொந்த வளவின் அடியிலேயே, மஞ்சள் உணா மரத்தருகில், ஒரு கன்று. இரண்டு மூன்று கிளை. ஒவ்வொன்றின் நுனியிலும் ஒரு கொத்துப் பூ. சிறிதாய்... வடிவாகப் பார்த்தார். செம்மஞ்சளேதான்! கிளப்பிக் கொண்டு போய் முற்றத்தில் வைத்தாலென்ன? என்ற யோசனை வந்தது.

இந்த வயதில், அதுவும் காண்டையைக் கொண்டு போய், அதுவும் வீட்டு முற்றத்தில் நடுவது... வேண்டாம். இந்த இடமே பரவாயில்லை. இயற்கையாய் முளைத்தது: இருக்கட்டும். விதை வரட்டும். ஆய்ந்து முன் மதிற்கரையோடு மெல்லத் தூவி விடலாம்.

ஒரு மாதமாகியிராது. ஏதோ அலுவலாகப் பட்டணம் போய் விட்டு வந்தார். அடிவளவில் ஆளரவும். “என்ன நடக்குது?” என்றார், மனைவியிடம்.

“கெளப்பீ போடப் போறானாம், மகன்.”

அவனுக்கும் அவரைப்போல் இந்தச் செடிப் பைத்தியங்கள் உண்டுதான், விரைந்து போனார், செம்மஞ்சளின் அடிக் கட்டையைக் கூடக் காணவில்லை.

போன வேகத்திலேயே திரும்பினார், ‘வளவு கொத்து கிறதைப்பற்றி எனக்கும் ஒருக்கால் சொல்லியிருக்கலாம்’ என்றபடி.

‘என்? என்ன நடந்தது?’ என்ற மனைவியின் கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் கிணற்றிட நோக்கி நடந் தார். இங்கு முளைத் தது இன் னும் எங் காவது முளைத்திருக்குந்தானே என்றபடி முகங்கமுவலானார்.

ஆனால், ஒரு வருஷம் ஓடியும் அப்படி ‘எங்காவது முளைத்த இன்னொன்று’ கண்ணிற்படுவதாயில்லை.

* * *

வற்றுக்கடல் மணத்தது. வலது புறம் பரந்தபடி நீள நெடுகக் கம்பி வேலி. தூரத்தில் நின்ற ஓரிரண்டு மாடுகள். நடைபயிலுந் தனிக் கொக்கு. நீர்க் காகம் பார்வைக்கு எத்தனை சங்கடமோ, அத்தனைக்கத்தனை இனிமை, அதன் குரல். கூட்டமாய்ப் பறந்து குரலெழுப்புகையில், கிளி என்ன கிண்கிணியே கூடத் தோற்கும்.

கடல் விலக, பாதை இடது புறம் திரும்பிற்று. இப்படியா இருக்கும் இந்த இடம், அந்த நாட்களில்? இருபுறமும் புதர் பற்றி இப்போது! கண்டபடி கண்களை ஓடவிடாமல் நிதானமாய் சைக்கிளை மிதித்தார். அங்கிங்கு பார்த்தால் வீண் தொல்லை. எதிரில் காவல் கூண்டு. அந்தரத்திற்கு ஒன்றுக்கு வந்தாலும் ஆளரவமில்லாத பாதைத்தானே என்று ஒதுங்கி விட முடியாது. சைக்கிள் காற்றுப் போனாலோ, கடகடத்தாலோ கூட, நிறுத்திவிட்டு, என்ன, ஏது என்று பார்த்து விட இயலாது. நேர்ப்பார்வையுடன் நடந்து விட வேண்டும், கடந்து.

தார் விளிம்பு கழன்ற தெருவோடு படர்ந்திருந்த ஏருக்கு அருகில், என்ன அது?... அதுவேதான்! இளஞ்சிவப்புப்போல் சோம்பிச் சிரிக்காமல், சூரியப் பொட்டாய்ச் சுடர் வீசிய கொத்துக்கள்! பெரிய செடி, ஆளுயரம். பிடுங்கிவிட முடியாது. என்றாலும், கருமணிப் பழங்கள் நிறைய, உதிர்த்துச் சென்றால் ஊன்றலாந்தான். ஆணால்... தன்னையறியாமலே பிடித்த பிரேக்கைத் தளர்த்தி, மீண்டும் இறுக மிதித்தார்.

வேறெங்காவது முளைத்த இன்னொன்று இருக்கும். இல்லாவிட்டாலும், இடந்தெரியும். இனி வந்து பிடுங்கக் காலம் வரும்.

நான் நடாவிட்டாலும், தான் பரவும்.

இருக்கிறது

இருக்கட்டும், இப்போதைக்கு அது போதும்.

-முன்றாவது மனிதன் 2004

சுற்றி வளைப்பு

காலை அசாதாரண அமைதியுடனிருந்தது. அணில்களின் கீச்சிடுதல்கள் மட்டும். இருந்திருந்துவிட்டு எங்கோ ஒரு காகம். இரவெல்லாம் ஓடி, விடந்தும் விடாமல் ஒலிக்கிறவையான வீடியோ இரைச்சல்கள்கூட ஒழுங்கையின் ஒரு வீட்டிலிருந்தும் வரவில்லை. இரவு நல்ல மழை. ஆனால், இப்போது வானம் வெளித்திருந்தது.

“பான் வாங்கக் கடைக்குப் போகேல்லையே, ரகு?”, அம்மா நினைவு படுத்தினா.

“காசைத் தாங்கோ” எழுந்து நொண்டியபடியே போய், கொடியில் கிடந்த சட்டையை எடுத்தான்.

முச்சில்லு வண்டி சேற்றில் அசைய மறுத்தது. சில்லின் கைப்பிடியைப் பலங்கொண்ட மட்டும் அழுத்தினான். சங்கிலி அறுந்துவிடுமோ என்று பயமாக இருந்தது. இப்படியான வேளைகளிலெல்லாம் நேர்வதேபோல, அவனது இயலாமை பற்றிய அந்தக் கவலை இப்போதும்- புடைத்தெழுகிற இந்த வலதுகைத் தசைநார்கள் மாதிரிப் -பொங்கிறது.

“பொறு, வாறன்,” அம்மா விரைந்து வந்து வண்டியைத் தள்ளியதுடன் படலையையும் திறந்துவிட்டா. தெருவில் வண்டி இலகுவாக நகர்ந்தது.

பின்னாலிருந்து வந்த ஒரு சைக்கிள் வலு வேகமாக

அவனைத் தாண்டிச் சென்றது.

“குட் மோனிங், ரகு!”, பாலாவின் குரல். ரகு வாயைத் திறக்கமுன்னரே சைக்கிள் ஒழுங்கை வளைவில் திரும்பி மறைந்தது. என்னைற்ற தடவைகள் வந்து போகும் அந்த வலி இப்போதும் அவனை மூழ்கடிக்க, ஒரு நீண்ட பெருமூச்சவிட்டான். தன்னைப்போன்ற தூதிருஷ்டசாலியான ஒரு பிறவி இருக்கமுடியாது என்று பட்டது. எல்லோராலும் நடக்க, ஓட, சைக்கிளை மிதிக்க, காற்றுப்போல நினைத்த இடமெல்லாம் போய்வர முடிகிறது. மிருகங்கள், பறவைகள்கூட. அவனுக்கு மட்டும் ஏனிப்படி?

தன்னொத்த வயதுக்காரர்களைல்லாம் நினைவில் வந்தார்கள். எல்லோரும் ஏதோ முயற் சியும் முன் னேற்றமுமாய்த் தானிருக்கிறார்கள். குடும்பம், குழந்தைகள் என்றுகூட. முப்பது வயதாகியும் தான் மட்டும் எந்த நிலையான தொழிலோ வருமானமோ இன்றி... போதாக்குறைக்கு நாட்டு நிலைமை வேறு.

மயிலு கடை பூட்டியிருப்பது தொலைவிலிருந்தே தெரிந்தது. கைக்கடியாரத்தைப் பார்த்தான். “புது” நேரம் ஏழரையைத் தாண்டியாயிற்று. என்னதானிருந்தாலும் ஏழுக்கு முதலே கடையைத் திறக்கிறவர் மயிலு. என்னாகியிருக்கும் இன்றைக்கு? கடைக்கு முன்னால் வேப்பமரத்தின் கீழிருந்த கல்விற் குந்தியிருந்த சோமர் இப்போது கண்ணிற்பட்டார். ரகுவைக் கண்டதுமே,

“இவன் இன்னும் வரேல்லை. எனக்கு நேரம் போகுது” என்று உரக்க அலுத்துக்கொண்டார்.

“இன்டைக்கு ஏதோ வித்தியாசமாயிருக்கு,” என்றான் ரகு.

“அந்தா!” என்றார் சோமர், அதைக் காதில் விழுத்தாமலே.

“மயிலு வாறான்.”

எக்கச்சக்கமான வேகத்தில் வந்த மயிலு சட்டென்று பிரேக் பிடித்துக் குதித்தார்.

“உங்களுக்குத் தெரியாதோ?” என்றார் சண்டிக்கட்டை அவிழ்த்துவிட்டபடி. குரல் பயத்தில் ஊறியிருந்தது.

“என்ன?” என்றார்கள் இருவருமே.

“இன்டைக்கு ஊரடங்காம்.”

“ஆர் சொன்னது? ரேடியோ கீடியோ ஒண் டிலும் சொல்லேல்லையே?”

“இங்க மாத்திரந்தான்-இந்த சுற்றுவட்டாரம் இரண்டு மூண்டு ஊரிலை மட்டும்.”

“உனக்கு ஆர் சொன்னது?” சோமர் கேட்டார், குழம்பிப்போய்.

“அவங்கள்தான்!” என்றார் மயிலு. “விடிய ஒருக்கால் தோட்டத்தடிக்கப் போய் வருவமெண்டு போனால், அரசடி திரும்பின கையோட எங்கையெண்டிருந்ததெண்டு தெரியாமல் மூண்டு நாலு பேர் வந்து மறிச்சாங்கள். எனக்கு ஈரல் குலைநடுங்கிச்சிது. ‘இன்டைக்கு ஐஞ்சரையிலையிருந்து ஊரடங்கு, திரும்பிப் போ’ எண்டு கலைச்சுவிட்டாங்கள்.”

“ஆண்டவன்தான் கதி, “ என்றபடி சோமர் திரும்பி ஓடுவதுபோல நடந்தார்.

ரகுவுக்கு முதலே சேதி வீட்டுக்கு வந்திருந்தது. அம்மா படலையடியில் பார்த்திருந்தா, பயமும் பதற்றமுமாய். பதினெந்துக்கும் அறுபதுக்கும் இடைப்பட்ட எல்லாரும் அம்மன் கோவிலடிக்குப் போக வேணுமாம்.

“என்ன அநியாயத்துக்கோ?” அம்மா புலம்பினா. தூரத்தில் நாய்கள் குரைக்கும் ஓசை கேட்டது.

“உள்ளே வா, கெதியா”, அம்மா படலையைச் சாத்தினா.

யாரோ அழுதபடி கூப்பிட்டார்கள்.

ராணி அக்கா.

“இந்த வளர்ந்த பிள்ளையளை வச்சுக்கொண்டு என்ன செய்யப்போறும்? ஆரோ தலையாட்டி வருகுதாம்...”

“பயந்து என்ன செய்யிறது பிள்ளை? அவனைக் கேள்” அம்மா மேல்நோக்கி இரண்டு கைகளையும் விரித்தா. நாய்களின் குரைப்பு நெருங்கி வந்தது, நாலைந்து இடங்களிலிருந்து.

என்னவென்று தெரியாத, தவிர்க்கவே முடியாத அந்தப்

பயங்கரத்திற்காக அவர்கள் காத்திருந்தார்கள். வயிற்றுக்குள் ஏதோ செய்தது, நெஞ்சு இடிப்பது கேட்டது. ஒழுங்கையில் இப்போது சனங்கள் போகத் தொடங்கியிருந்தார்கள். மூரிவேலி வரிச்சுக்கூடாய் விரையும் கால்கள். விடாமல் வரிசையாய். இடைக்கிடை செல்கிற கனத்த காலணிகள், காக்கிக் காற்சட்டைகள்.

அப்பா அருகில் வந்தமர்ந்தார்.

“நானும் உன்னோட கோயிலடிக்கு வாறன்.”

“எதுக்கு? தேவையில்லை!” என்று சொன்னாலும் ஆறுதலாயிருந்தது.

“டக்கெண்டு ஒரு வாய் சாப்பிடு,” என்றார் அப்பா-

“வேண்டாம்.”

“ஒண்டும் சாப்பிட மனம் வராதுதான் இப்பு”, அப்பா சொன்னார்,

“எண்டாலும், உள்ளதிலை ஏதாவது கொஞ்சம் சாப்பிட்டு வா”

“தேவையில்லை” என்றான் ரகு.

“எத்தினை மணிக்கு விடுவாங்களோ!”

“விடுகிறதெண்டாலும்” என்று நினைத்ததை அவர் சொல்லவில்லை. கண்களை ஒரு நிமிடம் மூடிக்கொண்டார். அம்மா சாமியறையில் கும்பிட்டுக்கொண்டிருப்பது அவருக்குத் தெரியும்.

படாரென்று படலை திறந்தது. “யாரு, வீட்டில்?”, அந்நியக் குரலொன்றின் அதட்டல். ஐந்தாறுபேர் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

அம்மா பூசையறையிலிருந்து வெளியே வந்திருந்தா. கைகளிரண்டும் நடுங்குவது வடிவாகத் தெரிந்தது.

“எத்தனை வயச ஓங்களுக்கு?”

“அவவுக்கு அறுபத்தொண்டு, எனக்கு அறுபத்தஞ்சு”

“அப்ப, நீ வா!”, வந்தவன் ரகுவைக் காட்டினான்.

“நானும் வாறன்”, அப்பா முச்சில்லு வண்டியைப் பிடித்தார்.

அதேவேளை, வீட்டினுள்ளே இருந்து இன்னொரு குழுவாக படையாட்கள் வந்ததை ரகு கண்டான். பக்கவாட்டால் மேலுமொன்று! பின்வேலி வெட்டி நுழைந்திருக்கிறார்கள்.

“நீ வரமுடியாது”, முன்னால் நின்று கொண்டிருந்தவன், அப்பாவைத் தடுத்தான்.

“அவனைத் தனிய விடேலாது,” வண்டியைத் தொட்டபாடியே அப்பா படலைக்கு வெளியே வந்தார்.

சனங்கள் சாரிசாரியாகப் போனபடியிருந்தார்கள். ஆண்கள், பெண்கள், இளம் பையன்கள், இளம் பெண்கள், குழந்தைகளைத் தனியே வீட்டில் விட்டுவிட்டு வர இயலாத இளந்தாய்மார்....எல்லோரும் தெரிந்தவர்கள் அல்லது உறவினர்கள்.

சுரேநும், வெள்ளையும் கைகாட்டிவிட்டுப் போனார்கள். கணேச குடும்பத்தாருடனே போனான். தாய் தகப்பனுக்கு அறுபதாகவில்லைப் போலும். இருந்தாற் போல முன்வீட்டில் அமளி. யோகன் பெண்சாதி குழந்தைக்கேட்டது.

“இந்த இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் தகப்பன் அவர். அவரை ஏன் கூப்பிடுறியள்?” போன மாதம் தான் பிறந்த சிசு அவள் கையில் இருந்தது. மற்றது பின்னால்.

“நீ இருக்கலாம், ஆனால் அவன் வரணும்!” படையாள் மிரட்டினான்.

“கமலா, அழாதே! பின்னேரம் வந்திடுவன்.” ஆறுதல் சொன்ன படியே யோகன் வெளியே நடந்தான். “அம்மா, அவளைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ.” கமலாவின் குழந்தை அடங்க முன்னரே படையாட்களின் தலைவன் போன்ற ஒருவன் இவர்களிடம் வந்தான்.

“என் நிற்கிறது இங்க?” என்ற உறுமல்.

ரகுவை வெளியே அழைத்து வந்தவர்களில் ஒருவன் ஏதோ சொன்னான்.

“சண்டைக்கி போய்தானே காலு போனது?” அருகே

நெருங்கி எதிர்பாராத விதமாய் ரகுவின் சாரத்தை திடீரென முழங்கால்வரை இழுத்தான்.

போலியோவால் பாதிப்புற்றுச் சூம்பி வளைந்த கால்கள் தெரிந்தன.

“அவனை விடு, வேண்டாம்.” கொமாண்டர் குரைத்தபடி நகர்ந்தான். அவன் ஆட்கள் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

அப்பாவின் பெருமூச்சு பெரிதாய்க் கேட்டது. இன்னமும் எதிரே சனங்கள் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

இன்று வந்தது என்றுமில்லாத சுயவெறுப்பு என்று புரிந்தது ரகுவுக்கு.

(தனது ஆங்கில மூலக் கதையிலிருந்து ஆசிரியரே மீண்டுமாக்கியது)

- வெளிச்சம் 2005

விழிப்பு

அந்த அலுவலர் பத்திரங்களைச் சரி பார்ப்பதை இவர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். கொஞ்சம் பொறுப்புள்ள ஊழியர் என்றுதான் பட்டது. ஒப்புக்கெண்றில்லாமல் உண்மையாகவே வேலை செய்கிறார்.

அலுவலகம் அமைதியாகக் கிடந்தது. இன்னுமும் குடுமிடிக் கவில்லை. காலையின் புதுமை குறையவில்லை. பெரும்பாலான மேசைகள் வெறுமனேதானிருந்தன. மண்டபத்தின் அகலப்பாட்டுச் சுவரில் உயரே மாட்டியிருந்த மணிக்கூட்டில் ஒன்பத்திரயாகிக்கொண்டிருந்தது. அலுவலர்கள் பலருக்கு இது வலு வாய்ப்பு. வரும்போது பழைய நேரம், போகும்போது புது நேரம்! மெல்லிய முறையில் வந்தது.

பின்னாலிருந்து இவரின் தோளில் யாரோ தட்டினார்கள். திரும்பினார். ஏறிட்ட நெற்றியும், தடித்த கண்ணாடியுமாய் ஒரு கிழவர். முகம் இவர் முகத்தில் மலர்ந்து படர்ந்திருந்தது. ஒரு குறும்புச் சிரிப்பு வேறு. மரியாதையாக எழுந்தவரின் கைகளைக் கிழவர் பற்றிக்கொண்டார். கிழவரை அப்போதுதான் கவனித்த அலுவலரும் சட்டென எழுந்தார்.

“குட் மோணிங், ஸேர்.”

“குட் மோணிங்,” அலுவலருக்குச் சொன்ன கிழவர், இவரைப்

பார்த்து, “என்னடா, அப்பிடிப்பார்க்கிறாய்?” என்றார். குறும்பு முறுவல் இப்போது கெக்கட்டமாய் ஒலித்தது.

இவரின் திகைப்பை ஒரு கணம் ரசித்துவிட்டுக் கிழவர் கேட்டார்.

“நீ ரமணன் தானே?”

“ஓம்?...”

அந்தப் புருவம்? அதன் மேலிருந்த தழும்பு?....

“யோகனா?... மிஸ்டர். யோகேந்திரன்?”

“மிஸ்டராவது, மண்ணாங்கட்டியாவது! யோகன் தானடா! இவ்வளவு நேரமாச்சா உனக்கு?” யோகன் கைப்பிடியை இறுக்கியபடி இன்னும் சிரிக்கலானார்,

“அவ்வளவு கிழன்டிப் போன்னா, நான்?”

உன்மைதான்! அடையாளமே தெரியாமல்!

“இல்லையில்லை,” என்றார் ரமணன் அவசரமாக, “ஆளைஆள் கண்டு கால் நூற்றாண்டாகுதே!” யோகனின் பகிடித் தொனியைத் தானும் பிடிக்க முயன்றார். ஆனால் உன்மையாகவே சந்தோஷமாகத்தானிருந்தது.

கால் நூற்றாண்டு! என்பதாம் ஆண்டு கொழும்பிலிருந்து ஊரோடு வந்தபின் யோகனைக் காணவேயில்லை. இத்தனை வருடங் கழித்துச் சந்திக்க ஒரு வாய்ப்பைக் காலம் அருளிய வியப்பா, குலைந்து கலைந்து உலகெல்லாம் சிதறிப்போன உற்றாரிடையே ஒன்று இன்னும் இங்கு மீந்திருக்கிற மகிழ்வா?

“இவரைத் தெரியுமா, ரவி?” இன்னமும் எழுந்தபடியே நின்ற அலுவலரைக் கேட்டார் யோகன்.

“அவருக்கெப்படி என்னைத் தெரியும்?”

“பிறகு சொல்றன்,” அலுவலருக்கு சொன்ன யோகன் நண்பரின் கையை இழுத்தார்.

“வா, என்னுடைய அறைக்குப் போகலாம்.”

“உன்னைப் போல இருந்துதே எண்டுதான் எழும்பிப் பார்க்க வந்தன்,” என்றார் அறைக்குள் போனதும்.

“இரடா,” என் றபடி ரமணனுக் குக் கதிரையை இழுத்துவிட்டவர் மின் விசிறியின் விசையைத் திருக்ப் போனார். ரமணன் இருக்கவில்லை: யோகனா. இது? இருக்கவேண்டிய இடத்திலிருந்து தசையெல்லாம் இருக்கக் கூடாத இடங்களுக்கு மாறி... பின் மண்டை முழுவதும் வழுக்கை...

திரும்பிய யோகன், “என்னடா?” என் றபடி சிரிக்கத் தொடங்கினார். ரமணனுக்கும் சிரிப்பு வந்தது. ஆனை ஆன் பார்த்தபடி சிரிக்கலானார்கள்...

“இரு, இரு...” என்றார் யோகன், “ஆராவது பாத்தா இரண்டு கிழவங்களுக்கும் என்ன நடந்தது எண்டு யோசிக்கப் போறாங்கள்!

சுருக்கென்றது. இரண்டு நிமிடங்களுக்கு முன் யோகனை அடையாளங் கண்டுவிட்ட போதே சுருக்கிட்ட உறுத்தல்தான்: இப்போது இன்னும் சந்று அழுத்தமாக.

“ஓ, ஓ! ஸொறி” என் று உரத்துச் சொன்னார் யோகன், “உன்னையும் கிழவனாக்கிப் போட்டன்! ஸொறி,” உன்மையாகவே வருத்தம் தொனித்தது.

“மெய்யாகத் தான் சொல்றன் மச்சான், நீ அண்டைக்கு இருந்த மாதிரியேதான் இருக்கிறாய்! பெரிசா ஒரு வித் தியாசமுமில்லை!” வியப்பும் பாராட்டும் குரலில் கோடிட்டிருந்தன.

“போடா!” என்றார் ரமணன் வெட்கத்துடன்.

“இரண்டு பேரும் கிளாஸ்மேற்ஸ் தானே!” சொல்லி முடித்ததும் மீண்டும் சிரிப்பு வந்தது.

சிரித்து முடித்ததும் “உடம்பிலே என்னடா இருக்கு? மனந்தானே எல்லாம்?” என்றார், ரமணன்.

“காலம் தன்ற கடமையைச் செய்யது மச்சான்!” யோகன் மேசையிலிருந்த மணியை மெல்லத் தட்டினார்.

“இரண்டு ரீ வாங்கியாரும்” வந்த உதவியாளரிடம் பணத்தை நீட்டியபடி ரமணனைப் பார்த்தார் கேள்விக் குறியோடு

“சீனி போடலாம்,” என்றார் ரமணன் மெல்ல.

“ஓண்டு சீனியில்லாம்,” யோகன் நினைவுபடுத்தினார்.

“எதுக்கு இப்ப?” என்றார் ரமணன்.

“நாங்கள் போயிருக்கலாம் கன்னுக்கு,” சற்றுப்பொறுத்து இதைச் சொல்லும்போது சொல்லலாமா என்ற கேள்வியும் எழுந்துவிட்டிருந்தது. இருபத்தைந்து வருடம் யோகனின் உடம்பை மட்டும்தான் மாற்றியிருக்குமா?

“நீ மாறவேயில் வையடா” யோகன் மீண்டும் சிரிக்கலானார், “போக்கும் அதே போக்குத்தான்!”

ஆற்தலாயிருந்தது ரமணனுக்கு. யோகனின் மாற்றம் உடலில் மட்டும்தான் என்று பட்டது.

“சொல்லு!” யோகன் தன் கதிரையில் வடிவாகச் சரிந்து உட்கார்ந்தபடி கொண்டு கண்ணாடியைக் கழற்றி விட்டு முகத்தைத் துடைக்கலானார்.

“எதைச் சொல்லுறது?” ரமணனுக்கு உண்மையிலேயே திகைப்பாய்த்தானிருந்தது. எங்கே தொடங்குவது? எதை விடுவது?

யோகனின் கண்கள் சுருங்கித் தெரிந்தன. கண்களின் கீழ் கருமை படர்ந்திருந்தது. மோவாயில் செதுக்கிய கோடுகள். புருவமயிர்கள் கூட ஓரிரண்டு நறைத்திருந்தன. என்னதான் அழுத்தி இழுத்தாலும் குலைந்து நெற்றியை மறைக்கிற அந்த நெளிகளைல்லாம் என்னவாயின? இருபத்தைந்து வருடம் இலேசல்லத்தான்.....

அப்படிப்பார்ப்பது சரியில்லை என்பது பட்டதுமே,

“எப்ப வந்தனி ஊரோட்?” என்றார் ரமணன்.

“இந்த ஜனவரிக்குத்தான். இன்னும் ஒரு வருஷம் இருக்கலாம். இப்படியே ரிட்டயர் பண்ணிப்போட்டு இனி ஊரோடயே இருக்கிற தீர்மானம்.” கண்ணாடியை மாட்டிக்கொண்டு பிறகு

யോകൻ കേട്ടാർ,

“നീ എൻപതാമ് ആൺടു വന്തതിലിരുന്തു ഇങ്ക താനാ?”

“ഇങ്കൈയേ താൻ!”

“സണ്ടൈ എല്ലാത്തുക്കുമ്?”

“എല്ലാത്തുക്കുമ്?”

“അലുക്കേല്ലൈയാ മച്ചാൻ?”

“ഈതു വരൈയില ഇല്ലൈ!”

തേനീർ വന്തതു.

“ഈണി അഴിക്കഴി ചന്തിക്കലാമ്.”

ഉതവിധാൻ തന്ത്രിരുന്ത കോപ്പൈയെ രമണണിടമ் നീട്ടിയപഴി ചൊന്നനാർ യോകൻ. തട്ടിലിരുന്ത കോപ്പൈ മെല്ലത് തടതടത്തു.

“പൊമുതു എപ്പിഡിപ് പോകുതു?”

യോകൻ കേട്ടാർ.

“പോറ്റേ തെരിയാമല് പോകുതു!”

“പെരിയ വാത്തിയാർ എൻടു കേൾവി!”

“കിട്ടത്തട്ട അപ്പഴിത്താൻ!”

ചിരിത്താർകൾ.

മോട്ടാർ ചൈക്കിൾ വരെ വന്തു വழിയഞ്ഞപ്പിനാർ യോകൻ. ഭൗലമന്ത്രയ്ക്കു മാറ്റുമുഖ്യമായ പോതു കേട്ടാർ.

“ദേയ കേട്കിന്തെന്ടു പിழുയാ നിണ്ണയാൽ ‘ടൈ’ എതാവു അഴിക്കിന്തിയാ?”

ചിരിപ്പു മാറ്റുമലേ കിക്കരൈ ഉത്തേത്താർ രമണൻ.

* * *

വീട് ടിന്റ കു വന്തു കുണിത്ത് തു ഉടൈമാന്റ റിയതുമുണ്ടായിൽക്കണ്ണാഴിയിൻ മുൻ പോധ നിന്റോർ.

இருபத்தைந்து, யோகன், என்ற சொற்களிரண்டும் மாறிமாறி மனதில் புரண்டன. கண்ணாடிக்குள் உற்று உற்றுப் பார்க்கலானார், ஒவ்வொன்றாக.

நீண்ட தூக்கத்திலிருந்து இருந்தாற் போல இப்போதுதான் விழித்துக் கொண்டது போல இருந்தது.

- நமது ஈழநாடு 2005

பிண்ணல்

அருமை, அரசடிச் சந்திக்கு வந்ததுமே நேரத்தைப் பார்த்தார். ஏழேகால். நேரேபோய், அரச மரத்தோடு இருந்த வைரவரடியில் இரண்டு நிமிடம் கண்மூடி நின்றார். பிறகு, இடமும் வலமும் வடிவாகப் பார்த்துவிட்டு தெருவைக் கடந்துபோய் பூவரசடியில் நின்றுகொண்டார்.

பஸ் சத்தங்கேட்டது. நேரத்துக்கு வருகிறது இன்றைக்கு. வலக்கையிலிருந்த பையை இடக்கைக்கு மாற்றிக்கொண்டு அருமை தயாரானார்.

ரிக்கெற்றை வாங்கிக்கொண்டு எங்கே இடமிருக்கிறது என்று பார்த்த போது, சந்திரனின் சிரித்தமுகம் பளிச்சென்று கண்ணில் பட்டது.

“இப்படி வாங்கோ”, தன் பக்கத்தில் வெறுமையாய்க் கிடந்த இடத்தைக் காட்டினான் அவன். அருமை உட்கார்ந்ததும் “இன்றைக்கு எனக்கு கிளினிக்”, என்றான் சந்திரன். அவர் அலுவலகத்திற்குப் போகிறாரென்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

அடுத்த நிறுத்தத்திலேயே பஸ் நிரம்பிவிட்டது. அவர்களை ஆறுதலாகப் பேசவும் விடாமல் தலைக்கு மேல் வளைந்த சனம். அருமை, தன்னுடைய நிறுத்தம் வந்து இறங்கும்போது கூட கஷ்டப்பட்டுத்தான் இறங்க வேண்டியிருந்தது. இறங்கியதும் சட்டையைத் தட்டியபடி, ”வாறன்”, என்றார் அண்ணாந்து.

யன்னலூடாகத் தலையசைத்தான் சந்திரன். விறுவிழென்று நடந்தார் அருமை.

சந்திரன் அடுத்த நிறுத்தத்தில் இறங்கவிருந்தான். அது தான் கடைசி நிறுத்தம்: பஸ் நிலையம். தெருவில் போக்குவரத்து நெரிசல் தொடங்கிவிட்டிருந்தது. பள்ளிப் பிள்ளைகளின் சைக்கிள்களும், மண்ணெண்ணெய்ப் புகை கக்கும் வாகனங்களுமாய்... பஸ் விடாமல் ஹோன் அடித்தபாடிதான் போய் நிலையத்தில் வட்டமடித்து நின்றது. எல்லாரும் இறங்குமட்டும் காத்திருந்தான் சந்திரன். எட்டு மணி. எட்டே காலுக்குப் போனாலும் போதும், மச்சான்காரன் இடம் பிடித்து வைத்திருப்பான்.

இறங்கி நடந்தபோது, எதிர் வெய்யில் கண்களில் அடித்தது. பட்டணம் மூச்சுப் பிடித்து இயங்கத் தொடங்கியிருந்தது. நடைபாதையில் பரப்பியிருந்த கடையொன்றுக்கு விலகியபோது, எதிரே வந்த நடுத்தரவயதுப் பெண்ணொருவர், எட்டி, “எட, தம்பி,” என்றபடி அவன் கையைப் பற்றினார்

“அக் கா!”, அப்போதுதான் கவனித்தான் சந்திரன், “துலைக்கோ, இந்த நேரம்?”

“உதிலை பாங்குக்கு. அத்தான் பின்னாலை வாறார்”.

“எனக்கு இண்டைக்கு கிளினிக்”, சிரித்தபாடி நகர்ந்தான், “வரட்டே? நேரமாகுது”.

‘எட! திரும் பிப்போகேக்கை அவனை வீட்டுக்கு வரச்சொல்லியிருக்கலாம்’ என்று நினைத்தபடி நடந்தா அக்கா. ‘பரவாயில்லை, எங்கட பாங்க அலுவல் எத்தினைக்கு முடியுமோ’ என்றோரு சமாதானமும். எதிரே பேப்பர்க் கடையாடியில் நின்றவரைப் பார்த்ததும் அதிசயமாக இருந்தது.

“என்னெண்டு என்னை முந்திக்கொண்டு வந்தநீங்கள்?”

“நான் சைக்கிளைல்லோ”, சிரித்தவர்,

“நடவும்: பின்னாலை வந்திடுறன்”, என்று விலகி நின்றார்.

பேப்பர் கடையிலிருந்து வெளியே வந்த ஒருவர் அத்தானிடம் வந்தார்.

“நடா, குறை நினையாதை: எனக்கு இப்ப ஒன்பதுக்கு வகுப்பு ஒண்டிருக்கு,” என்றார் வருத்தம் தெரிவிப்பதுபோல.

“ரைட், பிறகு சந்திப்பம்”, நடா விடை கொடுக்கவும் மாஸ்ரர் தன் பேப்பரை அவசரமாக மடித்துப் பையில் வைத்தபடி போய்ச் சற்றுத் தள்ளிநின்ற சைக்கிளை எடுத்தார்.

மாஸ்ரர் பாடசாலை வாசலருகில் வந்து இறங்கவும், எட்டே முக்கால் வழிபாட்டு மணி அடிக்கவும் சரியாயிருந்தது…

இரண்டே முக்காலுக்கு மீண்டும் மாஸ்ரர் வெளியே வந்தபோது, வெய்யில் கண்ணை மின்னியது. காற்றேயில்லாத காங்கை.

இந்த வெய்யிலில், இந்தப்பள்ளி நெரிசல் களில் வீடுபோய்ச்சேர மூன்றேகாலாகிவிடும். அதன் பிறகென்ன மத்தியானச் சாப்பாடு என்று அலுத்தபடி சைக்கிளை மிதித்தார்.

வீடு போய்ச் சேர்ந்து, மேல் கழுவி, சாப்பிட்டு விட்டு, ‘முருகா’ என்று பேப்பருங் கையுமாய் நாற்காலியில் சாய்ந்தபோது நாலுமணி.

“தம்பி இன்னும் ரியூஷனுக்கு வெளிக்கிடேல்லையோ?” மனைவியைக் கேட்டபடி பேப்பரைப் பிரித்தார்.

“தீபன்!”, தாய் உள்ளே போனா. அதற்காகவே காத்திருந்தவன்போல வெளியே வந்து,

“போட்டு வாறன்,” என்று சைக்கிளை எடுத்தான் தீபன்.

படலையைச் சாத்திக் கொழுவிவிட்டுத் தாவியவன், சட்டென்று குதித்து, பின் சில்லை அழுத்திப் பார்த்தான். சளிந்தது. சரிதான்! நாலைரைக்கு வகுப்பு. சைக்கிள் கடை வரை தள்ளத்தான் வேணும் ஒட்டமும் நடையுமாய் உருட்டினான்.

“இரண்டு ஓட்டு”, என்றார் சிறீயண்ணை, ரியூப்பைத் தண்ணீர் வாளியால் எடுத்தபடி.

“என்னவோ, கெதிப்பண்ணித் தாங்கோ அண்ணை, தயவு செய்து.”

கணக்குகளின் நினைவாகவே இருந்தது தீபனுக்கு.

நேரத்துக்கு வந்துவிடுவர், விக்ஸ்.

ஆனால், குளிப்பு, சாப்பாடெல்லாம் அவதி அவதியாய் அரைகுறையில் முடித் தும் அன்றைக்கு நேரத் திற்கு வரமுடியாமலாகிவிட்டது. விக்சக்கு! இத்தனைக்கும் அன்று வேலைக்கும் போகவில்லை. வீட்டில் வயறிங் கொஞ்சம் சரி பார்த்து திருத்துவிக்கவேண்டியிருந்தது.

“நீங்கள் காலமை போய் சாமான்களை வாங்கி வையுங்கோ, நான் பத் துப் பத் தரைக்குள் என் வந்திருவன்”, என்று சொல்லியிருந்தான் பாலா.

என்றாலும், பாலா வரவே பன்னிரண்டாகிவிட்டது. அதன் பிறகு தொடங்கி, வேலையெல்லாம் முடிய முண்டேகால்! அன்று முழுக்க யாரையோ ஏசிக்கொண்டேயிருந்தான் பாலா.

ஏதோ அலுவலாய் ஏதோ கந்தோருக்குப் போனானாம். அங்கிருந்த கிளாக்கர் மினக்கெடுத்தி விட்டாராம்!

“அரை மணித்தியாலத்திலை செய்யிற வேலை, ஸேர். அந்தாள் ஏதோ சட்டங்கள் பேசி முண்டு மணித்தியாலம் சுணங்கிவிட்டுது! நல்ல பேர் வைச்சாங்கள், எருமை எண்டு....”

“எருமையோ?”

“அருமையாம்! அருமை....”

- 2004

கோபம்

இந்த மனிதருக்கு அவ்வளவு கோபம் வந்திருக்கும் என எவரும் எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டார்கள். அதுவும் மனித வாழ்வில் நிதானம் வந்து சேர்ந்திருக்கக் கூடிய இந்த வயதில்! அவருக்கே கூட வியப்பாக இருந்தது. இளம் வயதில், ஏன், சில ஆண்டுகளுக்கு முன் ஜம்பதை எட்டும் வரையில் கூட, முன்கோபமும் முரட்டுத்தனமுமாக இருந்தவர் தான். சிறுமை கண்டு பொங்குகிற கோபம், பிறர் ஈனநிலை கண்டு துள்ளுகிற கோபம். பிறகு எப்படியோவெல்லாம் தன்னைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்க முயன்று, அதில் ஒளரவு வெற்றியும் கண்டிருந்தார். அதனால்-இப்படி மாற முடிந்ததேயென்று -சற்றுப் பெருமையும். நல்லது, கெட்டது இரண்டும் கலந்ததுதான் உலகு என்று தன்னைத்தானே சமாதானப்படுத்திக் கொள்கிற தந்திரம். கூடுமானவரை ஒதுங்கி, தான், தன் வேலை, தன் குடும்பம், என்ற வட்டத்துள் மட்டுப்படுத்திக்கொண்டு முடிந்தளவு மௌனமும் அமைதியுமாயிருந்ததில் ஆறுதல் நிறைய வந்ததுதான். அலுவலகத்தில்கூட, தானும் தன் வேலையுமாய் இருக்கிறவர் என்றுதான் அடையாளமாயிற்று. அவருடைய முந்திய சகாக்கள் மட்டும், இப்படி ஒரு மாற்றமா என வியந்தாலும், ஒருவிதத்தில் நல்லதுதான் என்று சொல்லியிருந்தார்கள். ஆனால், இந்த ஒதுங்கல் ஓராண்டுக்கு முன்பிருந்து ஓரளவுக்குத் தளர்ந்தது. சரியாகச் சொன்னால், ஒன்றறை ஆண்டு.

கலாவின் வருகைக்குப் பிறகு.

அலுவலகத்தில் ஒரு பிற்பகல், அவர் அறை வாசலில் வந்து நின்று ‘எக்ஸ்கியூஸ் மி, சேர், உள்ளே வரலாமா?’ என்று அவள் கேட்ட அன்று வரை.

* * *

வசந்தனை நேக்கி உறுமியபடி கையை ஓங்கிக் கொண்டு போனதையிட்டு அவருக்கு வருத்தம் ஒன்றுங் கிடையாது. ஆனால், அன்று மாலை குளியலறைக் கதவைத் தாழிட்டபின்னர் குழுறி வந்தது, அழுகை. குழாய் நீரின் குளிர்ச்சியையும் மீறிக் கண்ணத்தில் சுட்ட கண்ணீர். இப்படியுமா? அந்த வசந்தனை அப்படி நினைக்கத் தூண்டியது எது? தெரிந்தோ, தெரியாமலோ அந்த அப்பாவிப் பெண்ணின் வேதனைக்குத் தானும் காரணமாகி விட்டேனோ? அந்த ராஸ்கல் சொன்னது காதில் விழாது போயிருந்தால் அப்படி எல்லோரும் கவனிக்கிற மாதிரி ஆகி விட்டிராதே! என்னதான் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்தாலும் இயல்பு தன்னை அறியாமலே வெளிக்காட்டியிருக்கிறது! எவ்வளவு முட்டாள் நான், இத்தனை வயதாகியும் என்னை அடக்கத்தெரியவில்லையே!

குளியல் நீண்டது...

என்றாலும் ஓரேயொரு சின்ன ஆறுதல், அந்த இடத்தில், அந்த வேளையில் கலா இல்லாமல் போனது! என்றாலும், நடந்தது அவள் காதுக்கு எட்டியிருக்குமா? எட்டியிருந்தால், என்ன, ஏது, என்று புரிந்திருக்குமா? புரிந்திருந்தால், எவ்வளவு வெந்து போயிருப்பாள்? இனி அவர் முகத்தை – அல்லது, அலுவலகத்தில் எவர் முகத்தையென்றாலும் - பார்க்கும் போது எப்படியிருக்கும்?

நல்லகாலம், விடைபெறவேண்டிய வேளையில்தான் இது நடந்தது என்பதால் விரைவிலேயே புறப்பட்டாயிற்று. அவளைத் தேடிச் சொல்லிவிட்டு வரவும் மனமிருக்கவில்லை. இவரின் அந்த விஸ்பருபத்தைப் பார்த்து மிரண்டு திடுக்கிட்டு விறைத்து நின்ற வசந்தன் பிறகு எப்படிப் போனான்? உண்மையில் அவர் ஒரு அறை விட்டிருந்தாரானால், தாங்கியிருக்க முடியாத நோஞ்சான்! உடம்பில் மட்டுமல்ல, மனதிலும் கூடத்தான் என்பதை இன்று காட்டி விட்டான்.

* * *

‘எக்ஸ்க்யூ மி’, என்று அன்றைக்கு வந்தவளின் பின்னால், ஒரு கதை இருந்தது, பெரிய கதை. எவரையும் விட்டு விலகி நடக்கிற இந்த மனிதரிடம் ஏதோ ஒரு நிழலைக் கண்டவளாய், நாளைடவில் தன் சோகமெல்லாம் சொன்னாள். முகில் மறைத்த நிலவாய்த் தெரிகிற தோற்றுத்தின் காரணம் புரிந்தது. வன்னிப் போரில் அகப்பட்டு, ஏதிலிகளாய் இடம் பெயர நேர்ந்த வேளையில், எங்கிருந்தோ வந்த எறிகணை, கண்முன்னே கணவனைக் காவு கொண்ட கொடுமை! விரிகின்ற வேளையிலே வாடிய வாழ்வு! இடுப்பில் ஒன்றும், கையில் ஒன்றுமான பிஞ்சகளுக்காக –அவன் விட்டுச் சென்ற அவன் தொடர்ச்சிகளுக்காக- சோகம் சுமந்தேனும் தன் உயிரைத் தொடர நேரிட்டது. அக்கறையும் அன்பும் காட்ட அன்னன் தம்பியும், அக்கா, தங்கையும் கூடவே இருந்தார்கள் அரணாய். என்றாலும் இட்டு நிரப்ப இயலாத அந்த வெற்றிடமும் அதனால் வந்த வேதனையும் காலங்காலமாய்க் கணக்கும்...

மூன்று மகன்களுக்குத் தந்தையாகியும், ஆசைக்கொரு பெண்ணில்லை என்ற குறையோடிருந்தவர், இவள் அந்தக் குறையை இட்டு நிரப்புவதை உணரலானார். “அப்பா” என்றே அழை,’ என்று சொல்லப் பல வேளைகளில் நினைத்தும், அந்த ‘நாடகத்தனமெல்லாம் எதற்கு’ என்று விட்டாயிற்று.

என்றாலும், இப்போதுதான் பேசத்தொடங்கியிருந்த அவளின் சின்னவன், ஒருத்தவை கோவிலிற் கண்ட போது, அவர்கள் காட்டிய ‘தாத்தா’வை நன்றாக நினைவில் வைத்திருக்கிறான்! அதன் பின்னும் ஓரிரு சந்தர்ப்பங்களில்கூட அந்த உறவு முறையை மறக்காத அந்தச் சுட்டிக் குழந்தை, இன்றைக்கும் இந்த அலுவலக விருந்திற்குத் தாயோடு வந்திருந்தான். ஆசையோடு ஆள் மாற்றி ஆளாய் அள்ளிச் சுமந்த ஆண்டிமார்களில் யாரோ ஒருத்தியுடன் இருந்தபோது, அவரைக் கண்டதுமே முகம் மலர, உரத்து, ‘தாத்தா!’ என்றான்.

அருகே நின்றிருந்த வசந்தன், “இந்தப் பிள்ளைக்குச் சிங்களமும் தெரியுமடா!” என்றான், கிண்டலாய்.

அப்போதுதான் அது நிகழ்ந்தது.

(குறிப்பு: சிங்களத்தில், ‘தாத்தா’ என்றால், ‘அப்பா’ என்று பொருள்.)

- காலம் 2014

மீள்தல்

வெய்யில் அனலாக இருந்தது. பங்குனி தோற்கும். முகத்தில் அடிக்கும் காற்றில் காங்கை. இந்த இடத்தில் இப்போது ஒரு கிழமையாகத் தெருவைச் செப்பங் செய்கிறார்கள். தார் உருக்கும் நெருப்பின் புகையும் ஊற்றிய தாரின்மேற் பரவிய மண்ணின் புழுதியுமாய் இந்த வெயிலுடன் சேர்ந்து கால் கிளோமீற்றர் தூரத்துக்கு வதக்கி எடுக்கின்றன.

“நல்லங்காடு” முன் நிறுத்தி, முக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு போய் அன்றைய பேப்பரை வாங்கிக்கொண்டு வந்தார். தலைக்கவசத்தை மாட்டிக்கொண்டு ஏறினார். எஞ்சினை இயக்கி கியரைப் போட்டதுதான் தாமதம். இரண்டடிகூட உன்னியிராது. கறகற வென்று பெரிதாய்ச் சத்தம். திடுக்கிட்டதா, அனிச்சையாய் கையும் காலும் இயந்திரத்தை நிறுத்தியமையா, எது முதலில் நடந்தது என்று தெரியவில்லை. “என்ன சங்கடம், ஒரு நாளுமில்லாமல்?” என்று முனகிக் கொண்டே மீண்டும் இறங்கினார்.

இல்லை, சில்லுக்குள் ஒன்றும் சிக்கிக் கொண்டு இருக்கவில்லை. கடைவாசலை விலக்கி சற்றுத் தள்ளி நின்ற காட்டுப்புவரச நிழலில் விட்டுவிட்டுப் பார்க்கலாம்....

மோட்டார் சைக்கிள் உருள மறுத்தது.

“என்ன சேர் பிரச்சினை?”, கடைப்பையன் வெளியே வந்தான்.

“செயின் அறுந்துபோய்ச்சுப்போல கிடக்கு,” என்றபடி, நடுஸ்ராண்டில் விட்டார். கியர், நியூட்ரலில்தான் நின்றது.

மஹாம்....

சைக்கிளின் அருகோடு குந்தி, சில்லை முன்பின்னால் மெல்ல அசைக்கக்...

அறுந்தது மட்டுமல்ல, சிக்கிக்கொண்டும் விட்டிருக்கிறது.

தாண்டிப்போன ஒவ்வொரு வாகனமும் சுழற்றிய புழுதியிலும் முக்குளிக்கவேண்டியிருந்தது.

முன்று நிமிடத்துள் அந்த சில்லால் சுழல இயலுமாய் ஆனது.

இனி? செயின் கவரைக் கழற்றும் சாவி பையிலில்லை. என்ன செய்யலாம்? நேரத்தைப்பார்த்தார்.

பன்னிரண்டரையாகிக்கொண்டிருந்தது. இரண்டு மணிக்கு வகுப்பு. குளித்துச் சாப்பிட்டு விட்டு வரலாம் என்று வீட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தார்.

இரண்டு கிலோமீற்றர் சுற்றுவட்டாரத்தில் திருத்தம் இடங்கள் ஏதும் இல்லை. ரவியின் ரயர்க் கடை நினைவு வந்தது. அவனிடம் சாவிகள் இருக்கும். வந்த பாதையால் திரும்பிக் கொஞ்சத்தாரம் போகவேண்டும். அதுவும், இந்தத்தார் ஊற்றுகிற பிரதேசத்தில் தான்...வேறு வழியில்லை.

கண்டதுமே கைவேலையை விட்டு விட்டு எழுந்து வந்தான் ரவி.

“என்னைய்யா, இப்பதானே இதால் போனைங்கள்?”

கடகடவென்று செயின் கவரைக் கழற்றலானான்.

இந்த முப்பதுவருட ஓட்டத்தில் இப்படிச் செயின் பிரச்சினை தருவது இது இரண்டாவது தடவை. இதற்கு முதல், யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரேசனாடியில் ஒருதரம், எப்போதோ....

“லொக் கழன் று போச் சு ஜயா.... வளம் மாத்திப்போட்டிருக்கு....”

“மாத்தியா?” பைக் எப்போதும் சரியாக இருக்கவேண்டும் அவருக்கு. ஆளோடு ஒரு பகுதியாகவே ஆகிவிட்டிருந்தது அது. எந்த இடத்திலும் எந்தப் பிரச்சினையும் தராதமாதிரி- வருடம் ஒரு சேவிஸ் தப்பாது. இடையில் ஏதாவது ஒரு சிறு ஆணி தளர்ந்தாலும் இறுக்கவிட்டுத்தான் மறுவேலை! சே....!

“ஒரு குண்டைக் கழற்றிவிட்டுப் பூட்டும். பத்து நிமிட வேலை, பரவாயில்லை.

நேரத்துக்கு போய்விடலாம்.

காலில் சுற்றிய சாக்கும், தலையில் தொப்பியுமாய்- இந்தத் தார் ஊற்றுகிற தொழிலாளிகளுக்கு என்ன சம்பளம் கொடுத்தாலும் தகுமென்று பட்டது. தன் சட்டையைக் குனிந்து பார்த்தார். அங்கு மிங்குமாய்க் கரித்துகள்கள்...

ஏறி உட்கார்ந்து ஸ்ராட்டை உதைத்தபோது அந்த மெல்லிய வித்தியாசத்தைக் காலுணர்ந்தது.

ஓன்று, இரண்டு, மூன்று ....

என்னவாயிருக்கும்?

“பிளக்கைப் பார்க்கட்டா ஜீயா?” என்றான் ரவி.

“பாரும்”

பிளக் சரியாகத்தானிருந்தது. பனிச்சென்று பூத்துப்போய், ஒரு கரிப்பொட்டோ, என்னெய்த்துளியோ இல்லாமல்.

“கரண்ட் வருகுதோ, பாரும்....”

அடப்ரரைக் கழற்றி சைக்கிள் உடலோடு பிடித்தான். உதைத்தார்.

“இல்லை”, ரவி அண்ணாந்து பார்த்தான்.

“செயின் கவரை இன்னொருக்காக் கழட்டும்”

கையில் சாவித்தட்டும் முகத்தில் கேள்விக்குறியுமாய் மீண்டும் குந்தினான் ரவி.

சரிதான்! சின்னி விரலளவில் ஒரு இஞ்சி நீட்டிக்கொண்டிருந்த

பல்ஸரில் வெடிப்பு வடிவாகவே தெரிந்தது! இதை நான் ஏன் முதலில் பார்க்க யோசிக்கவில்லை என்ற எண்ணம் வந்தபோதே, இந்த மொடலுக்கு இந்தப் பல்ஸரைப் பொருத்த வேறு இடமில்லாமல் செயின் சுற்றும் பாதையில் பொருத்திய ஜப்பான்காரனில் ஆத்திரம் வந்தது.

“என்ன செய்யலாம், ஐயா?”

வலு வேகமாகப் போன ஒரு மினிபஸ் புழுதியைச் சுழற்றி, அதில் மறைந்தது.

“தயாவைத்தான் கூப்பிடவேணும்” என்றபோதே, அவன் வந்தாலும் மாற்றுவதற்கு புதிது கிடைக்குமோ, அல்லது வைன்ட் செய்துதான் போடவேண்டியிருக்குமோ என்ற ஐயமும் வந்தது. எப்படியோ, இன்றைக்குச் சாப்பிட்டு விட்டல்ல, சாப்பிடாமலேகூட வகுப்புக்குப் போகமுடியாது என்பது உறைத்தது. ஒன்றைத் தொட்டு ஒன்றாக இன்றைக்கு இரண்டாவது இது...

“..போன் பண்ணீட்டு வாறன்” என்றவர், இருபுறமும் வடிவாகப் பார்த்தபடி தெருவைக் கடந்தார்.—முகங்கமுத்தெல்லாம், புகையும், புழுதியுமாய் ஒட்டுகிறமாதிரி இருந்தது.

நல்ல வேளையாகக் கல்லூரி அலுவலகத்தில் இந்த நேரத்திலும் யாரோ இருந்தார்கள்.

“....நாளைக்குக் கட்டாயம் வருவேன்.”

தயா, தன் செல்போனை அணைத்துவிட்டிருந்தான் போலும். எடுக்கவே முடியாதிருந்தது. திரும்ப ரவியிடம் வந்தார்.

“சைக்கிள் நிக்கட்டும்-நான் போய் தயாவைக் கூட்டியாறன்?”

“தயா இப்ப எங்காவது போயிருந்தால் நேரம் மட்டுமல்ல, ஒட்டோக் காசும் வீண்!” என்ற எண்ணம் போகும்போது வந்தது. நல்லவேளை, தயா கராஜில்தான் நின்றான்.

“நீங்கள் நில்லுங்கோ, நாங்கள் போய் எடுத்துவாறும்” உதவிக்கு ஒரு ஆளோடு தன் பைக்கில் வெளிக்கிட்டவனிடம் சாவியையும் ஒட்டோ வாடகையையும் கொடுத்துவிட்டு கராஜ் தாழ்வாரத்தோடு வெய்யில் படாமல் போய் நின்றார்.

“எப்படியும் தயா போய்வர அரை மணித்தியாலம் ஆகும்.” கைக் குட்டையை எடுத்து முகம், கழுத்து எல்லாம் அழுத்தித்துடைத்தார். இந்த இடத்தில் தெருவுக்குத் தார் ஊற்றவில்லை என்றாலும், அருகில் “அரைக்கும் ஆலை” அறிவிப்புப் பலகை தெரிந்த இடத்திலிருந்து இரைச்சலும், மிளகாய் நெடியும் விடாமல் வந்துகொண்டிருந்தன... இப்போது இலேசாகப் பசிக்கிற மாதிரி இருந்தது... அருகில் தேத்தண்ணிக் கடைகூட எதுவுமில்லை.

“மாத்தத்தான் சேர் வேணும்,” சொல்லிக்கொண்டே வந்து நிறுத்தினான் தயா.

“வாறியளா ரவணுக்கை பார்த்துவிட்டு வருவம்?”

“வேறு என்ன வேலை?,” அவனுடைய பைக்கிலேயே புறப்பட்டார்கள்.

“புதுச் கிடைச்சா நல்லதாப்போம்... இந்த மொடல் ஜமிச்சம்,” போகும்போது சொல்லிக்கொண்டே வந்தான். வைண்ட பண்ணிப்போட நாளையாகுமோ, நாளைநின்று ஆகுமோ...

ஸ்ரான்லி வீதி முழுக்கத் தடவ வேண்டியிருந்தது. நகரவும் முடியாத, திரும்பவும் முடியாத நெரிசல். நிறுத்தக்கூட இடமில்லாத நெருக்கடி. ஒரு முகில்கூட மறைக்காத வெய்யில்...

பல்ஸர் கிடைத்தபோது இரண்டு ஜம்பது.

“உங்களுக்கு லக் இருக்கு மாஸ்ரர்,” என்றபடி வந்தான் தயா.

வேலைகள் ஒப்பேறும் வேளைகளில் அவனுடைய ‘சேர்’, ‘மாஸ்ர’ராகிவிடும்.

“தயா, இதில் தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டுப் போவம்,” சந்தி தாண்டும்போது சொன்னார்,

“நான் ஒரு தேத்தண்ணி மட்டும்தான், பன்டோலோட...”.

தேநீர் குடித்துக்கொண்டிருக்கும்போது தயா சொன்னான்:

“சேர், செயின் எல்லாம் வடிவாகக் கழுவச்சொல்லி

பொடியள்ட்டச் சொல்லிப்போட்டு நான் ஒருக்கா டக்கெண்டு வீட்டை போய் வந்திர்றன்.”

“சரி.”

“அனரமணித்தியாலத்துக்குள்ள வந்திடுவன்.”

தயா வர முன்றரை-பூட்ட நாலு...எப்படியும் நாலரையாகும்... இன்னும் ஒன்றரை மணித்தியாலம்...!

சரியான வேளையில் நினைவு வந்தது.

“என்னை லைபிற்றியடியிலை விட்டு விட்டுப்போம்...” என்றார். வகுப்புக்கள் முடிந்து போகும்போது பார்க்கவென்றிருந்த வேலை. சட்டைப் பையைத் தொட்டுப் பார்த்தார். அட்டைகள் இருந்தன.

“சரியா நாலுமணிக்கு கராஜைக்கு வருவன்”, நாலகத்தின் முன் இறங்கும்போது நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வதுபோல் சொன்னார்.

தேடத்தொடங்கி முக்கால் மணித்தியாலமாகியும், தேடிய இரண்டிலும் ஒன்று கூட சந்திப்பதாய் இல்லை. அந்த இரண்டையும் நிச்சயமாக எவருமே எடுத்திருக்கமாட்டார்கள். இங்கேதான் எங்கோ இருக்கும்:, இருந்தன. ஆனால் எந்த ஒழுங்கும் இல்லாத இத்தனை அலுமாரிகளில் எங்கென்று தேடுவது? வைக்கோற் பட்டையில் ஊசி தேடுவது போல....

நாலு மணிக்குப் பத்து நிமிடம். அங்கிருந்த பணியாளர்களுக்கு ஓர் இக்கட்டைத்தான் ஏற்படுத்திக்கொண்டு இருக்கின்றேன் என்றுனர்ந்தவராய், “நாளைக்குப் பார்ப்பம்,” என்றவாறு வெளியில் வந்தார்.

வெய்யில் இன்னும் வாட்டிக்கொண்டுதான் இருந்தது. தயாவின் கராஜைக்கு இங்கிருந்து உள்ள தூரம் இரண்டுங்கெட்டான்-நடப்பதற்கு அதிகம், ஒட்டோக்காரர் ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கும் அளவுக்குக் கிட்ட. எதிர் வெய்யில் முகத்தை ஏரித்து பார்வையைக் கூசப் பண்ணியது...

இன்று இந்த வேலையும்கூடச் சரிவரவில்லை...

தண்டவாளமிருந்த இடத்தைத் தாண்டும்போது பின்னால்

இருந்து வந்த ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் பக்கத்தில் நின்றது.

“ஏன் நடந்து போறியள்?”

செல்வா!

“எறுங்கோ,” என்றார். தலைவலி இப்போ விட்டிருந்தது.

* * *

தயா ஆயத்தமாகத்தான் வைத்திருந்தான். எடுத்து ஒரு வட்டம் அடித்துப் பார்த்தார். சரி. தயா சொன்னதுக்குமேல் ஜம்பது வைத்தார்.

“வேண்டாம், சேர்”

“வைச்சிரும்” என்றார், வேண்டுகோள் போல. சொல்லிக் கொண்டே வெளிக்கிட்ட போது நாலரை.

வழியில் மனம் கணக்குப் பார்த்தது. பல்ஸர் ஜந்நாறு. கூலி நூற்றைம்பது, ஓட்டோ நூற்றைம்பது. எண்ணுறு ரூபாய், நாலுமணி நேரம், இரண்டு வகுப்புக்கள்....

இந்த அலுப்புக்களைப்பு எல்லாவற்றையும் அள்ளி ஊற்றுந்தண்ணீரில் கழுவவேண்டும்....

* * *

வீட்டின் நேரே முன்னாலிருந்த கோயிலடியில் இறங்கினார். தெரு வழைமைக்கு மாறாக அமைதியாயிருந்தது. செருப்பைக் கழற்றும்போது,

“நாங்களும் கும்பிட்டுப் போவம்,” என்ற குரல் கேட்டது. நாலு பையன்களும் இரண்டு பெண்களுமாய்..... ஏழெட்டு வயதுக்குள்தான் இருக்கும் எல்லோருக்கும்.

போட்டி போட்டுக்கொண்டு புத்தகக் கட்டுக்களைப் பொத்துப் பொத்தென்று கோவிலின் முன்வைத்தார்கள்.

“அப்பனே, பிள்ளையாரப்பா!” கையிரண் டையும் தலைக்குமேல் உயர்த்தியது ஒரு சின்னன்.

இந்த விளிப்பு, சினிமாவின் தாக்கம் என அவர்

நினைத்தபோதே...

“பிள்ளையாரில்லை! வைரவர்!”, ஒற்றைப்பின்னல்காரி அதட்டினாள்.

“வைரவரப்பா”....

“வைரவரப்பா.....” ஓவ்வொருவராய்க் கும்பிட்டார்கள். ஆனையாள் பார்த்து “சரி வாங்கோ”, என்று புறப்பட்டார்கள். வழிவிட்டு மெல்லிய புன்சிரிப்புடன் விலகி நின்றார்.

“வணக்கம், ஜயா!” ஒட்டவெட்டிய முடியும் பெரிய கண்களுமாய் நின்றவன் அண்ணாந்து உசாராய்க் கூறினான்.

“வணக்கம், வணக்கம்,” சிரித்தவாரே செருப்பை மாட்டினார்.

“குட்மோர்னிங் சேர்”, நீலச் சட்டைப் பையன் சொன்னான்.

“மோனிங் இல்லையா”, அதட்டியது அதே ஒற்றைப்பின்னல்.

“குடா.:ப்ரனான்!” இன்னொருவன் இடையில்.

“போடா!” பின்னல்காரி கீச்சிட்டாள்.

“குட்சவினிங்”

தன்னைச் சுற்றி நடந்த வாதங்களுக்குள் அகப்பட்டு சிரித்தவாரே நின்றார், அவர்.

“ஜயாவையே கேப்பம்?” இரண்டாவதாய்ப் பேசியவன் ஆலோசனை சொன்னான்.

“ஜயா சொல்லுங்கோ?”

“ஜயா சொல்லுங்கோ?”

“குட்மோனிங்தானே?”

“குடா.:ப்ரனான்தானே? என்னையா?”

குட்சவினிங்காரி ஒன்றும் பேசவில்லை.

“பொறுங்கோ, பொறுங்கோ, சொல்லுறன்”.

கையமர்த்தினார்.

என்னை எங்கே கண்டிருப்பார்கள் இவர்கள்? எப்படி வந்தது இவ்வளவு நெருக்கம்? வியப்பும், மகிழ்வும் வந்தபோதே இவர்களை இதுநாள்வரை கவனிக்காமல்-காணாமல் கூட- இருந்துவிட்டேனே என்று இரண்டு கவலைகளும் கூடவே எழுந்தன. இன்றைக்கு மூன்றாவது தோல்வி? சிறியவைதான் எனினும்...

“சொல்லுங்கோவன், ஜயா?”

“குட்மோனிங் எண்டு காலையில்தான் சொல்லவேண்டும்,” ஆதரவாகச் சிரித்தார்.

“பாத்தியோ?”

“அப்ப குடா.ப்ரநான்தானே ஜயா?”

“சொல்லலாம்தான் ஆணால், அது பின்னேரம் நாலு நாலரை மட்டும்தான். அதுக்குப் பிறகு ‘குட்சவினிங்’ தான் சரி.”

பின்னல்காரி, ஒசை எழாமல் கைதட்டியபடி துள்ளினாள். அவள் முதுகைத் தட்டியபடி சிரித்தாள் அவள் தோழி.

“இப்ப எத்தனை மணி?” ஆ.ப்ரநான்காரன் அப்பீல் செய்தான். ஆள் பரவாயில்லை.

“அஞ்சு மணியாகுது.” சிரித்தபடி சொன்னார்.

“பாத்தியா?”

“பழைய நேரமோ? புதிய நேரமோ?”

மேன்முறையீட்டுக் காரன் விடுவதாயில்லை.

“எப்படிப் பார்த்தாலும் நாலுக்குமேல் தானே!” பெண்கள் கலகலவெனச் சிரித்தார்கள். அவருக்கு சந்தோஷம் சிரிப்பாய் வந்தது. “மணிக்கூடு பார்த்துச் சொல்லத்தேவையில்லை.... இப்ப எப்பிடியும் பொழுது படுகுது தானே!” எல்லோருக்கும் சாதகமாய்ச் சொன்னார்.

“சரி ஜயா போட்டு வாறும்....”

“போட்டு வாறும் ஜயா....”

“வாறும் ஜயா.”

சிரித்தபடி பைக்கைத் தள்ளிக்கொண்டு நடந்தார். படலையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளேபோய் முற்றத்தில் நிறுத்தியபோது எதிரே திண்ணையில் பார்த்தபடி நின்றார் அவர் மனைவி.

“என்ன வலு சந்தோஷமாய்க் கிடக்கு, என்ன விசேசம் இண்டைக்கு?”

“வாகன சுகம்” என்றார், சிரிப்பு மாறாமலே.

- நமது ஈழநாடு 2004

மகள்

கீரன் இன்று இந்தக் கூட்டத்திற்கு வரத் தீர்மானித்ததே கூட, ஆராவும் இதில் கலந்து கொள்கிறார் என்பதால்தான். நேரமின்மை, தூக்கத்தைக் கெடுத்துக் கொள்கிற இரண்டு இரவு பஸ் பயணம் எல்லாவற்றையும் தாண்டி ஆராவைக் காண்கிற ஆர்வம்.

கூட்டந் தொடங்க இருந்த நேரத்திற்கு அரைமணி முந்தியே வந்துவிட்டார் கீரன். ஒரு பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் மட்டுமே அப்போது இருந்தார்கள். ஆரா வந்திருக்கவில்லை தனக்கு ஒதுக்கியிருந்த இருக்கையில் போயம்ர்ந்துகொண்டு வாசலையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். பத்து நிமிடம் இருக்கும். ஆராவா இது? அடையாளம் காணவே அரைநிமிடமாயிற்று. உதவியாளர் கைத்தாங்கலில் மெல்ல வந்து கொண்டிருந்தார் ஆரா. புன்னகை மட்டும் மாறாத முகம்.

வந்ததும் வராததுமாகப் போய் நிற்கவேண்டாம் , ஆறுதலாக அமரு மட்டும் காத்திருந்தார் கீரன். முன்வரிசையிலேயே ஆராவுக்கும் இடம் ஒதுக்கி இருந்தார்கள். ஆனால் அடுத்த பக்கம். மேடைக்குப் போகிற வழியோடு.

ஆரா அந்தளவிற்கு மாறிப் போயிருந்தார். ஓரளவு எதிர்பார்த்ததுதான் என்றாலும், இப்படியா...

கவலையாயும் - பயமாயுங்கூட - இருந்தது. காலம்

இவ்வளவு கொடியதா, என்ன? அழகும் பலமுமாய் உலா வருகிற ஒரு மனித உடலை, உறிஞ்சி உமிழ்ந்து சக்கையே போல் சட்டென்று ஆக்கிவிடும் கொடுரம்!

முப்பதாண்டுக்கு முன் புஞ்சி பொரளைச் சந்தியில் எதிர்பாராமல் சந்தித்தபோது அவர்தான் ஆரா என்று தெரியாதிருந்தது. எளிய உடையிலும் என்ன ஒரு கம்பீரமாய், கறுப்புக் கண்ணாடியும், கலைந்து முன்நெற்றியில் அலைகிற முடியுமாய் இருந்த அவர்தான் ஆரா என்று தெரிந்தபோது எவ்வளவு பரபரப்பும் மகிழ்வும் இருந்தது. அப்போது ஆராவுக்கு ஜம்பதை அண்மித்திருக்கலாம். கீரனுக்கு இருபது, படித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அன்றிலிருந்து தொடர்ந்த பழக்கம் பரஸ்பர அன்பும் மதிப்புமாய் இறுக்கமாய் ஆகியிருந்தது. சந்திப்புகள் பெரிதாக இல்லாவிட்டாலும் கடிதங்கள், தொலைபேசி, வருடந் தவறாத வாழ்த்து அட்டை என்று ஒரே சீராய். ஊரோடு கீரன் வந்த போது கூடவே போரும் வந்திருந்தது. தொடர்புகள் அற்றுக் கிடந்த காலம். அவ்வப்போது கிடைக்க நேர்ந்த இடைவெளிகளில் உயிர் வாழ்ந்த உறவு. இடையில் பயணங்கள் சாத்தியப்பட்ட வேளைகளில் ஓரிரு தடவைகள் சந்திக்கவும் முடிந்திருக்கிறது.

பின்னர் ஆரா உடல் நலமற்றுத் தளர்ந்திருக்கிறார் என்பதை ஒரு தொலைபேசி உரையாடல் கூறிற்று. பார்க்க வாய்ப்பில்லாது போய்க் கொண்டிருந்த நாட்கள்...

இனிப் போகலாமென்றால், ஆள் மாற்றி ஆளாய் வந்து வந்து பேசிக்கொண்டு போனார்கள். பொது நிகழ்வுகளில் ஆரா பலகாலம் கலந்து கொண்டிராமை, தெரிந்த எல்லோரையுமே விசாரிக்க வைத்திருந்தது போலும்.

ஒருபடியாய் நேர்ந்த இடைவெளியை விட்டு விடாமல் ஆரா முன் போய் குனிந்து வணக்கம் சொன்னார். பார்வை மங்கியதாயில்லை, உடனேயே அடையாளம் கண்டு கொண்ட கண்களில் மகிழ்வு தெரிந்தது.

“உன்னில் அதிகம் மாற்றம் தெரியவில்லை,” என்றார் வியப்புடன்.

“இரு, இரு...” என்று அருகிலிருந்த நாற்காலியில் அமரச் செய்தார். பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த உதவியாளருக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தார். குரல் தட்டத்திருந்தது. தாடைகளின் நடுவில் தளர்ந்திருந்த வெண் தோல் குரல்வளையோடு சேர்ந்து நடுங்கிற்று.

“என்ன செய்கிறாய்? இப்போது அங்கு நிலைமைகள் எல்லாம் எப்படி? வீட்டில் எல்லோரும் நலந்தானே? “

ஒவ்வொன்றாய்த் தொடர்ந்த விளாக்கள். சிரித்தபடியே மனம் நெகிழிப் பதில் சொல்லிக் கொண்டுவந்தார், கீரன்.

“மகள் எப்படி இருக்கிறாள் இப்போது?”

மகளா?.....

“எங்கள் வீட்டுக்கு அவளைக் கீரன் அழைத்து வந்த போது அழகான், தூடிப்பான் சிறுமியாயிருந்தாள் அவள். நீங்கள் அப்போது என்னோடில்லை,” என்று உதவியாளர் பக்கந் திரும்பிச் சொன்னார் ஆரா.

ஆரா வீட்டிற்குக் கீரன் இரண்டு முன்றுதரம் போய் வந்திருக்கிறார். ஆனால் மகள்? பின்னைகளே இல்லையே, அவருக்கு .....

“அப்படியா?” என்று உதவியாளர் கீரனைப் பார்த்து பாராட்டாக முறுவலித்த போதே மேனகா வந்து விட்டார்.

“ஹலோ! “

பிரபல இலக்கியவாதி, இதுவரை சந்தித்ததில்லை. படங்களில் பார்த்ததில் அடையாளம் தெரிந்தது. ஆரா அறிமுகம் செய்துவைத்தார்.

மேடைக்கு ஆட்கள் ஏறிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தச் சிறிய மண்டபமும் சட்டென்று நிரம்பி விட்டிருந்தது.

“பிறகு பார்க்கிறேன்...,” இருவரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு தன் இருக்கைக்குத் திரும்பினார் கீரன். கூட்டத்தின் பிறகு, தேநீர் வேளையில் ஆராவுக்குத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளலாம்.

* * *

வழியில் அடையாளம் கண்டு முகமன் விசாரித்தவர்களிடம் பேசிவிட்டு தேநீர் மண்டபத்திற்குப் போன்போது பதினெண்து நிமிடமாகியிருந்தது. அங்கும் நெரிசல்.

ஒவ்வொரு மேசையாக ஆராவைத் தேடினார் கீரன்.

“ஹலோ!” ஒரு மேசையருகில் நன் பர் கஞ்சன் உட்கார்ந்திருந்த மேனகா அழைத்தார். “ஆரா உங்களிடம் சொல்லும்படி சொன்னார். கூட்டம் முடிந்த கையோடே பூற்பட்டு விட்டார், களைப்பாக இருக்கிறது என்று சொல்லி!”

“அப்படியா?” என்றார் கீரன்.

“நானை உங்களுக்கு போன் பண்ணுவதாக ஆரா சொன்னார். நீங்கள் இங்கே எங்களுடனேயே உட்காருங்கள்”.

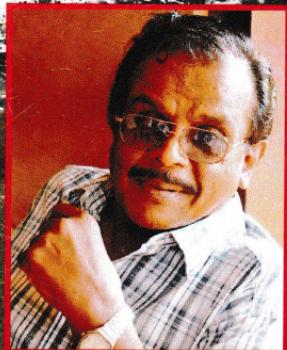
இருந்தவர்களில் அறிமுகமில்லாதவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தார் மேனகா. பேச்சுக்கள் கலகலப்பாய் இருந்தன. கட்டல்டடைக் கடித்துக் கொண்டிருந்த போது மேனகா கேட்டார்.

“உங்கள் மகள் என்ன செய்கிறாள் இப்போது?”

“பல்கலைக்கழகத்தில். இரண்டாம் ஆண்டு, உயிரியல் விஞ்ஞானம்,” என்று கீரன் முறுவலித்தார்.

- மகுடம் 2014

அறுபதுகளின் நடுக்கவற்றிருந்து எழுதத் சாந்தன், தமிழ்நாட்டிலும் நன்கு அறியப்பட்ட இலங்கை எழுத்தாளர், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தும், பின்னர் கொழும்பிலிருந்தும் வெளிவர்ந்து கொண்டிருந்த, டாமினிக் ஜீவாவுடைய மல்லிகை மாத, இதழி உள்ளிட்ட இலங்கைப் புத்திரிகைகளில் ஏராளமான சிறுகதைகளும் கவிதைகளும் எழுதியிருக்கிற சாந்தன், கண்ணயாழி, புதிய பார்வை, யுகமாயினி, அகநாழிகை, தாமரை போன்ற இந்திய சுஞ்சிகைகளில் நிறைய எழுதியிருக்கிறவர்.

தமிழில் மட்டுமல்லாமல், ஆங்கிலத்திலும் இலக்கியம் படைக்கிற பேராற்றல் பெற்றிருக்கிற சாந்தன், 1975 ஆவது வருடம் தமிழிலக்கியத்துக்கும், 2000 ஆவது வருடம் ஆங்கில இலக்கியத்துக்கும் இலங்கையில் சாகித்திய மண்டல விருதுகள் பெற்றவர். ஆங்கிலத்துக்காக சாகித்திய மண்டல விருது பெற்ற முதல் தமிழ் எழுத்தாளர், மற்றும் தமிழுக்கும் ஆங்கிலத்துக்கும் ஒருசேர சாகித்திய மண்டல விருது பெற்ற ஒரே தமிழ் எழுத்தாளர் என்கிற சாதனையைப் புரிந்தவர். ரூஷ்ய மொழியில் தேர்ச்சி பெற்றவர். உலக இலக்கியத்தோடும் இலக்கியவாதிகளோடும் உறவை வளர்த்துக் கொண்டிருப்பவர்.

‘குறுங்கதை’ என்கிற மிகக்குறுகிய கதை வெடுத்துக்குத் தமிழில் முன்னோடியாயிருக்கிறவர்.

தொண்ணுறுகளின் இறுதியில் தமிழ் இலக்கிய உலகில் பிரபலமாயிருந்த ஜோதி விநாயகம் நினைவு சிறுகதைப் பரிசுத் திட்டத்தில், தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்கள் எஸ். ஷங்கர நாராயணன், ஏ ஏ ஹெச் கே கோரி ஆகியோரோடு சாந்தனும் இணைந்திருந்தார்.

தொழிலால் பொறியாளர். ஆங்கில இலக்கியத்தில் எம் ஏ மற்றும் சூழல் முகமைத்துவத்தில் எம் எஸ்ஸி பட்டங்களைப் பெற்றவர்.

இன்னதமான எழுத்தாளரான சாந்தன், ஓர் இனிமையான, வடிவான, சாந்தமான மனிதரும் கூட.

மின்னஞ்சல் :
sayathurai@yahoo.com

அன்னாராஜேவிவாரி பதிப்பகம்
(அறிவுகளின் தற்வகோல)

Rs.100/-